

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 118

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ
Α.Ε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔ'ΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΘΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΘΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΝΕΟΝ-ΑΨΟΓΟΣ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ **60** ΣΕΛΙΔΕΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΘΑ ΠΑΡΕΛΑΣΟΥΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΛΙ-
ΔΕΣ ΤΟΥ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ & ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Μεταξύ άλλων έκλεκτων διηγημάτων της παγκοσμίου λογοτεχνίας

- 1) Εὐθυμογράφημα τοῦ κ. ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑ-Ι-ΤΙΝΗ
- 2) Ἀθηναϊκαὶ ἀναμνήσεις τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ
- 3) Ἑλληνικὸν Διήγημα τοῦ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ
- 4) Μία ἐκλεκτὴ σελὶς τοῦ κ. ΠΩΠ

- 5) Μία σπαρταριστὴ ἀθηναϊκὴ καμπάνια τοῦ διακεκριμένου εὐθυμογράφου κ. Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΕΠΙΣΗΣ :

Ἡ πολύκροτη κοινωνικὴ σάτυρα τοῦ μεγάλου Ἑλλήνος Συγγραφέως ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑ-Ι-ΤΙΝΗ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ

Τὸ συναρπαστικὸν ἀριστούργημα τοῦ Γεωργίου Ὀνέ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Χρυσὸν βραβεῖον τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας)

Ἡ τραγικὴ χειρονομία ποῦκανε μιὰ μάννα γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τὴς δύο τῆς
κόρες ποὺ ἀγάπησαν μέχρι παραφροσύνης τὸν ἴδιον ἄνδρα.

ΤΟ ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ : Ἀγγέλου Δόξα—Βουτηρᾶ—Μπουφίδη—Παπαδήμα κ.λ.π.

ΣΑΤΥΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ : Τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων εὐθυμογράφων Γιαννουκάκη, Εὐάγγελου
λίδη, Πῶλ Νόρ.

ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

ΘΑ ΜΕ ΘΥΜΗΘΗΣ

(Ταγκὸ με στίχους Σπυροπούλου—Παπαδούκα)

ΣΕΙΡΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16.8.36

36014

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Με την άφιξιν των νέων μηχανημάτων μας τελειοποιήσεως 1936. Δηλούμεν υπευδύνως πώς μόνον έμεις θα παρουσιάσωμεν θαυμασίας φυσικά Κομμώσεις PERMANANT κατάλληλες διά τους χορούς και συγκεντρώσεις χωρίς να αποχρωματίζονται τα μαλλιά όπως σε πολλές από σας συνέβη με την συνηθισμένη κοινή PERMANANT.

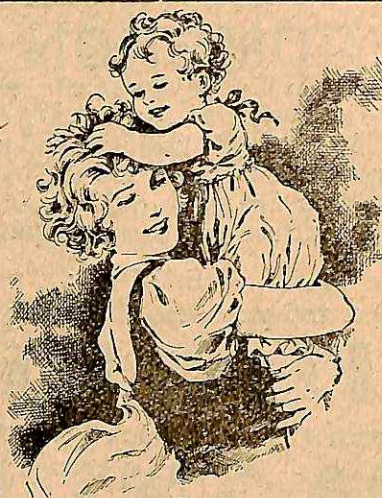
Έχετε υποχρέσιν διά την έπιτυχίαν των μαλλιών σας να μάς έπισκεφθίτε.

PERMANANT - ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341

Φροντίζετε πάντοτε διά την περιποίησιν των ποδιών σας, με το τελειότερον σύστημα της ραδιοθεραπείας. Το πεντικιούρ, όπως ξέρετε, δεν αποτελεί πλέον κοκεταρίαν, αλλά προξενεί μεγάλην άνακούφισιν του οργανισμού. Η γνωστή Ρουμανής καλλιτέχνις κ. ΜΑΙΡΗ, έκτελει έπιστημονικόν πεντικιούρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Όδος Σταδίου 2-Τηλ. 29-388

*Τα
παιδιά σας*

εάν θέλετε να έχουν πάντοτε ωραία μαλλιά, πρέπει να τα λούζετε μία φορά την εβδομάδα με το Σαμπουάν TETE-NOIRE (Τέτ-νουάρ). Το κάθε σαμπουάν περιέχει αλκαλικά άλατα τα οποία καταστρέφουν τις ρίζες των μαλλιών, ενώ το Σαμπουάν TETE-NOIRE άπηλλαγμένο από κάθε έπιβλαβή ουσία τα διατηρεί υγιή, φρέσκα και χωρίς πιτυρίδα. Για ξανθά μαλλιά ζητήσατε τον ειδικό φάκελλο με την έπιγραφή Shampodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές και οδηγίες έλληνιστί).

SHAMPDOR SHAMPOSAN
Για ξανθά Για σκούρα
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΜΑ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΗΣΑ!

Όταν φτάσαμε στο βάθος της χαμένης κοιλάδος, όπου ο νεαρός φίλος μου με έφερε οδηγεί, μου έπιασε ξαφνα σιωπηλά και τα δυό μου χέρια και άρχισε να κλαίει. Έπειδή ήξερα την άφορμή του πόνου, τον άφιννα συχνά να μου άνοιγν τη θλιμμένη καρδιά του. Μου είχε διηγηθί πολ' ές φορές διάφορα περιστατικά της ζωής του και ήξερα τις στενοχώριες που τον βασάνιζαν τώρα. Ήταν γυιός μιας ήθοποιού κι' ενός έβραίου που είχε πεθάνει μέσα στη φυλακή. Όταν ήταν μικρός, ή μητέρα του τον έπαιρνε μαζί με τις άποσκευές της σ' όλες τις πόλεις του έξωτερι-κού, όπου την έφερνε το έπάγγελμά της. Ένα πρωί, ή καλή αυτή μητέρα έφυγε χωρίς να τον προειδοποίησιν, άφίνοντας τον μόνον και άπαιμωχο σε μία πολιτεία της Άμερικής. Ο νεαρός αυτός, ύστερα από χρόνια κατάφερε να έλθη στο Παρίσι, στην πατρίδα των άποκλήρων και των δυστυχισμένων. Εκεί ζούσε στην τύχη... Κακοαναθρεμμένος, συνειθισμένος στην τεμπελιά και

μην μπορώντας να κάνει καμ-μιά δουλειά, έζησε έτσι δυό-τρία χρόνια. Κάποτε-κάποτε τον έκυρίευε ή ντροπή για τα χάλια του και αποφάσιζε να έργασθί. Μά του κάκου, ή ένεργητικότης του αυτή έσβυνε πολύ γρήγορα. Έπειδή όμως είχε καλά αισθήματα, ένιωθα γι' αυτόν κάποιον οίκτο και τον άφιννα να έρχεται και να μου λήν τον πόνο του. Όστόσο ποτέ δεν τον είχα ιδί τόσο θλιμμένο και άποκαρδιωμένο όσο την ήμέραν εκείνη. Τα δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια του δεν ήσαν πιά παιδιάτικα. Ήσαν λυγμοί που του σπάραζαν το στήθος. Τον καθισύχασα, αλλά προς μεγάλη μου κατάπληξη, δεν συνήλθε με τα παρηγορητικά μου λόγια. Με διέκοψε άπότομα και κυττάζοντάς με στα μάτια μου είπε:

—Φαίνεσθε πώς μ' αγαπάτε λιγώ... Άν μ' αγαπάτε λοιπόν θα κάνετε για μένα κάτι που θα έδινε τέλος σ' όλες μου τις δυστυχίες!

—Ναι, του άπάντησα. Θα έκανα δτι μπορούσα.

—Θέλω να με βοηθήσετε να πεθάνω!

—Νά πεθάνης! του φώναξα. Μά τρελλάθηκες!

Είχα άρχισι πράγματι να πιστεύω πως ήταν τρελλός και δεν ήξερα που θα κατέλγη. Θα πίστευα πως ήθελε να μου σκαρώσιν καμιά φάρσα άν δεν μ' έπειθε για το αντίθετο το σοβαρό ύφος του.

—Άφήστε με να σας εξηγήσω, εξηκολούθησε, ποιά εί-ναι ή πρόθεσή μου και ποιές είναι άφορμές που μ' έκαναν να καταλήξω σ' αυτήν την άπόφαση. Άφήστε με να σας μιλήσω και θα δίητε πως δεν είμαι τρελλός. Δεν πρόκειται να σας διηγηθώ τη ζωή μου γιατί την ξέρετε καλά και ξέρεω εκ των προτέρων τις δικαιολογίες που θα βρή ή καλή σας καρδιά για να με υπερασπίση... Μά δεν μπορώ να τις παραδέχτω. Γιατί έχω πλήρη συνείδηση διτι ζω αυτή την στιγμή σάν άτιμος άνθρωπος. Αυτό όμως που είναι άκόμη πιο τρομερό είναι πως δεν μπορώ ν' αλλάξω πιά ζωή. Θέλω να καλοπερνά να καλοντίνωμαι, αλλά και να μη δουλεύω. Κι' αυτό κάνω. Μη με διακόπτετε, σας παρακαλώ... Κατάλαβαίνω πως θέλετε να μου πείτε πως δεν φταίω εγώ γι' αυτό, διτι φταίει ή έλευσινή μου άνατροφή κι' διτι ακόμα μπορώ να διορθωθώ... Όχι φίλε μου δεν μπορώ. Όχι μόνον δεν μπορώ, αλλά είμαι βέβαιος διτι άν εξακολουθήσω να ζω, γρήγορα θα γίνω παληάνθρωπος... Ένας μόνος τρόπος υπάρχει για να μην συμβή αυτό... Νά πεθάνω... Έξ, άλλου,

—Πρέπει ν' αυτοκτονήσω... με το χέρι σας...

μου έλεγε. Έχω στην τσέπη μου ένα γράμμα, στο όποιο έξηγώ τους λόγους της αυτοκτονίας μου. Η κοιλάδα είναι έντελως έρημη... Εύσπλαχνιοθήτε με!.. Άν αύριο γίνω παληάνθρωπος, κλέφτης, δολοφόνος, όπως θα γίνω πράγματι άν δεν πεθάνω τώρα, γι' αυτό θα φταίτε σεις! Σκοτώστε με! θα κάνετε μία καλή πράξη!

Είπε τα λόγια αυτά με φωνή βαθεία και ταραγμένη. Η τρέλλα του κυρίευε τώρα σιγά-σιγά κι' έμένα. Καθώς προσπαθούσα να τον άπομακρύνω με τα χέρια μου, που έχαναν ολοένα την δύναμή τους, τον άκουγα και των έπεδο-κίμαζα και βεβαιωνόμουν άδιαρκώς περισσότερο πως είχε δικιο. Η φωνή του είχε πάρει χαϊδευτικό τόνο, είχε κάτι το άκατανίκτητο...

—Θά με σκοτώσετε... Δεν είν' έτσι! μου είπε τέλος σιγά σι' α'υτί.

Το στόμιο του περιστρόφου που μου είχε βάσει στο χέρι ήταν γυρισμένο προς το κεφάλι του... Ήμουν πιά σάν τρελλός... Αυτός, έβγαλε μία σιγανή κραυγή. Έκλεισα τα μάτια μου και πιέζοντας την σκανδάλη, του τίναξε τα μυαλά στον άέρα!..

φίλέ μου, υπάρχουν κι' άλλοι λόγοι που με κάνουν να θέλω να πεθάνω... άκούστε... αγαπώ!

Άγαπώ μιά νέα μ' όλη μου την καρδιά, κι' αυτή δεν μπορεί ποτέ να μ' αγαπήσιν... Είναι ωραία, πλουσία, άγνή, και δεν έπλάστηκε για έναν άλήτη, για έναν νόθο σάν κι' έμένα.

Στο σημείο αυτό στάθηκε για μιά στιγμή κι' έπειτα δυσναμώντας τη φωνή του, με ρώτησε:

—Με κάθε είλικρίνεια, άπαντήστέ μου τώρα, όπως θ' άπαντούσατε στον έαυτό σας... Υπάρχει έστω κι' ένας λόγος για να εξακολουθήσω να ζω; Η μάλλον δεν υπάρχουν χίλιοι λόγοι για τους όποιους πρέπει να πεθάνω;.. Όμολογείστε το λοιπόν, όμολογείστε διτι το μόνο καταφύγιο είναι ή αυτοκτονία.

—Μά την πίστι μου! έκανα, κλονισμένος άπ' τα λόγια του και τα έπιχειρήματά του. Δεν τα ήξερα όλα αυτά! Δυστυχισμένο παιδί... Στ' άλήθεια για σένα ο θάνατος άξιζει περισσότερο από τη ζωή...

—Τότε άφου το όμολογείτε και σεις, θα μου κάνετε την ύπηρεσία που σας ζήτησα;

Είπε τα λόγια αυτά μ' ένα ύφος τόσο πρόσχαρο ώστε έννοιωσα ένα ρίγος να μου περνά ήν πλάτη...

—Ω! μην έσθε και σεις άνανδρος σάν κι' έμένα! μου πρόσθεσε σάν με είδε διστακτικό.

—Για ποιόν λόγο να είμαι άνανδρος; τον ρώτησα.

Και γιατί σάν κι' έμένα... Στην τιμή μου, δεν σε καταλαβαίνω...

—Πώς! Δεν άντιληφθήκατε ακόμα τι θέλω από σας;... άκούσατε... Ξέρω διτι ο θάνατος είναι το μόνο μευ καταφύγιο διτι πρέπει ν' αυτοκτονήσω... Μά δεν τολμάω να το κάνω... Είμαι ένας άθλιος άνανδρος!

—Ε λοιπόν! του είπα τραυλίζοντας γιατί είχα άρχισι να μαντεύω την τρομερή άλήθεια...

—Ε, λοιπόν, μου άπάντησε, πρέπει να αυτοκτονήσω με το χέρι σας.

Και καθώς είπε τα λόγια αυτά, μου έδωσε ένα περιστρόφο. Έγώ τραβήχτηκα πίσω με φόβη, αναλογιζόμενος το έγκλημα που μου έπρότεινε να διαπράξω... Τότε έκείνος με πλησίασε και πέφτοντας στα γόνατά μου, άρχισε να με παρακαλάει και να με ικέτεύη.

—Τά έχω προβλέψει όλα!...

μου έλεγε. Έχω στην τσέπη μου ένα γράμμα, στο όποιο έξηγώ τους λόγους της αυτοκτονίας μου. Η κοιλάδα είναι έντελως έρημη... Εύσπλαχνιοθήτε με!.. Άν αύριο γίνω παληάνθρωπος, κλέφτης, δολοφόνος, όπως θα γίνω πράγματι άν δεν πεθάνω τώρα, γι' αυτό θα φταίτε σεις! Σκοτώστε με! θα κάνετε μία καλή πράξη!

Είπε τα λόγια αυτά με φωνή βαθεία και ταραγμένη. Η τρέλλα του κυρίευε τώρα σιγά-σιγά κι' έμένα. Καθώς προσπαθούσα να τον άπομακρύνω με τα χέρια μου, που έχαναν ολοένα την δύναμή τους, τον άκουγα και των έπεδο-κίμαζα και βεβαιωνόμουν άδιαρκώς περισσότερο πως είχε δικιο. Η φωνή του είχε πάρει χαϊδευτικό τόνο, είχε κάτι το άκατανίκτητο...

—Θά με σκοτώσετε... Δεν είν' έτσι! μου είπε τέλος σιγά σι' α'υτί.

Το στόμιο του περιστρόφου που μου είχε βάσει στο χέρι ήταν γυρισμένο προς το κεφάλι του... Ήμουν πιά σάν τρελλός... Αυτός, έβγαλε μία σιγανή κραυγή. Έκλεισα τα μάτια μου και πιέζοντας την σκανδάλη, του τίναξε τα μυαλά στον άέρα!..

ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

Εκείνοι που ήταν της τύχης της

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τό ταξίδι εξακολούθησεν γρήγορο. Τό αυτοκίνητον τούς μετέφερε στην πόλιν. Έγινε ο γάμος. Δέν νομίζομεν αναγκαίον νά διηγηθώμεν τίς λεπτομέρειες τής τελετής, έφ' όσον είναι όμοιαι γιά τούς γάμους που γίνονται στις πόλεις. Ο γαμπρός υπερίστανε άπλήντως στην έρώτησι του παππά ότι δέχεται την Νέλλη Σαμπιέρ εις γάμον. Χαμένος μέσα στις σκέψεις του, ούτε έφάνη νά του κάνει έντύπωσι τό αδύνατο πλάσμα που ήταν δίπλα του. Μετά την θρησκευτική τελετή του γάμου οι νεόνυμφοι μπήκαν στο αυτοκίνητο και έπλησαν τόν δρόμον γιά την Νίκαιαν. Ένας από τούς μάρτυρας θά τούς συνώδευε· ό άλλος έδήλωσε ότι δέν μπορούσε νά τούς ακολουθήσῃ. Στο ταξίδι ή Νέλλη πήρε

Τό ζηδεμών τής Νέλλης Σαμπιέρ, συνοδευόμενος από την γεροντοκόρην αδελφήν του, πήγε στο Μοναστήρι όπου την είχε βάλει νά σπουδάσῃ διότι ήταν κόρη του αδελφικού του φίλου, και την έπηρε. Όταν έγύρισαν σπίτι του, τής έδήλωσε ότι δέν μπορούσε πλέον νά έξοδεύη γι' αυτήν, την έφοδιάσε με λίγα χρήματα και την έστειλε στας Νοτίους Έπαρχίας τής Γαλλίας νά αναλάβη υπηρεσίαν στο Μοντεγκιά, σ' έναν άπομονωμένον πύργον. Έφθασε εκεί έπειτα από ένα κοπιώδες ταξίδι και πεσοπορία πολλών ώρων, άλλ' ό πυργοδεσπότης κ. Κερμέρ τής έδήλωσε ότι ζητούσε άνδρα, γιά γραμματέα και την έδωξε. Καί ή μικρή όρφανή βρέθηκε έτσι, σ' εκείνη την έρημιά έντελώς μόνη και χωρίς χρήματα. Έπειδή ήταν ψυχρός καιρός, την έπλησαν νά διανυκτερεύση στον πύργον κι' έπειτα την έκράτησε νά τακτοποιήσῃ την βιβλιοθήκην του και συνονοεϊτο μαζί της μόνον έγγραφως. Ένα βράδυ άκουσε νά φτερνίζεται κάποιος, ένώ ήταν μόνη, κι' άλλωτε τής φάνη ότι είδε στον κήπο έναν πελώριο καβαλλάρι. Έτσι πέρασε αρκετός καιρός όταν μια μέρα ό πυργοδεσπότης την έκάλεσε και τής είπε ότι την είχαν παραξηγήσῃ πούμινε κι' έναν έγγονόν κι' ότι δέν μπορούσε νά την κρατήσῃ πιά πα' άπό τόν άρρον νά την πάρη γυναίκα του, κι' εκείνη συγκατετέθη. Τής έπρομήθευσε πλούσιες τουσάλετες και την όρισμένην ήμέρα έπλησαν στην πόλιν νά κάνουν τούς γάμους των.

Τόν θέσιν πίσω και δίπλα στον Υβεν έκάθισεν ό μάρτυς των.

Η έκδήλωσις αυτή τής άδιαφορίας του κ. Κερμέρ έκαμεν όλγεινή έντύπωσι στην όρφανή· αλλά την ήμέρα αυτή ήταν άποφασισμένη νά τά πέρνη όλα από την καλή τους όψη.

Έγευματίσαν εις την Νίκαιαν, πήγαν στός Κάννας εις ένα πολυτελές ξενοδοχείον γιά νά πάρουν τό σαί των και τό βραδάκι πήραν τόν δρόμον γιά νά ξαναγυρίσουν σπίτι των. Αμα έφθασαν, τότε μόνον ό Κερμέρ θυμήθηκε ότι είχε κάποια γυναίκα δίπλα του, γύρισε πρός ουτήν και τής έτεινε τό χέρι γιά νά την άποχαιρετήσῃ.

—Σας εύχομαι καλή νύκτα! Άν πεινάτε, διατάξτε νά σας σερβίρουν γιά νά δειπνήσετε. Έγώ είμαι κατάκοπος και δέν έχω παρά μια έπιθυμία, νά φθάσω τό ταχύτερον στο κρεβάτι μου.

Η νεόπανδρη έμεινε εύχαριστημένη γιά την διευθέτησιν αυτήν και δέν έπεζήτησε νά άγρυπνήσῃ περισσότερον.

Έφοβείτο γιά ένα μικρό δείπνο κατά μόνας με τόν άνδρα της και την κατά την διάρκεια αυτού έκδήλωσιν κακών διαθέσεων του.

Όλην την ήμέραν, παρά την παρουσίαν ενός ξένου, ό γαμπρός ήταν σκεπτικός και ή Νέλλη ή όποία παραδεχόταν ότι δέν είχε πείραν, έσκέπτετο ότι ίσως νά είχε δυσανεκτήσῃ τόν άνδρα της, είτε από καμμία άδέξια λέξι ή με καμμία άκαιρη χειρονομία.

Έχωρίσθηκαν λοιπόν, κι' ήταν κατενθουσιασμένη γιάτι έπλ τέλους έτελείωναν όλα αυτά τά σүй κι' έλα.

Μια έκπληξις όμως έπερίμενε την Νέλλη στο δωμάτιόν της:

Τό κρεβάτι της ήτο χαλασμένο, τά σεντόνια τά είχαν σηκώσει και οι κουβέρτες ήταν με προσοχή διπλωμένες. Η κόρη ήταν τόσο άπλοϊκή ώστε δέν τής ήλθεν ή ιδέα ότι θά μπορούσαν νά τής έτοιμάσουν άλλο δωμάτιο, μεγαλύτερο και πολυτελέστερο από εκείνο που είχε από την ήμέρα που θε στο Μοντεγκιά.

Απλώς υπέθεσεν ότι ή Νορίνα θέλησε νά τής αλλάξῃ τά σεντόνια και έπειδή πήγε σέ άλλη δουλειά τό έλυσμό-

νησε. Καί καθώς όλος ό κόσμος έκοιμάτο στο μεγάλο σιωπηλό σπήτι, ή Νέλλη δέν ήθέλησε νά ζυπνήσῃ την γραίαν και έτυλίχθη σέ μια κουβέρτα μάλλινη, άσπρη, γιά νά κοιμηθῇ.

Έτσι λοιπόν ή νηόπαντρη έπέρασε την νύκτα των γάμων της.

Την επομένην ή Νέλλη πήγε στο μικρό δωμάτιον που ήταν δίπλα στην κουζίνα γιά νά προγευματίσῃ όπως συνήθως. Δέν τής έπέρασε από τόν νουν ότι θά μπορούσε ν' αλλάξῃ τίποτε από τίς συνήθειές της.

Γελώντας είπε στη Νορίνα γιά τό ξέχασμά της τής χθες· σινης ήμέρας, κι' ότι τά μάλλινα την άγκύλωναν, άλλ' ότι έπλ τέλους έκοιμήθη καλά. Κατάπληκτη έκείνη άπήντησε.

—Μά! σας είχα έτοιμάσῃ ένα άλλο δωμάτιον! Δέν ή-

ταν λάθος μου άν σας σιέβη τέτοιο πράγμα! Ο κ. Υβεν θά ώφειλε νά σας οδηγήσῃ.

—Α! Μπα! έκαμεν έκπληκτη ή όρφανή! Ένα άλλο δωμάτιον;

Δέν μπορούσα νά μαντεύσω. Αλλά ήμην τόσο καλά στο δικό μου, γιάτι ν' αλλάξω;

—Γιάτι τώρα είσθε παντρεμένη! Τό ωραιότερο δωμάτιο· μου είπε ό κύριος. Καί αυτό είναι τόσο φυσικόν. Άπ' έδω και πέρα σεις είσθε ή οικοδέσποινα έδω. Θά πρέπει μάλιστα νά συνειθίσω νά σας μιλω σέ τρίτο πρόσωπον.

Τά μεγάλα όθωα μάτια τής κόρης μεγάλωσαν περισσότερον.

Έκίνησε τό κεφάλι της.

—Απατάσθε Νορίνα! Δέν πρέπει νά μου φέρεσθε άλλοιωτικά άπ' ότι έως σήμερα! Δέν είμαι ή κυρία έδω... είμαι... είμαι...

Έσταμάτησε γιάτι έκατάλαβε ξαφνικά ότι ίσως δέν θά έπρεπε νά διηγηθῃ στην υπηρέτρια γιά ποιό λόγο ό κ. Κερμέρ την είχε παντρευθῇ, ούτε τί πράγματι ήτο γι' αυτόν. Αλλ' έκείνη τής είπε ότι κι' άν την άφηνε νά λησμονήσῃ ότι ήτο ή κ. Κερμέρ, θά τής τό έθύμιζε εκείνος ότι άν ήθελε, θά τής σερβίριζε τό πρόγευμα στην κάμαρά της, κι' ότι τό μεσημέρι θά τρώγε στο ίδιο τραπέζι με τόν άνδρα της.

Η γραία γυναίκα είπε όλα αυτά με ζωνρότητα και ή Νέλλη ένόμισε ότι διέκρινε στα λόγια της κάποιαν έχθρότητα. Έμεινε λίγα λεπτά σκεπτική. Τό νά κάθεται άπέναντι του κ. Υβεν Κερμέρ και νά τρώη μαζί του στο μεγάλο τραπέζι δέν τής ήτο καθόλου εύχάριστο.

Είχε την συνήθειαν νά κάθεται μόνη στή μικρή σάλλα και νά διαβάξῃ τρώγοντας, χωρίς νά άπασχολήται ούτε γιά τί έτρώγε, ούτε με τόν τρόπον που έτρώγε. Τώρα όμως που ήταν οκοδέσποινα έπρεπε νά λάβῃ τίς φροντίδες και τά καθήκοντά της; Είναι εύκολο νά συνειθίσῃ κανείς σ' αυτά όταν ένας νεαρός σύζυγος είναι εκεί και προθυμοποιείται νά σας βοηθῇ, και γελάει με καλοσύνη γιά τά πρώτα σας λάθη. Αλλά γι' ουτήν την όποίαν καμμία

τραφερή έπιείκεια δέν την περιέβαλλεν, αυτό θά ήταν θλίβερό...

Η φωνή τής Νορίνας διέκοψε τάς σκέψεις της. —Έκείνο που δέν έννοώ. Έλεγεν ή γραία, είναι ότι έπέρασα την νύκτα μόνη στο παλιό σας δωμάτιο! Ο κ. Υβεν δέν σας άκολούθησεν;

—Γιάτι θά τό έκανε; άπήντησε ή Νέλλη! ήτο ή ώρα νά πάω νά κοιμηθώ και δέν είχα άνάγκη κανενός γιά νά με βοηθήσῃ νά γδυθώ.

Η ήσυχη άπάντησις εξέπληξε την υπηρέτριαν.

—Οχι!... άλλά... είσθε θαυμασία... Καί όμως μικρούλα μου δέν έπρεπε νά μείνατε τόσο... άδύς... Πιστεύω ότι οι καλές άδελφαίς, γιά τίς όποιες μου μιλάτε τόσο συχνά, έλυσμόνησαν νά σας διδάξουν τί είναι άπαραίτητο νά κάνῃ μια κόρη όταν παντρεύεται.

Ασφαλώς ό κ. Κερμέρ θά τό βρήκε άλμυρό τό χθεςινό βράδυ.

Κατάπληκτη ή Νέλλη έκύτταζε την γραία και είπε.

—Δέν πιστεύω νά δυσχερέτσῃς τόν κ. Κερμέρ. Άπεναντίας μένω με την έντύπωσιν ότι άπήντησα με ύπακοήν σέ ότι ζητούσεν από μένα. Δέν φλυαρώ πολύ και έκείνος πάλι δέν μιλάει πολύ. Έν τούτοις νομίζω ότι ή ήμέρα ή χθεςινή έπέρασε όπως ό κύριος τό έπιθυμούσεν...

—Η ήμέρα, δέν λέγω όχι. Αλλά ή νύκτα.

—Ε! λοιπόν ή νύκτα;

—Την έπεράσατε όλομόναχη;

—Φυσικά! με ποίον άλλως θε θέλατε νά την περάσω;

Αί λέξεις αυτές έφάνησαν στην Νορίνα τόσο τρομερές, ώστε δέν έπέμενε περισσότερο.

—Στό κάτω—κάτω ό κ. Υβεν άς τά ξεκαθαρίσῃ έσκέφθη.

—Αν ή γυναίκα του είναι μια μικρή χήνα, άς φροντίσῃ νά την βγάλῃ από την άνοσίαν της. Αλλά του εύχομαι καλή διασκέδασιν με μια τέτοια ήλιθία.

Και ξανάρχισε την δουλειά της.

Τό μεσημέρι ή Νέλλη πήγε στην τραπέζαρία λίγο φοβισμένη. Ο κ. Κερμέρ δέν είχε ακόμη φθάσει και ή όρφανή έλαβε τόν καιρόν νά ρίξῃ μια ματιά στο δωμάτιον.

Υπήρχε ένα μεγάλο τραπέζι και σ' αυτό ήσαν τοποθετημένα δύο μόνον κουβέρτες τό ένα άπέναντι του άλλου.

Όταν ό κ. Κερμέρ ήλθεν, έδωσε τό χέρι στην νεαρή γυναίκα του και τής είπε λίγα εύγενικά λόγια κι' έπηρε θέση άπέναντί της.

—Εκοιμήθηκα καλά; την ρώτησε.

Έκείνη έκοκκίνησε σάν τό νυκτερινό σφάλμα νά μπορούσε νά άποδοθῇ σ' αυτήν.

—Κοιμούμαι κατά κανόνα πολύ καλά, άπήντησεν.

—Δέν συμβαίνει τό ίδιο και γιά μένα! παρητήρησεν εκείνος.

Είμαι πάντα κατάκοπος όταν πέφτω στο κρεβάτι! και τότε μένω άγρυπνος ώρες όλόκληρες.

—Τό μυαλό σας κουράζεται πολύ κατά την διάρκεια τής ήμέρας. Σας βλέπω πάντοτε νά εργάζεσθε.

—Πράγματι ίσως αυτό νά συμβαίνει. Αλλά τί νά κάνῃ κανείς έδω, άν δέν άπασχολείται σέ κάτι τι; προσπαθώ έδω και λίγους μήνες ν' άναπαρστήσω την αρχαίαν Ιστορίαν του μέρους αυτού. Είναι κάτι τι σάν πάθος! Παντοῦ συναντῶ κανείς έρείπια τών Ρωμαίων και τών Ούρων—Οί άναζητήσεις αυτές με ένθουσιάζουν.

Μέχρι σήμερα ανέκαλυσα πολλά πράγματα. Θά έπιθυμούσα μάλιστα νά σας ζητήσω συγγνώμην διότι δέν σας είμαι περιποιητικός όσον θά έπρεπε νά είμαι.

Συνειθίζω νά διαβάξω τρώγοντας και θά μου είναι δύσκολο νά κάνω άλλοιωτικά σήμερα.

—Ω! κάντε όπως σας άρέσει, έσπευσε ν' άπαντήσῃ εκείνη. Μην έγχεϊσθε γιά μένα, ή όποία συνειθίζω νά τρώγω χωρίς νά μιλάω.

Έκείνος έμειδίασεν.

—Τότε όλα είναι καλά, πέρνω τό βιβλίον μου και σας άφίνω στα όνει-

ρά σας, άφοῦ τό έπιτρέπετε. Τό είπε με τόσην φιλοφρόνησιν ώστε ή Νέλλη ένόμισεν ότι παρεχώρησε κάποια έξαιρετικήν εύνοιαν στον άνδρα της.

Έφαγε ήσυχά ήσυχά, προσπαθώντας νά κάνῃ όλιγοτέρον θόρυβον.

Αυτά τά σιωπηλά γεύματα, πρίν από τά όποία έλέγοντο λίγες εύγενικές λέξεις, έπρόκειτο νά άνανεώνονται δύο φορές κάθε μέρα.

Ητο ή μόνη στιγμή οικειότητος που μπορούσαν ν' άπολαύσουν οι δύο σύζυγοι άφ' όδ κατά τη διάρκειαν τής ήμέρας δέν τούς έδίδετο καμμία άλλη εύκαιρία νά συναντηθούν. Καί άν δέν έπωφελούντο περισσότερον τής εύκαιρίας, αυτό συνέβαινε γιάτι ούτε ό ένας ούτε ό άλλος δέν έφάνη νά τό ήθελαν.

Η Νέλλη πήγε στο καινούργιο δωμάτιον που προωρίζετο γιά αυτήν. Ένα δωμάτιον τουαλέτας και ένα δωμάτιον λουτροῦ συνείχοντο με αυτό.

Η όρφανή ή όποία μέχρι σήμερα δέν έκοιμήθη παρά εις στα μικρά δωμάτια του μοναστηριού ή σ' εκείνο τό όποιον είχε στο Μοντεγκιά, κατεπλάγη από μια τέτοια πολυτέλεια.

Τό τεράστιο κρεβάτι, με τά δαντελένια σεντόνια! την σέξ λόγκ με τά πολλά μαξιλαράκια, τό ντουλάπι, τό χαμηλό και πλατύ και γεμάτο από καλοφιαγμένα έσώρουχα, τά βραθεία φωτέγι, όπου χανώτανε όλόκληρη, οι μικραίς καρέκλαις τόσο κομψαίς, όλα τής έφάνιντο τόσο μεγάλοπρεπῇ.

Η ψυχή της ήτο γεμάτη εύγνωμοσύνη γιά τόν άνδρα που τόσο γενναιόδωρα την περιέβαλε με μια τέτοια πολυτέλεια.

Ένα μόνον πράγμα τής έφάνη περιττό μέσα σ' αυτή την πολυτελή διακόσμηση. Τά δύο κεντημένα προσκεφάλαια. Γιάτι ύπήρχαν δυό άφ' όδ έκείνη ήτο μόνη; Είχαν λοιπόν προβλέψῃ ότι ό κ. Κερμέρ θά την συναντούσε την νύκτα;

Αυτή ή σκέψις έφερε κοκκινίλα στα μάγουλα τής όρφανής. Άρχισε νά τρέμῃ. Γιάτι άν και δέν ήξερε την ζωήν και πολύ περισσότερον τόν έρωτα και τάς μυστηριώδεις έκδηλώσεις του, τουλάχιστον είχαν έννοήσῃ στα άγανώσματα της, ή από μερικές παρατηρήσεις της ότι οι σύζυγοι γενικώς ζούν μαζί και κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι.

Και θυμόταν ότι στο μοναστήρι τό μικρό σπιτάκι του κηπουρού δέν είχε παρά ένα μονάχα μεγάλο κρεβάτι με δυό προσκεφάλαια, όπως και τό δικό της.

Δέν είχαν περάσει περισσότερα από 20 λεπτά τής ώρας από τότε που άνέβη τό βράδυ αυτό στο διαμέρισμά της, και μόλις είχε προφθάσῃ νά βάλλῃ τά ρούχα του ύπνου μέσα στο δωμάτιον της τουαλέτας, όταν ξαφνικά έσβυσε τό ηλεκτρικό. Αμίλητη, γιάτι δέν άγαπούσε τό σκοτάδι, ή Νέλλη έπήγε ψηλαφίζοντας κι' έγύρισε τά άλλα ηλεκτρικά κουμπιά του δωματίου της, άλλ' έν τούτοις τό σκοτάδι εξακολουθούσε.

Νομίζοντας ότι έπρόκειτο γιά μια βραχεία διακοπή, όπως συνέβαινε καμμία φορά στο μοναστήρι, ή όρφανή, άνεζήτησε ένα ντιβάνι γιά νά καθίσῃ και νά περιμένῃ. Αλλά τό σκοτάδι την έτρόμαζε και σιγά—σιγά την έπιασε μια άδημονία.

Τά φύλλα τών παραθύρων ήσαν κατεβασμένα, τό σκοτάδι ήταν βαθύ. Ένώ ή καρδιά της χοροπηδοῦσε, ένέντωνε τά μάτια της σάν νά ζητούσε νά μαντεύῃ σκιές μέσα στο σκοτάδι. Νόμιζε ότι ύπήρχαν φαντάσματα έτοιμα νά ριχθούν επάνω της.

Τά χέρια της νευρικά συμπίεζαν τό στήθος της όταν ένας θό-

Τής ξέφυγε μια φωνή τρόμου.

ρυβος στην πόρτα την έκαμε ν' αναπηδήση. Κάποιος έστριψε το χέρι της κλειδαριάς για ν' ανοίξει νά μπη.

Μιά φωνή τρέμου της ξέφυγε, ή οποία έκράτησεν άφω-
νον τον επισκέπτην στο κατώφλι της πόρτας, στο άνοιγμα
της όπκίας ένόμισεν ότι άντελήφθη νά διαγράφεται μιά
ύψηλη σιλουέττα.

Γιά μιά στιγμή ένόμισεν ότι έχανε τδ μυαλό της.
—Ποίος είναι εκεί; ρώτησεν ένω τὰ δόντια της κτυ-
πούσαν από τδν τρόμον.

—Εγώ, ό άνδρας σας, απήντησε μιά φωνή την όποιαν
μέσα στην συγκίνηση της δέν άνεγνώρισεν.

—Ω! θεέ μου! Ποίος μιλάει; Φοβούμαι.

—Αλλά όχι! επέμεινεν ό νεοεισελθών. Έγώ είμαι ό
άνδρας σας.

Μή φοβείσθε τίποτα.

—Ό άνδρας μου; Ω! Όχι! δέν είναι ή φωνή του!
Είμαι άποτρόπαιο νά μου προξενήτε τέτοιο φόβο μέσα σέ
τέτοιο σκοτάδι.

—Δέν ζητώ, Νέλλη, καθόλου νά σας φοβίσω!... Άπε-
ναντίας άν ή έλλειψις ήλεκτρικού σας στενοχωρεί, ή πα-
ρουσία μου θά σας δώση θέρρος.

Μπορεί και ν' άργήση! Σ' αυτή την εποχή μάς συμ-
βαίνει τακτικά.

Έκείνη έμάντευσε ότι ό επισκέπτης έμπαινε στο δω-
μάτιο και έκλεινε την πόρτα πίσω του.

—Αλλά ή άόρατος μαύρη σιλου-
έττα ή οποία ένκινείτο στην σκιάν,
έπερνε στα μάτια της φανταστικές
διαστάσεις. Άνκα! ό νεοελθών την
διεβεβαίωσε ρητώς ότι ήτο ό άν-
δρας της, εκείνη δέν έπέισθη και
ένέθεσε ότι δέν μπορούσε νά εί-
ναι αυτός.

—Ποίος είσθε;... βοήθειαν... φο-
βάμαι..

—Η σκιά έσταμάτησε.

—Άς ιδούμαι Νέλλη, νά είσθε
λογική και νά μη φωνάζετε έτσι!

—Φοβούμαι, θεέ μου! φοβού-
μαι, έλεγε εκείνη χωρίς νά τδν ά-
κούη.

—Παύτε! Θά άναστατώσετε
δλόκληρο τδ σπίτι.

Ό τόνος του ήτο τόσο άπότο-
μος ώστε ή Νέλλη ύποχρεώθη νά
συγκρατήση τδν τρόπον της.

—Κύριε Κερμέρ, παρεκάλεσεν,
άν πράγματι είσθε σείς αυτός που είσθε εκεί, δέν πρέπει
νά με φοβίσετε κατ' αυτόν τδν τρόπον! Πηγαίνετε σας πα-
ρακαλώ ή φέρτε τδ φως! Είναι άπαράδεκτο νά μπαίνετε
κατ' αυτόν τδν τρόπον στο δωμάτιον μεσάνυχτα.

—Μικρούλα μου, Νέλλη έρχομαι για νά σας διαβεβαιώ-
σω ότι δέν πρέπει νά φοβήσθε. Πού είσθε μεγάλο παιδί;
Πώς μπορέσατε νά τρομοκρατηήτε κατ' αυτόν τδν
τρόπον;

—Εβάδισε πρδς τδ κρεβάτι ψηλαφώντας τις κουβέρτες!
—Πώς; δέν έπέσατε άκόμη στο κρεβάτι; πού είσθε
λοιπόν;

—Αλλά ή Νέλλη δέν ήτο διατεθειμένη νά τδ δώση πλη-
ροφορίες. Άπεναντίας ή μεγάλη σκιά, πού ένκινείτο, της
έφαινετο ότι είχε τεράστιες διαστάσεις και συνεπώς ήθελε
νά γίνη όσο μπορούσε πιό μικρότερη για νά μη γίνη αντι-
ληπτή. Κρυμμένη κατ' άρχας πίσω από τδ φωτέγι, όπου
καθώταν, δέν ζητούσε πλέον παρά νά φθάση στο δωμάτιο
της τουαλέττας χωρίς νά τδ έννοήση ό επισκέπτης, για νά
κλεισθή εκεί πριν την συνάντηση.

—Λοιπόν Νέλλη πού είσθε; δέν έννοω την ύποδοχήν
σας, και όμως έπρεπε νά περιμένετε την επίσκεψή μου!
Γιατί με ύποδέχεσθε τόσο άσχημα;

—Αλλά ή όρφανή δέν τδν άκούγε! Έφθασε στον σκοπόν
της! Είχε κλείσει πίσω της την πόρτα του δωματίου της
τουαλέττας και έβαλε τδ σύρτη.

Ό επισκέπτης τδ άντελήφθη. Μιά φωνή δυσαρσεκείας
του ξέφυγε και έσπευσε πρδς την πόρτα.

—Νέλλη άνοίχτε μου! Έκείνο πού κάνετε είναι γελοίο!
είμαι ό άνδρας σας...

Νευριασμένος έκούνησε δυνατά την πόρτα. Είχε γίνει
έξω φρενών.

—Σας διατάσσω νά μου άνοίξετε! άκούτε Νέλλη;

Τρομαγμένη ή όρφανή, δέν έσκέφθη καν ότι μπορούσε
νά ύπακούη! Η νεόπαντρη άγνοούσε έντελώς τή ζωή!
Μιά μητέρα θά την είχε διδάξη. Δυστυχώς κανείς δέν της
είχε ειπεί ότι ύπάρχουν πράγματα τὰ όποία μιά γυναίκα
όφειλε νά δεχθή όταν προέρχωνται από τδν άνδρα της!
Και σ' αυτή την μεταμεσονύκτιο ώρα, εκείνη δέν έσκέφθη
καν ότι όφειλε νά ύποχωρήση στην έπιθυμία του άν-
δρός της.

—Άς φύγη! επανελάμβανε, γιατί ήλθε νά με φο-
βίση;

Και με μιά ήρεμη έπιμονή έσκέπτετο ότι ό πυργοδε-
σπότης έκαμε ένα παιγνίδι για νά την τρομοκρατήση άκρι-
βώς την βραδυά εκείνη πού δέν είχε φως.

Τέλος ό επισκέπτης άναγκάσθη νά ύποχωρήση! Έφυγε
άπογορευμένος και με κακήν διάθεσιν.

Πίσω από την πόρτα της ή Νέλλη έμάντευσε τας κι-
νήσεις του και ένόμισε ότι άντελήφθη τὰ βήματά του όταν
άπεμακρύνετο.

Και όμως έπειδή φοβότανε άκόμη κάθε άπρόοπτο έμει-
νε κλεισμένη στο δωμάτιον της τουαλέτας.

Όταν έκουράσθη νά παραφυλάη τδς θορύβους έτυλί-
χθη με ένα πενιούρα, πού βρήκε έμπρός της και έξαπλώ-
θη σέ μιά πολυθρόνα την όποιαν χρησιμοποίησε συνήθως
μετά τδ λουτρό της.

Σέ ηλικίαν 20 έτών κοιμάται κανείς παντού και σέ οίαν-
δήποτε θέσιν.

Τδ πρωί μόνον όταν τδ φως του
ήλιου έπλημύρισε τδ δωμάτιόν της,
τότε έξύπνησε κι' άρχισε νά ρωτάη
τδν έαυτόν της άν ή συμπεριφορά
της της χθεσινής βραδυάς πρδς τδν
κ. Κερμέρ ήτο σύμφωνος πρδς έ-
κείνο πού όφειλε νά κάμη.

Αυτό τδ πρόβλημα την άνησυ-
χούσε! Θυμώτανε πού της είπε.

—Σας διατάσσω νά μου άνοί-
ξετε.

—Και όμως έσκέπτετο ότι ένας κα-
λοανατεθρομένος άνθρωπος δέν ά-
διαφορεί έτσι πρδς την ντροπή μιάς
γυναίκας, και δέν μπαίνει στο δω-
μάτιόν της έξ άπρόοπτο. Και άν
οί χειρονομίες του πρόκειται νά
την τρομοκρατήσουν, τότε δέν τις
κάνει. Και έσκέφθη ότι άν ό άνδρας
της στο γεύμα της μεσημβρίας την
κατηγορούσε για την νυκτερινή της

άνυπακοήν, τότε θά τδ άπαντούσε όπως έπρεπε.

Όλο τδ πρωί έσκέπτετο αυτά. Η καρδιά της κτυπούσε
δυνατά όταν τδ μεσημέρι μπήκε στην τραπεζαρία.

Όταν εκάθησαν στο τραπέζι, ό σύζυγός της δέν της
έκαμε κανένα ύπαινιγμό για τή σκηνή της νυκτός και τδ
γεύμα έτελείωσεν όπως πάντα, άφου κι' εκείνος δέν έτόλ-
μησε ν' άρχισή πρωτος.

Ήτο άραγε τδ κρύο ή ή κακοκαιρία ή άφορμή πού κο-
βώταν τδ ρεύμα;

Ένω έως τότε δέν επάθαινε τδ ήλεκτρικό βλάβη, τώρα
διεκόπτετο συχνά πρδς μεγάλην δυσάρσεκειαν της Νέλλης,
ή οποία έπερίμενε φοβισμένη νά ξανάληψι τδ φως. Έξή-
τησε στην κουζίνα μιά λάμπα ή κεριά! Η Νερίνα της εί-
πε ότι ποτέ δέν χρησιμοποιούσαν τέτοια πράγματα και
συνεπώς δέν ύπήρχον! Και έτσι ή Νέλλη όταν έμπαινε
στην κρεβατοκάμαρά της, έβαζε γρήγορα τὰ ρούχα της
νύκτας κι' έπήγαινε και έπεφτε στο κρεβάτι της για νά
μη κυκλοφορή ψυλαφητά μέσα στο σκοτάδι.

Έπερίμενε ότι την άλλη νύκτα ό άνδρας της θά επανε-
λάμβανε την άπόπειράν του! Δέν ήλθε όμως κι' έτσι σι-
γά—σιγά άρχισε πάλι νά πιστεύη ότι δέν θά ξαναρχώτανε.

Τώρα δέν έπρόσεχε στους θορύβους! Έλυπείτο μόνον ότι
δέν ύπήρχε ούτε κλειδί ούτε σύρτης στην πόρτα της
κρεβατοκάμαράς της. Αυτή ή ιδέα ότι μπορούσε κανείς
νά μη ύπο τδ δωμάτιό της την ώρα πού κοιμώταν χωρίς
νά τδν αντιληφθή, της ήτο δυσάρστη.

Έβαλε λοιπόν μιά καρέκλα πίσω από την πόρτα κι' έτσι
ό θόρυβος θά την ξυπνούσε άν έμπαινε κανείς! Και μ'
αυτό ή πτωχή κόρη προσπαθούσε ν' άμυνθή κατά τδν ά-
καίρων νυκτερινών επισκέψεων.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Σ' ένα χωριό του Κα-
ναδά έξήντα χιλι-
όμετρα από την
πόλη ύπάρχει ή άγορσία
του Τζδς Ήστον. Τδ άγρό-
κτημα ήταν μεγάλο και τδ
έσοδο του Ήστον και της γυναίκας του
προερχόταν από τδ γάλα, τδ βούτυρο και
τά αυγά πού πουλούσαν. Ό Τζδς έκαμε
την διανομή τδν προϊόντων στην πόλη
και στο χωριό και ή γυναίκα του—ή Μα-
ρία—έπιστατούσε, στην παραγωγή.

Η Μαρία ήταν μιά αξία γυναίκα, πού
διοικούσε μαζί με όλα τ' άλλα και τδν άν-
ρα της.

Η ζωή κυλούσε ήρεμα στο χωριό, ό-
ταν μιά μέρα ήρθε ένας νέος από τδ Όν-
τάριο για ν' άγοράση τή μοναδική λέσχη
του Γκόλερ πού ύπήρχε σ' αυτή την πε-
ριοχή. Πέρασαν μερικές μέρες και ό νέος
γνωρίστηκε με τδ άντράγιο των γαιο-
κτημόνων. Άρχισε νά ένδιαφέρεται για τή
δουλειά του και στο τέλος δέν παρέλειπε
εύκαιρία για νά κρατά συντροφιά της Μα-
ρίας, όσάκις ό άντρας της κατερχόταν στην
πόλη.

Της έμαθε γκολφ, σκοποβολή, κολύμ-
πι, και στο τέλος και τδν. Έρωτα Η
Μαρία άντεπεχρίθη στον έρωτά του άνε-
ξέλεγκτα. Απόδειξη ότι άγαπούσε τδν Φλάν-
τερς—έτσι λεγόταν ό νέος ιδιοκτήτης της
λέσχης είναι ότι ό Τζδς άρχισε νά της φαί-
νεται ένοχλητικός και με χίλια δυό έλατ-
τώματα. Ό Φλάντερς της έπρότεινε ν' ά-
φήση τδν άντρα της, άλλ' εκείνη τδν ά-
πήνησε ότι αυτό θά τδ κανόνιζε μό-
νη της.

Τδ επόμενο Σάββατο έπρόκειτο νά
έπιχειρηθή από όλους σχεδόν τδς κατοί-
κους μιά κυνηγετική έξορμησι για νά
σκοτώσουν μιά άλεπού ή όποία τδν τελευ-
ταίο μήνα είχε σημάξει όλα τὰ κοττίτσια.
Στδν άνθρωπο μάλιστα πού θά την σκό-
τωνε είχε άποφασισθή νά δοθή κι' ένα έπαθλο από 50 λίρες.
Τδ κυνήγι θάρχιζε εύθύς μετά τδ χορό πού θά δινόταν στη
λέσχη.

Πράγματι, μόλις έσουρούπωσε, κι' άφου οι καλεσμένοι είχαν
διασκεδάσει άρκετά, χορεύοντας και πίνοντας, δόθηκε τδ σύνθημα
της έξορμίσσεως.

Σχημάτισαν μικρές ομάδες και σκορπίστηκαν πρδς όλες τις
διευθύνσεις.

Ό Φλάντερς έδιωξε τδς μουσικούς, και όλοι άνεχώρησαν
όπλισμένοι, ό καθένας με κυνηγετικό όπλο πού παραχωρούσε ή
λέσχη.

Οι γυναίκες περίμεναν στη λέσχη τ' άποτελέσματα τδ κυνη-
γιού και μόνη εξαίρεση άποτελέσε ή Μαρία στην όποία έπετρούπη
ή συμμετοχή της στο κυνήγι για τδ λόγο ότι ήταν καλύτερη χο-
ρεύτρια της έσπερίδου. Τή συμμετοχή της προπαγάνδισαν και οι
δυό: και ό Τζδς και ό Φλάντερς.

Η Μαρία ύπέδειξε στον άντρα της νά πάν νά κρατή πίσω
από κάτι θάμνους πού τδν ώρισε και τδν είπε νά μείνει εκεί
κρυμμένος και νά κατασκοπεύη τδ μέρος μπροστά του. Ό Φλάν-
τερς προχώρησε κατά μήκος της όχτης της μικρής λίμνης, έρευ-
νώντας μόνος για τὰ ίχνη της άλεπούς. Η Μαρία άκολούθησε την
αντίθετη κατεύθυνση. Περίμενε στο πόστο της μιά ώρα, δυό ώρες
σέ μιά άγωνιώδη άναποφασιστικότητα, βηματίζοντας άνάμεσα στα
δένδρα άδιάκοπα.

Επ'ι τέλους μιά νεκρική γαλήνη επικάθησε στο μυαλό της.

Έκαμε μιά μεγάλη βόλτα και πλησίασε στο μέρος τδν θά-
μνων πίσω από τδς όποιους βρισκόταν κρυμμένος ό Τζδς. Γιά
άρκετά λεπτά της ώρας στάθηκε σέ μιά άρκετή άπόσταση. Πε-
ρίμενε παρατηρώντας... Έξαφνα τδ μάτι της άντελήφθη κάποια
κίνηση πίσω από τδς θάμνους. Σκόπευσε με ψυχραιμία και πυ-
ροβόλησε. Κατόπιν τρέχοντας σάν δαιμονισμένη επέστρεψε στη
λέσχη.

Κανείς δέν είχε γυρίσει άκόμα από τδ νυκτερινό κυνήγι. Κα-
θάρισε την κήνη τδν τουφεκιού της και ύστερα τδ ξαναγέμισε.

ΥΠΟ ΠΑΣΤΟΝ ΤΕΙΤ

Η ΑΛΕΠΟΥ

Όταν επέστρεψε στη λέ-
σχη ό πρώτος κυνηγός, εκεί-
νη έτοιμάζε σάντουιτς. Της
άνεκοίνωσε ότι είχε άκούσει
πολλές τουφεκιές κι' ότι έ-
πέστρεψε νά μάθη τίποτα
εύχάριστα άποτελέσματα.

Έπειτα από λίγο επέστρεψαν και
οι άλλοι: Κανένας δέν είχε κατορ-
ποθήσει νά σκοτώση την άλεπού.

Ένας είχε σκοτώσει κατά λάθος
ένα σκύλλο, ένω πολλοί άλλοι είχαν
πυροβολήσει σέ στόχους φανταστι-
κούς. Έγινε στην αλλη της λέσχης
προσκλητήριο τδν κυνηγών κι' έξα-
κριβώθηκε ότι έλειπαν άκόμα δυό:
Ό Τζδς και ό Φλάντερς.

Η Μαρία πήγε στην κουζίνα για
νά έπιστατήση στην έτοιμασία της
σουπας. Από τή βεράντα άκουσε τις
ζωηρές συζητήσεις τδν άνδρων, κα-
θώς και τὰ δυό όνόματα τδν χαμέ-
των... Σε λίγο άκουσε φωνές χαρού-
μενες... Υποδέχονταν κάποιον από
τδν δυό κυνηγούς πού επέστρεφε.
Ασφαλώς ό Φλάντερς στάθηκε τυ-
χερός. Άκουγε τ' όνομά του πού τδν
φώναζαν μαζί με τδς δ'αφόρους έ-
παίνους.

Έξαφνα ή καρδιά της σκίσθηκε
και τδ μυαλό της σκοτεινιάσε. Ναι!
δέν παράκουσε: Αυτή ή φωνή ήταν
τδν Τζδς!

—Ναι, ναι, έλεγε στους άλλους
πού τδν είχαν περιτριγυρίσει. Στά-
θηκε τυχερός. Έτσι ή γυναίκα μου
ή Μαρία θά εύχαριστηθή. Με τις 50
λίρες θά μπορέση ν' άγοράση τρεις
αγέλαδες.

Έφερε τδ χέρι στην καρδιά της
και την έσφιξε.

—Και πού την σκότωσε την άλε-
πού; τδν ρώτησε ό φαρμακοποιός τδν

Της είπε ότι δέν θάμνε εκεί αυτή τή νύχτα

χωριού, Τζέιμς Μόντον.

—Στην όχθη της λίμνης, ανατολικά από δώ, απήνησε ό
Τζδς. Εύτυχώς και δέν έμεινε κρυμμένος στους θάμνους νά πε-
ριμένω, όπως μου είχε συστήσει ή γυναίκα μου. Άν την άκουγα
θά βρισκόμουν άκόμα εκεί περιμένοντας...

Η Μαρία πού παρακολούθησε τή συζήτηση από τή βεράντα
μόλις συγκρατήσαν στα πόδια της, τότε πόνεν, λοιπόν, είχε πυ-
ροβολήσει; Άπ' όλους τδς κυνηγούς μόνον ό Φλάντερς έλειπε.

Ό Τζδς έτρεξε νά την βοη στην κουζίνα για νά της άναγγείλη
την εύχάριστη είδηση. Παρατήρησε την χλωμάδα τδν προσώπου
της, την ρώτησε μήπως ήταν άρρωστη κι' άμέσως έφυγε, παραsu-
ρόμενος από τδς θυμαστιάς του, πού είχαν κατακλύσει τδ δωμά-
τιο της κουζίνας.

Μιά τρομερή προαισθήση πίεζε τδ στήθος της Μαρίας σάν
έμεινε μόνη.

Έπειτα από λίγο οι κυνηγοί σχημάτισαν μικρές ομάδες και
πήγαν πρδς άναζήτηση τδν χαμένου Φλάντερς. Όλοι πίστευαν ότι
θά τδν είχε συμβή κάποιο άτύχημα. Σε μιά ώρα έφεραν στη λέ-
σχη τδ πτώμα του! Είχε πυροβοληθή από κυνηγετικό όπλο πίσω
στην πλάτη, την ώρα πού παραμόνευε πίσω από κάτι θάμνους.

Περίλυποι κι' οι δυό—ό Τζδς και ή Μαρία—επέστρεψαν άργά
την νύχτα στη φάρμα. Με ύφος παραδοξο ό Τζδς της είπε ότι
δέν θάμνε κανείς εκείνη τή νύχτα.

Έπειτα έπλησίασε στην πόρτα την άνοιξε στάθηκε στο κα-
τόφλι και γυρίζοντας στη γυναίκα του, της είπε με μιά νυστηριώ-
δά φωνή:

—Μαρία, την άλεπού δέν την σκότωσα εγώ, αλλά εσύ! Μάν-
τεψα τδν σκοπό σου και γι'αυτό φρόντισα νά συναντήσω τδν
Φλάντερς και τδν έστειλα νά περιμένη εκεί πού με είχες στείλει
εσύ.

Κατάλαβες τώρα... Από δώ και στο εξής ή άλεπού δέν θά
μάς ταραξή την οικογενειακή εύτυχία.

ΠΑΣΤΟΝ ΤΕΙΤ

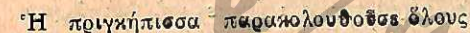
Όλο τδ πρωί έσκέπτετο τὰ γεγονότα
της νύκτας.

Ἡ Ἄννα—Μάρλα Λέσσερ ὑπέφερε πολύ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε... Ἀλλ' εἶχε ὅμως στὴν τσέπη της μιὰ σύριγγα μὲ μορφίνη, ἔκανε μιάν ἔνεση ποὺ τὴν ἔφεραν σ' ἄλλους ψευτικοὺς κόσμους, κι' ἔτσι ἐξηνοῦσε γιὰ λίγες ὥρες τὴ μαρτυρικὴ τῆς ζωὴ. Ἡ ἀρχικατάσκοπος ἐργάστηκε ἔτσι σκληρὰ ἐπὶ δύο ἐβδομάδες. Ἦταν πιά καιρὸς νὰ ἀρχίσει νὰ ἀζεύει τὰ δίχτυα της... Τὴ νύχτα, ἀπὸ τὴ μιὰ ἡ ὥρα καὶ ἑνὴς, στὰ γραφεῖα τοῦ πρώτου πατάματος ἔμειναν μονάχα δύο ὑπαξιωματικοί. Τὸ ξημερώματα ὅμως ἔφευγαν κι' αὐ-

[illegible]

Ὁ κ. Μαλβονέ ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἄλλο
τὸν συγκράτησε ἕνα σκληρὸ χτύπημα τῆς βεντάγιας τῆς
πριγκίπισσας, ἣ ὁποία μὲ κάποιαν εἰρωνεία τοῦ εἶπε :

— Κύριε Μαλβονέ, δὲν ὑπάρχουν τίμιοι ἄνθρωποι, ὅσοι

Μα ο τυχοδιωκτής δεν της
 Έκαμε δυό βήματα πίσω και πρὶν μαντέψει κανένας τὸν
 σκοπό του, μ' ἀστραπίστη ταχύτητα τράβηξε τὸ πιστόλι
 του καὶ τὸ σπύριξε στὸν κορπάκι του... Ένας πυροβολι-
 σμός ἀντήχησε ἀνάμεσα, στὸς ἤχους τῆς Τζάξ κι' οἱ βαν
 σωριάσθηκε νεκρός Στὴν ἄλλη αἰθούσα οἱ προεκκληνένοι
 ξεσκολοῦσαν τὸ χορὸ τους. Μ. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ἡ Ζιζέλ πλησίασε περίεργα.
Ὁ Ἀνδρέας ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ θήκη ποὺ περιείχε ἕνα πολύτιμο σαχτυλίδι. Ἦταν ἕνα μεγάλο σμαράγδι μονταρισμένον σὲ πλατίνη, ἕνα ἀληθινὸ κομψό.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Αργά αργά και προσεχτικά προχωρούσε το τραίνο προς την κοιλάδα. Από τα δύο μέρη της γραμμής έχασκαν τρομερά βάραιρα. Οι κουβέντες των επιβατών είχαν πάψει κι' ένας ξαφνικός φόβος τους είχε καταλάβει όλους.

Σε λίγο, όταν είχαμε περάσει από το επικίνδυνο αυτό μέρος, οι πέντε ή έξι επιβάτες που είμαστε στο ίδιο κουπέ άρχισαμε πάλι την κουβέντα. Τώρα το θέμα της διυλίας όλων μας περιστρεφόταν σε διάφορες διηγήσεις για μακρυνά ταξίδια, που είχε κάνει ο καθένας μας, για κυνήγια, εκδρομές, εξερευνήσεις.

Ένας γηραιός κύριος, άρχισε να λέει πιο δυνατά από τους άλλους.

— Τι νά σάς πω... Έχω κάνει πολλά ταξίδια στη ζωή μου και ποτέ δεν μου έτυχε τίποτε το σπουδαίο. Μόνο μία φορά, ήμουν ακόμη πολύ νέος, θυμάμαι πώς μου συνέβη κάτι το πολύ φοβερό κι' αληθινά αλησμόνητο.

Όλοι γας άρρησκα τις κουβέντες μας και προσέχαμε στον γηραιό κύριο, ο οποίος, αφού άναψε την πίπα του, συνέχισε:

— Στα νότια μέρη της Αρικής, κοντά στο Ούνγκ, είχα κληρονομήσει αρκετές φυτείες από τη μητέρα μου, και αποφάσισα να εγκατασταθώ εκεί για να επιβλέπω μόνος μου την καλλιέργειά τους.

Εκτός από το χωριό αυτό του Ούνγκ, το οποίο άπείχε σχεδόν μία λεωυα από την έπαυλή μου, δεν υπήρχε εκεί κανείς άλλος συνοικισμός ανθρώπων. Εγώ, όμως ούτ' εκεί πήγαινα συχνά κι' είχα άρχισει να ζω σαν έρημιτης.

Θα είχα περάσει σχεδόν τρία χρόνια που ζούσα την άσκητική αυτή ζωή και σάς βεβαιώ πώς ή χορά της ζωής είχε σβύσει πιά μέσα μου. Πρέπει λοιπόν να το πιστέψετε ότι και τον έρωτα μπορεί κανείς να τον ξεχάσει, ζώντας έτσι.

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Κανείς μας δεν μιλούσε.

Έτσι μόνοι καθώς είμαστε, χωρίς να πη κανείς ακόμη μια λέξη στον άλλον, κυταχτήκαμε στα μάτια. Ύστερα άθελά μας σηκωθήκαμε όρθιοι και τα χέρια της σφιγτήκανε στο λαιμό μου, ύστερα τα χείλη μας έσμιζαν σ' ένα θερμό φιλή.

Σιγά-σιγά τότε, σαν να μιλούσε στον έαυτό της, ή Έλλη άρχισε να μου έμυστηρε ύετα μερικά μυστικά της ζωής της, κι' ύστερα από λίγο, αφού με φίλησε παθητικά πάλι, σαν την πρώτη φορά, μου μούρισε γλυκά στ' αυτί μου:

— Αυτή ή γαλήνη, φίλε μου, μ' έκηρδενίζει! Τ' άρώματά αυτά των δένδρων με μεθούν. Ω! πώς ήθελα να είχα κάποιον που να με σφίξει στην άγκαλιά του, να με πάρη μαζί του, να φύγουμε, μακριά απ' έδω σ' άλλα μέρη... Ω!

Το ξέρω πολύ καλά, αγαπητέ μου, πώς αυτό ή λαχτάρα είναι άμαρτία, αλλά τι να κάνω, δεν φταίω εγώ, φταίει ή νύχια, αυτή ή χλιαρή νύχια που άπλώνεται σ' όλη τη μαγευτική αυτή φύση που βλέπουν απ' έδω τα μάτια μας!

Τα λίγα εκείνα λόγια μ' έκαναν να τα χάσω. Την κύτταξα κατάματα. Ιά γαλανά της μάτια έλαμπαν παράξενα μέσα στο σκοτάδι... Χωρίς να το θέλω πάλι τα χείλη μου ζήτησαν τα δικά της. Μ' άφησε να την φιλήσω, χωρίς ν' άντισταθ ή καθόλου.

Έξαφνα καθώς της χάιδευα τα μαλλιά εκείνη μου έπιασε το χέρι και μου φώναξε παράφορα:

— Έλα πάμε. Την κύτταξα έκπληκτος. Για μια στιγμή δίστασα και τη ρώτησα:

— Να πάμε πού;

— Όπου θέλεις έσύ, μου εί.

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

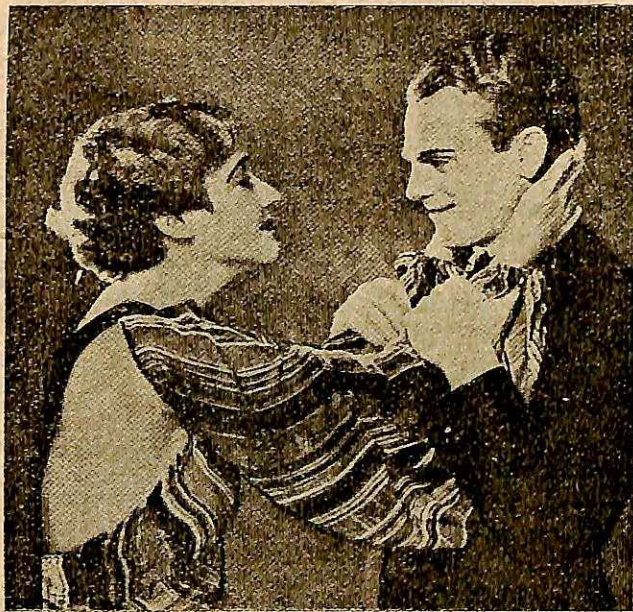
Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Τα χέρια της σφιγχανε στο λαιμό μου

Υπάρχουν ακόμη «κυνηγοί των κεφαλών»;

Τι άφηγείται ένας εξερευνητής

Το κυνήγι των κεφαλών είναι ένα σπόρ, ή μια θρησκευτική συνήθεια ή όποια υφίσταται ακόμη στην Νέα Γουινέα; Οι ιθαγενείς πιστεύουν πως από το ανθρώπινο κεφάλι γενιώνται καλά και κακά πνεύματα που φέρνουν την καλή ή κακή τύχη και κυβερνούν τ' ανθρώπινα περρωμένα.

Βασίζόμενοι σ' αυτήν την πίστιν οι ιθαγενείς, διακοσμούν με κρυνία τα «σπίτια των πνευμάτων». Όσο περισσότερα κρυνία υπάρχουν σε κάθε σπίτι τόσο πιο άσφαλισμένη είναι ή εύτυχία τους και τόσο άπομακρύνονται τα κακά πνεύματα από αυτήν.

Επί τη ευκαιρία, θα σάς διηγηθώ ένα έπεισόδιο που μου συνέβη κοντά στον ποταμό Ραμόν, λίγο πιο μακριά από ένα χωριό του οποίου οι κάτοικοι, προ όλίγων μηνών, είχαν κατακρεουργήσει τον Αυστραλόν Τζάν Μάκ και τους συντρόφους του.

Επειδή ξέραμε πως εκείνη ή φυλή άποτελείτο από τρομερούς πολεμιστάς που δεν είχαν έλθει ποτέ εις έπαφήν με τους λευκούς, θελήσαμε να μην περάσουμε από κοντά τους. Επειδή όμως είχαμε χάσει τα μισά μας τρόφιμα, είμαστε άναγκασμένοι να πλησιάσουμε τους ιθαγενείς για να κάνουμε προμήθειες.

Όταν λοιπόν πλησιάσαμε στο χωριό, ή τάμ τάμ έδωσαν το σήμα συναγερμού: οι έμπροσθοφυλακές είχαν σηματοδοτήσει την άφιξή μας. Με τα κρύα μας, μπορούσαμε και βλέπαμε όλες τις τις κινήσεις.

Απεμάκρυναν τις γυναίκες και τα παιδιά από το χωριό κι' αυτό έσήμαινε πως έτοιμαζόνταν για έπίθεση. Είδαμε επίσης ώρισμένους πολεμιστές που έπερναν τα δόρατα και τις άσπίδες τους.

Όλα έδειχναν μια πυρετώδη προετοιμασία. Σε μās υπελείπετο να πιάσωμε μια στρατηγική θέσι και να περιμένουμε την άναπόφευκτη έπίθεσί τους.

Ήταν έξη ή ώρα το πρωί... Πέρασαν τρεις ολόκληρες ώρες αλλά ή έπίθεσις δεν άρχισε. Έφρου το προσέφαμε πολλά δώρα, τα όποια αυτός έδεδχη με χαρά, προσπαθήσαμε να μάθουμε τους λόγους της μεγάλης άνησυχίας της φυλής.

Φοβόμαστε—είπε στον δραγουμάνο—γιατί δεν ξέρουμε αν αυτό που έχετε, φέρνει καλή ή κακή τύχη, επειδή ποτέ δεν είδαμε ένα τέτοιο πράγμα.

Και άπλωσε το χέρι του και το άκούμπησε στο κεφάλι μου!

Εγώ, που είχα συνήθεισι να ξυρίζω το κεφάλι μου για να μην γίνεται φολιά κουνουπιών και μυιγών της Ζούγκλας, σέφθηκα ότι βλέποντας οι ιθαγενείς της έμπροσθοφυλακής το γυμνό κεφάλι μου, έδωσαν σήμα συναγερμού στους άλλους πολεμιστάς ότι «έρχόταν ένας λευκός έχοντας επάνω στους ώμους του ένα «κρυνίο».

Δοθέντος ότι οι κανίβαλοι εκείνοι δίνουν μεγάλη σημασία στο κεφάλι και ότι έχουν τόσες προλήψεις, μπορεί να καταλάβη κανείς τον πανικό που έnéσπειρε στους ιθαγενείς ή είδησις της άφίξεώς μας.

Ξεσπάσαμε σε γέλια. Ύστερα εγώ πήρα το χέρι του γέρου και το έθεσα στο κεφάλι μου λέγοντας:

— Είναι πολύ καλό «ταμπαράν». Αν το άγγιξης σε λίγο καιρό θ' άποχτησης τόσους χοίρους όσους έχει ό πιο πλούσιος άνθρωπος του κόσμου. Γύρι-

Είς τον αιώνα του πολιτισμού

Υπάρχουν ακόμη «κυνηγοί των κεφαλών»;

σε λοιπόν στους δικούς σου και πές τους πως είδες το καλύτερο «ταμπαράν» του κόσμου. Αν θέλουν να μās δώσουν χορταρικά θα τα πληρώσουμε μ' ένα σακκι κογγυλία...

Έφυγε και ξαναγύρισε ύστερα από μια ζωηρή συζήτηση με τους άρχηγους της φυλής.

— Είμαστε πρόθυμοι να σου δώσουμε ό,τι θελήσης με την συμφωνία όμως να σταθής στη μέση του χωριού κατά τρόπον ώστε να σου άγγίξουν το «ταμπαράν» όλοι οι νέοι.

Έτσι λοιπόν το κεφάλι μου έγινε στη Νέα Γουινέα «γούρι» σπουδαίο!

Όλες τις φορές όμως που συναντά κανείς «κυνηγούς» των κεφαλών δεν συμβαίνει το δικό μου έπεισόδιο.

Πρό έτών, οι κανίβαλοι αυτοί άρπαζαν τέσσερους λευκούς που κυνηγούσαν στη ζούγκλα πουλιά παραδείσια και τους κατέδixαν εις άποκεφαλισμόν.

Αργότερα μια άποστολή εξερευνητών βοήθησε τα κεφάλια τους να στολίζουν την είσοδο του «σπιτιού των πνευμάτων».

Τα σπίτια αυτά, των οποίων τόνος άλλάζει αναλόγως με τις φυλές και τις διαλέκτους, είναι καλύβες φτιαγμένες με ξύλα και χορτα και μοιάζουν σαν πυραμίδες.

Σε μερικά μέρη, στο σπίτι των πνευμάτων, άπαγορεύεται ή είσοδος στον καθένα εκτός από τους άρχηγους και τους μάγους οι όποιοι ύποστηρίζουν πως μιλούν με τα πνεύματα που έδρεύουν μέσα στα κρυνία, τα όποια παρουσιάζονται μόλις ό μάγος διασκελίζει το κατώφλι του σπιτιού.

Κι' εκείνοι οι ιδιώται που θα τολμούσαν να παραβιάσουν αυτόν τον νόμο, τιμωρούνται με θάνατον!

Συμβαίνει συχνά ένας ιθαγενής να μπη μέσα στο «σπίτι των πνευμάτων» για να συνενοηθ ή απ' εύθελάς με αυτά και να γλυτώση τα δώρα όποια πρέπει να δώση στο μάγο για να του πη το μέλλον του.

Όταν άνακαλυφθ ή «ιερόσυλος» αυτός συλλαμβάνεται άμέσως και καταδικάζεται εις θάνατον και το πτώμα του καταβροχθίζεται από τους δικαστάς του.

Στο έσωτερικό του «σπιτιού των πνευμάτων» φυλάσσονται τα κρυνία των προγόνων καθώς και προσώπιδες και άνθρωπόμορφα άγάλματα τα όποια δείχνουν καθαρώς πρωτόγονον τέχνην.

Με μια ποσότητα κογγυλίων όμως οι ιθαγενείς άνταλλάσσουν τ' άγάλματα αυτά αλλά με κανένα τρόπος δεν δίδουν στους λευκούς τα ιερά κρυνία των προγόνων των.

Κι' αν κανείς λευκός άφαιρέση κρυφά ένα απ' αυτά τα κρυνία, άμέσως οι ιθαγενείς θα διασκορπισθούν στα γύρω μέρη και θα σκοτώσουν όποιον βρουν για ν' άντικαταστήσουν το άπώλεσθέν κρυνίο.

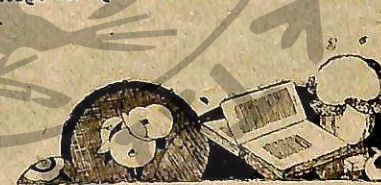
Στη περιφέρεια του ποταμού Σελίκ, οι κυνηγοί των κεφαλών αφού σκοτώσουν και πάρουν τα κρυνία των έχθρων των τα καθορίζουν καλά με χρώμα και άσβέστι και κατοπιν τα μεταχειρίζονται ως πολυτελή κύπελλα για να πίνουν με αυτά κατά τις θρησκευτικές τελετές των ή τους γάμους.

Πολύ σπανίως οι ιθαγενείς αυτοί άρνούνται ότι ακολουθούν τα ήθη κι' έθιμα των κανιβαλών. Άπεναντίας είναι υπερήφανοι ότι κυνηγούν ανθρώπινα κεφάλια.

Πρό όλίγων έτών, ένα καραβάνι κυνηγών μπήκε σ' ένα γειτονικό χωριό κι' άπέκρυψε περί τα τριακόσια κεφάλια με τα όποια άργότερα εκόσμιζε το «σπίτι των πνευμάτων».

Αρα λοιπόν υπάρχουν ακόμη και σήμερα «κυνηγοί κεφαλών» παρ' όλον τον πολιτισμόν του 1936!.

I NTE ΜΑΣΤΡΙ

φρούτων παρατήρησε κάποιον. Καιμότανε. Τὸν κλώτσησε
καὶ ὁ λαθρεπιβάτης ἀναισθηκώθηκε τρομαγμένος στὰ γόνα-
τά του.

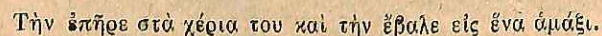
Ἡ μόλις ἔβγαίνει ἀπὸ ἕνα παραλιακὸ καφενεῖο συνήντησε μιὰ γυναίκα. Στεκόταν κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς γωνιακῆς λάμπας καὶ τοῦρριζε μιὰ ὑποπτη ματιά. Ἦταν νέα ψηλὴ μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ γαλανὰ μάτια κομψοστυμμένη. Ἀντελήθη τὶς προσεσεις τῆς, καὶ μοιλονότι δὲν τὸν ἐνδιέφεραν οἱ γυναίκες ὥστόσο στάθηκε καὶ τὴν παρατηροῦσε ἀπὸ πρὶν ἐργεῖα. Ἐξαφνα ἔκαμε πῶς λιποθύμησε. Ἐτρεξε τὴν πῆρε στὰ χέρια του, τὴν ἔβαλε εἰς ἕνα ἀμάκι κι' ὅταν τὴν συνέφερε ἐκέλευν τοῦ εἶπε καὶ τὸ αἰώνιο παραμυθι: Εἶχε νὰ φάη τρεῖς μέρες. Φυσικά ὁ Τσάντ δὲν πῶτεψε τίποτα ἀπὸ τὰ λεγόμενα πῶς Ὡστόσο δίχως καὶ αὐτὸς νὰ τὸ κατολάβῃ πῶς φάνηκε ὑποχωρητικὸς. Δείπνησαν μαζί καὶ τὴν συνώδεψε σπῆτι τῆς..

Τρελλός από θυμό και αηδία, ο πλοίαρχος της κατάφερε μία γροθιά. Με το πέσιμο της δμως, φαίνεται ότι το κεφάλι της χτύπησε κάπου... Όπωςδήποτε, έγκατέλειψε το δωμάτιο αφήνοντας την άνασθητη και με το κεφάλι ματωμένο. Κατεβαίνοντας την σκάλα άκουσε ότι άνοιξε μία πόρτα από το διπλανό δωμάτιο, βγήκε κάποιος και τον είδε ποόθυγε.

Πέρασαν δυο ώρες αγωνίας. Έξαφνα την ώρα που ο Τσάντ ξπνε το έκτο ούτσκο, του πλησίασε ο τηλεγραφετής και του δωσε ένα ραδιογράφημα. Ήταν από τον διευθυντή της άστυνομίας της Σάντα Κατερίνα. Το άνοιξε, το διάβασε και ξμεινε έμβρόντης: 'Η άστυνομία ζητούσε κάποιον Άλφρεντ Ουίτλοκ κατηγορούμενο για τον φόνο της γυναίκας του, και είδοποιούσε όλους τους κυβερνήτες τών εις τόν λιμένα άγκυροβολημένων πλοίων, να φροντίσουν ώστε ο καταζητούμενος να μñν είσχωρήσει σε κανένα ως λαθρεπιβατής, και δραπετεύση στο έξωτετικό. Το πλοίο του Τσάντ θ' άναχωρούσε σε τρείς ώρες: δηλαδή τα μεσάνυχτα. Και ή πιθανότερη έκδοχή ήταν ο λαθρεπιβάτης αυτός να είχε μñ ή στο δικό του πλοίο.

15 μιλία έξω από το λιμάνι
κατέβηκε στ' άμπάρι και με
άγωνία άρχισε νά ψάχνει. Έ-
σφανα πίσω από ένα κιβώτιο

αὶ τὴν ἔβαλε εἰς ἓν ἁμάξι.

ΠΑΝΘΕΟΝ.

—Ευχαριστώ, καινούργια...
Ήταν ζεστή... Καλ ξεψύχισε.

—Εὐχαριστῶ, καπετάνιε, ψέλλισε. Ἡ σοῦπα ἦταν ζεστή
ἦταν ζεστή... Καὶ ξεψύχισε.

Παγκανίνι ό μάγος

Ο Νικολό Παγκανίνι, ό όποιος θεωρείται ό μεγαλύτερος βιολιστής των οίωνων, γεννήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου του 1784 και άνηκε σε μία φτωχική οικογένεια της Γένουας. Ο πατέρας τους έπαιζε μαντολίνο, και πολύ γρήγορα έμαθε και τον μικρό γυιό του, ό όποιος διεσκέδαζε τ' αλητόπαιδα της γειτονιάς με τό όργανό του. Κάποτε τον είδαν μ' ένα άθλιο βιολί στα χέρια. Πού τό βρήκε; άγνωστο. Σε λίγο καιρό έπαιζε βιολί μόνος του.

— Ένα πρωί ή μητέρα του τό είπε :

— Νικολό, είδα άπόψε στ' όνειρό μου έναν άγγελό και μούπε πώς θά γίνης έπιχλος μουσικός.

Από την ήμέραν εκείνη ό Νικολό δέν άφηκε ούτε στιγμή τό βιολί άπ' τ' ά χέρια του. Σε ήλικία όκτώ χρόνων έπαιζε θαυμάσια κι' άρχισαν νά τον καλούν στα σαλόνια.

Μιά μέρα ό πατέρας του τόν ρώτησε :

— Θέλεις γίνης μαθητής του Ρόλλα, πού είναι περίφημος βιολιστής στη Λούκκα;

— Ναι, πηγαίνω !

Όταν μπήκαν στο σαλόνι του Ρόλλα ό μικρός Νικολό βρήκε επάνω στο πιάνο τό βιολί του μουσικού και τις νότες κάποιου του έργου. Τό πήρε κι' άρχισε νά παίζει τις μελωδίες του. Έξαφνα άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ό Ρόλλα κατάπληκτος.

— Παιδί μου ! είπε στον μικρό, φιλώντας τον στο μέτωπο. Τί νά σού διδάξω έσένα. Είσαι μεγαλοφυΐα. Μόνον πρέπει νά σε βάλω στο 'Όρειό της Πάρμας γιά νά μάθης τη θεωρία της Μουσικής.

Η φήμη του μικρού βιολιστού άρχισε ν' απλώνεται σ' όλη τη Βόρειο Ιταλία κι' οι ευγενείς τον προσκαλούσαν στα μέγαρά τους. Μά έκείνος προτιμούσε τις ταβέρνες και τ' α χαρτοπαίγνια.

Μιά μέρα στο Λιβόρνο έχρσε στα χαρτιά τ' α λεπτά του και τό... βιολί του. Κι' τό ίδιο βράδυ έπρόκειτο νά δώσ' α τονόρτο.

Ένας φίλος του, βλέποντας τον λυπημένο τό είπε :

— Ξέρω έναν γάλλο πού έχει θαυμάσιο βιολί. Ζήτησέ το... ίσως σού τό δώσει.

Πραγματι ό Παγκανίνι έπαιξε και την άλλη μέρα ό γάλλος τό είπε.

— Παιδί μου ήμουν στη συναυλία σου και ύστερα άπό τόν θρλαμβό σου, δέν τολμώ νά στόζητήσω Κράτησέ το.

Με αυτό τό βιολί ό Παγκανίνι έπαιζε σ' όλη του τη ζωή. Ο κόσμος έπίστευε πώς τό τό είχε χαρίσει ό διάβολος, και έβεβαίωνε πώς τό είχαν ίδ' α νά βγάξ' α καπνούς στα χέρια του, Δεισιδαιμονίες της εποχής.

Γιά πολύ καιρό άφηκε τό βιολί κι' έπαιζε κιθάρα.

Στά 1805 βρισκόταν στην αύλη της πριγκίπισσας Μπασιόκι, αδελφής του Μ. Ναπολέοντος. Έμεινε εκεί τρία χρόνια. Πώς αυτό; έρωτας; Κανείς δέν έμαθε τό γιατί.

Μιά μερα όμως έξηφανίσθη άπό τό μέγρο και δέν έδειξε σημεία ζωής έπί δέκα χρόνια. Άλλοι έλεγαν πώς

κάποια άριστοτράτισσα τόν άγάπησε και τόν άπήγαγε κι' άλλοι πώς ήσαν φυλακή γιά δολοφόνια.

Κάποια μέρα σ' ένα καφενείο του Μιλάνου δυό άνθρωποι συζητούσαν γιά τόν Παγκανίνι κι' ό ένας τόν έλεγε δολοφόνο. Ο Παγκανίνι πού τούς άκουσε, τούς έπλησίασε και βγάζοντας άπό την τσέπη του ένα χαρτί τούς τό έτριψε στα μούτρα. Ήταν πιστοποιητικό της αστυνομίας πού έλεγε πώς ό Παγκανίνι δέν κατηγορήθη ποτέ γιά τίποτα. Ο μουσικός έκανε μία περιόδεία στις πόλεις της Ιταλίας Στο Πατέρμο παντρεύτηκε την ώραία ήθοποιό Άντωνία Μπιάνκι, άπό την όποια απέκτησε τόν 'Αλκίνο. Μά άργότερα δέν συμφωνούσαν οι χαρακτήρες τούς κι' ή Άντωνία, όξέθυμη, καθώς ήταν, λίγο έλειψε μία μέρα, νά σπάση τό βιολί του συζύγου της. Έπειτα άπό τό έπεισόδιο αυτό έχώρισαν κι' ό Παγκανίνι έπήρε τόν 'Αλκίνο και τό βιολί του και πήγε στη Ρώμη.

Εκεί έσημείωσε τέτοια έπιτυχία ώστε ό πρίγκηψ Μέτερνιχ τόν έκάλεσε στη Βιέννη όπου τό έκαναν φρενιτώδης υποδοχή. Όταν έπαιξε εκεί τις «Στύγκες» του και με τις χορδές του βιολιού του απέδωσε τις κραυγές των μαγισσών, πολλές κυρίες άπό τό άρσατήριο έλιποθύμησαν και άσώγτερα έβεβαίωναν ότι είδαν νά βγινούν φλόγες άπό τό δοξάρι του. Όταν έδωσε την πρώτη του συναυλία στο θέατρο της Όπερας των Παρισίων, πολλές κυρίες του έστειλαν άνθοδέσμες και άλλες του έρριξαν περιστερία. Ένα άπ' ούτά είχε δεμένο στο λαιμό του μία κορδέλλα επάνω στην όποια ήταν γραμμένο ! «Μαίτρο, ή κόμησσα Ντορέν σ' ας περιμένει αύριο στο σπίτι της». Την άλλη μέρα ό Παγκανίνι πήγε στη κόμησσα και την βρήκε έσπλωμένη σ' ένα ντιβάνι.

— Πλησιάζτε μαίτρο, τό είπε. Σεις πού κατακτήσατε τόν διάβολο, θά μπορούσατε νά κατακτήσει μία γυναίκα;

— Κόμησσα της άπήντησε ό Παγκανίνι πέρνοντας στα χέρια του τό βιολί. Θά παίξω μία συμφωνία πού μού έμπνεύσατε σεις αυτή, τη στιγμή. Τό βιολί άρχισε νά... κελαϊδή. Η κόμησσα Ντορέν όπήρξε τό πρώτο έρωτικό θυμά του Παγκανίνι στο Παρίσι, κι' αούτην ήκολούθησαν άλλα τ' α όποια μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα έφθασαν τόν αριθμό 40. Ο Παγκανίνι δέν ήταν μόνον βιολιστής ό πάροχος αλλά και κιθαριστής άπαράμιλλος. Όταν πήγε στη Βιέννη και παρουσιάστηκε γιά πρώτη φορά στην αύλη του αυτοκράτορος μία κυρία της τιμής του είπε.

— Μαίτρο, ή φήμη του βιολιού σας κατέκτησε τη Βιέννη.

— Μαντάμ, άπήντησε εκείνος άν ό Παγκανίνι κατέκτησε τη Βιέννη σεις κατακτήσατε τόν Παγκανίνι με την καλλονή σας.

Η κυρία αυτή ή Βαρώνη του Στρέμπερ πήρε δηλητήριο και πέθανε μέσα στο θέατρο την ώρα πού έπαιζε μέγας βιολιστής έπειδή την έγκατέλειψε. Ο Παγκανίνι ό μεγαλειότερος βιολιστής όλων των οίωνων πέθανε φυματικός εις ήλικία 55 έτών.

Νικολό Παγκανίνι

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΩΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Μέσα στη μεγάλη αίθουσα του πύργου Μολιόρ, κοντά στα γαλλογερμανικά σύνορα, ένας σεβάσιμος γέρος, μία λεπτοκαμωμένη κόρη, με βλέμμα έξυπνο κι' άποφασιστικό, κι' ένας ώραιος, ύψηλός άντρας με γερές πλάιες κάθονταν ό ένας κοντά στον άλλον και δέν μιλούσαν.

Ήταν ή εποχή πού ή λαίλαψ του μεγάλου πολέμου είχε ξεσπάσει στον κόσμο.

Όλη ή νεολαία της Εϋρώπης πήγαινε στα μέτωπα ν' άλληλοσκοτώθη. Οι γονείς έχαναν τ' α παιδιά τους, οι γυναίκες τούς άνδρες τους κι' οι νέες τούς λεβέντες τους, την λαχτήρα της καρδιάς τους...

Έξαφνα εκεί πού και οι τρεις στέκονταν άμλητοι, ό νέος έκανε ένα β μα κι' έπιασε τό χέρι του γέρου.

— Πατέρα, είπε, τ' άποφάσισα. Θά φύγω... Θά καταταχθώ ! Πάω άμέσως ! Αυτό είναι τό καθήκόν μου.

— Με την εύχή μου ! είπε ό γέρος με τη βαρεία φωνή του. Ο Θεός άς σε φυλάξ' α νά γυρίσης πίσω γερός. Και τότε πιά με τό καλό...

— Έχω πίστι στη μοίρά μου. Άλήθεια, είμαι ό μόνος πού άπομένει άπό τούς Βωτιέ, αλλά κάτι μού λέει πώς δέν θά σταματήσ' α γενιά μου σέ μένα. Ναι θά γυρίσω νά παντρευτώ τη Μάρθα !

Ο γέρος—Μολιόρ, έκανε ένα βήμα, τούς άγκάλιασε και τούς δυό και έξέσπασε σέ λυγμούς.

Κλαίγανε κι' οι τρεις τώρα σάν μικρά παιδιά...

Ο Ζακόμπ Βωτιέ, ήταν ένα παλληκάρι ως τριάντα χρόνων, έξυπνος και μορφωμένος. Άν ήθελε δέν πήγαινε στον στρατό γιατί ήταν μοναχογιός αλλά δέν μπορούσε νά μ' α άκούση την φωνή της πατρίδας του. Έφυγε την παραμονή της καταλήψεως της πόλεως των άπό τούς Γερμανούς. Η Μάρθα τόν συνώδευσε έφιππη ως τ' α σύνορα. Κατετάχθη έθελοντής. Ο λοχαγός τόν έστειλε στον διοικητή του συντάγματος γιά νά τόν χρησιμοποιήσ' α σε ειδικές άποστολές γιατί ήξερε καλά εκείνα τ' α μέρη κι' ήταν νέος μορφωμένος, έξυπνος, γενναίος και ριψοκίνδυνος και όλες τις άποστολές πού ανέλαβε τις έφερε σέ αίσιο πέρας. Στη τελευταία του δ' ας έπεσε σέ παγίδα των Γερμάνων. Τόν έπιασαν αιχμάλωτο πριν άκόμη προσθάσ' α νά χρησιμοποιήσ' α τό όπλο του και τόν κατεδίκασαν σέ θάνατο ως κατάσκοπο. Δέν τόν τουτέκισαν όμως άμέσως γιά τί ήθελαν νά μάθουν άπ' α αυτόν ενδιαφέρουσες πληροφορίες και τόν φυλάκισαν στο υπόγειο του πύργου Μολιόρ όπου είχε εγκατασταθή ή διοίκηση του γερμανικού συντάγματος.

Η Μάρθα όταν έμοθε την τρομερή είδηση κλείστηκε περιλυπη σ' α δωμάτιο της κι' έκλαιγε τόν λατρευτόν της πού θάπεφτε, μόλις θά ξημέρωνε, υπό τις σφαίρες του έκτελεστικού άποσπασματος...

Έξαφνα, σαν κάποια σκέψη νά της φώτισε τό νοϋπού, είχε σκοτεινιάσει άπ' την μαύρη άπελπισία, πετάχτηκε άπό τό κάθισμά της.

— Ω ! νά μπορούσα νά τόν έσωζα ! έψιθύρισε. Θά τό έκανα με κάθε θυσία !

Ευμήθηκε, διτί τό υπόγειό τους είχε δυό κλειδιά. Τό ένα τό έπ' αραν «αύτοι». Τό άλλο ήταν σέ μία κασσετίνα.

Η ώρα ήταν κατάλληλη γιά τό σχέδιό της. Την σκοτεινή έκελιν νύχτα, ό άέρας έμούγγριζε, και μία άγρια μπόρα έδερνε τη γ' α. Σ' αυτή την τρομερή νύχτα οι έξωτερικοί Φρουροί θά είχαν φροντίσει νά συμμαζεϋτοϋν κάπου. Και έτσι, άν κατάρθωνε ν' άνοίξ' α τη φυλακή του ό μελλο-

θάνατος θά μπορούσε νά σκαρφαλώσ' α στον έξώτοιχο και νά χαθή στο σκοτάδι χωρίς νά τόν αντιληφθ' α κανείς.

Όπλισμένη μ' ένα μαχαίρι και κρατώντας σφιχτά στη χοϋφα της τό κλειδί, ή Μάρθα, πέρασε την αύλη βαδίζοντας σύρριζα στον τοίχο κι' έφτασε ως τό υπόγειο. Έστριψε με προσοχή δυό φορές τό κλειδί και άνοιξε την πόρτα της φυλακής του άγαπημένου της.

Ο Ζακόμπ δεμένος σφιχτά με σχοινιά, ήταν ριγμένος επάνω σ' ένα σωρό άχυρα. Όταν άκουσε την πόρτα ν' άνοίγ' α άφησε ένα στεναγμό άνέκφραστης λύπης νομίζοντας πώς έφτασε ή τελευταία ώρα.

Η Μάρθα έπλησίασε τόν άγαπημένο της... Ω ! πώς έπαλλε ή καρδιά της, όταν τά χέρια της άγγιξαν τ' α δικά του... Ο Ζακόμπ νόμιζε πώς όνειρευόταν. Στην άπαλη έκελιν έπαφή γνώρισε τό χέρι της άγαπημένης του κι' ένας λυγμός άνέκφραστης χαράς στάθηκε στον λαιμό του. Με τ' α μάτια της ψυχής του την είχε γνωρίσει.

— Ζάκ !

— Μάρθα μου !

— Σούτ ! έκανε εκείνη. Δέν πρέπει νά χάνουμε ούτε στιγμή. Και κόβοντας τ' α σχοινιά του με τό μαχαίρι της, προσέθεσε :

— Πρέπει νά φύγ' α άμέσως ! Πρώτος έσύ... μόνος. Εγώ θά σέ ακολουθήσω !... Έξω δέν είναι κανείς. Κάνε γρήγορα !

Τ' α χείλη τους έμούσαν άπό τόν πόθο της ζωής και τού έρωτα.

Όταν ή Μάρθα έμεινε μόνη, γονάτισε πάνω στο υγρό χ' αμα τουδ' αποιεου. Έξω άγρια θυέλλα έμάλνετο. Η Μάρθα συγκεντρώνοντας όλες της τις δυνάμεις κατάρθωσε νά σηκωθ' α και νά πληρώσ' α τό κατ' αφ' α. Μά άκριβώς εκείνη τη στιγμή ό άγέρας φύσηξε π' α δυνατό κι' έκλεισε την πόρτα με φοβερό πάταγο. Μία κραυγή φρίκης έξέφυγε άπό τ' α στήθη της νέας. Τέντωσε τ' α χέρια της πρ' α τ' α έμπρός... Μ' α άλλοιμονο... Ήταν φυλακισμένη. Εκεί την βρήκαν τό πρωί, σχεδόν άναίσθητη. Τό έκτακτο στρατοδικείο, χωρίς πολλές διατυπώσεις, την κατεδίκασε σέ θάνατο.

Η υπερτάτη στιγμή έφθασε. Άκουμπισμένη στο μπράτσο του παπ' α, βάδιζε πρ' α τόν τόπο της έκτελέσεως. Δώδεκα ένοπλοι στρατιώτες περίμεναν, έχοντας έπί κεφαλής έναν νεαρό αξιωματικό. Ήταν τό έκτελεστικό άπόσπασμα.

Την τοποθέτησαν σ' έναν τοίχο με τ' α χέρια δεμένα πίσω. Ένας αξιωματικός ήθέλησε νά της δέσει τ' α μάτια, μά εκείνη δέν δέχτηκε. Στήλωσε τό νεανικό της σώμα και άγέρωχ' α σήκωσε τό κεφάλι περιμένοντας ήρωικά τόν θάνατό.

Ο έπικεφαλής του άποσπασματος αξιωματικός τ' αβρήξε πού έξίφος του Οι στρατιώτες έτοιμάστηκαν γιά νά πυροβολήσουν. Η Μάρθα γύρισε τ' α μάτια πρ' α τ' α δάσος πού τό φώτιζαν οι πρώτες άχτίδες του ήλιου.

— Ζάκ ! άφ' α μια φωνή και κλονίστηκε νά πέση. Κανένας δέν είχε αντίληφθ' α έναν άνδρα πού έτρεχε πίσω άπό τ' α δένδρα. Έπί... σκοπ' ανιέ διατάξ' α ό αξιωματικός. Δώδεκα κάννες στράφηκαν πρ' α τ' α στήθος της νέας.

— Π' α !... ξανάκούστηκε ή φωνή. Μά εξαφνικά, ένα δευτερόλεπτο πριν άπό τό παράγγελμα ένας άνδρας είχε πηδήσει κι' είχε άγκάλιασει τη μελλοθάνατη... Όταν ό καπνός διαλύθηκε, είδαν επάνω στη γ' α δυό σώματα νά σφαδάζουν ένωμένα. Ο Ζάκ με τό κορμί κατάρτυπο έσφ' αγγε στο στήθος του τη Μάρθα. Τ' α χλωμά χείλη τους φαίνόνταν σάν νά έχαμογέλαγαν.

Η Μάρθα τόν συνώδευσε έφιππη έως τ' α σύνορα.

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολυκατομυριούχος Κέσσελμπαχ, που ζητούσε να βρή κάποιον Πέτρον δούκα, για να εφαρμόσει το σχέδιο που θα τον έκανε ένδοξο, βρέθηκε σκοτωμένος στο ξενοδοχείο Παλλάς με μια μικρή πληγή κάτω από την καρδιά, και δίπλα στο πτώμα του η κόρη του Λουπέν. Ο διευθυντής της αστυνομίας Λενορμάν που δεν πίστευε ότι τον φόνο τον έκανε ο Λουπέν, άρχισε τις ανακρίσεις. Βρέθηκε μια ταμπакέρα με τα στοιχεία Α. Μ. κι' αυτό τράμαξε τον Κάρολο, τον γραμματικό του Κέσσελμπαχ. 'Αλλά βρέθηκε κι' αυτός σκοτωμένος, κι' ένας υπηρέτης. Σε μια άκρη ανέκαλυσαν κάτι ανδροικά ρούχα, ένα μαύρο καπέλλο και το συλλέττο με το οποίο είχαν σκοτωθεί τα τρία θύματα. Το ίδιο βράδυ γύρισε και η Δολοφόνος Κέσσελμπαχ, η οποία συντετριμμένη από τη δεινή συμφορά, απεύθυνε σε μια βίλλα, κατά σύσταση του πρόγκιπος Σερνίν—του Λουπέν—ο οποίος διωγμένος μια ψεύτικη επίθεση εναντίον της και την έσωσε δήθεν. Εκεί έμεινε και η τροφή του Λουπέν η Φραντσέσκα με την νεαράν Εύδοκία, την προστατευομένη του Λουπέν ο οποίος έπειδή ο Πέτρος ο Δούξ επέθανε, έφτιαξε τέτοιον τον ποιητή Μωμπέρ που ήθελε ν' αυτοκτονήσει και τον έβαλε να γνωριστεί με την Εύδοκία. Μια μέρα ο Λενορμάν έμαθε ότι ο Παίρμπαρ—έναν υποπτος που ήταν στο Παλλάς την ημέρα του φόνου—απήγαγε την Εύδοκίαν, έτρεξε και την έφερε, και γύρισε στο γραφείο του όπου τον περίμενε η Κέσσελμπαχ και όπου του πήγαν τον Στάνβενχ, τον γέροντα που είχε αποκαλύψει το μυστικό στον Κέσσελμπαχ. 'Αλλ' όταν κι' αυτός είδε την ταμπакέρα με τα γραμμάτια Α. Μ. έτρεξε. Τον άρπαξαν όμως κι' αυτόν κι' ο Λενορμάν που υποπτεύθηκε ότι τον είχε πάρει ο Παίρμπαρ με μια καμαριέρα της Δολοφόνος, πήγε να ψάξη στον κήπο της 'Αλλ' εκεί τον έπιασαν κι' αυτόν και τον Γκουρέλ και τους έβρισαν στο Σηκουάνα. Σε λίγες ημέρες ο Σερνίν συνητήθη στη βίλλα με τον 'Αλτενχάιμ που είχε κλέψει την Εύδοκία και τον έδεσε. Τους περικύκλωσαν κι' ο 'Αλτενχάιμ έδολοφονήθη από τον συνένοχο του για να μην τον προδώσει, αλλά πριν πεθάνει αποκαλύψει ότι ο Λενορμάν ήτο ο Λουπέν, ο οποίος φυλακίστηκε. Από τη φυλακή του βοήξε τον Στάνβενχ, ο οποίος του απεκαλύψε το μυστικό του Κέσσελμπαχ δηλαδή ότι στον κύριο του Βένδινε ήταν κρυμμένες αποκαλυπτικές επιστολές προς τον Βίσμαρκ. Τότε ο Λουπέν έδημοσίευσε μερικούς ύπαινιμοίς και το αποτέλεσμα ήταν ότι ο Κάιζερ τον έπεσεφθη στη φυλακή και συνεφώνησαν να τον ελευθερώσει έναντι ανταλλαγμάτων προς την Γαλλίαν. 'Ενώ τον μετέφεραν στον πύργο, ο άνθρωπος με το μαύρο καπέλλο τον επιροβολήσε, κι' όταν έφθασαν στον πύργο άρχισε να ψάχνει και ανέκρινε μια τρελή κόρη που έβλεπε εκεί, την 'Ισιλδα. 'Αλλά συνάντησε πολλές δυσκολίες.

(Συνέχεια)

—Και από ποιόν λοιπόν; Από τον πιστόν μου κόμητα μήπως; 'Αλλά νομίζω πως δεν θα τόλμυσε...
—'Οχι μεγαλειότητα. 'Από τον τρομερότερον και ισχυρότερον των προσώπων μου έχθρων, από το κοταχόνιο έ είναι πλάσμα που σκότωσε τον συνένοχόν του 'Αλτενχάιμ.
—Είναι έδω; Νομίζεις; Άνεφώνησεν ο Αυτοκράτωρ με θυμό, που έδειξε ότι δεν του είχε διωφγει καμμία λεπτομέρεια της δραματικωτάτης ούτης ιστορίας.
—Βρίσκεται παντού όπου βρίσκομαι. Με απειλεί με το έμμοιο μίσος του. Αυτός με έμην ευσε υπό την μορφήν του Λ νορμαν, τ ο άρχηγού της Δημοσίας 'Ασφαλείας, αυτός μ' έβριζε στη φυλακή, αυτός και πάλιν, έ καταδίδει από την ημέρα που βγήκα από εκεί. Χθές άκούη νορμίζοντας ότι θα με χτυπούσε μέσα στο αυτοκίνητο, έπληγώσε τον κομητα Βαλδεμάρ.

—'Αλλά πως φαντόζεσθε ότι βρίσκεται στο Βέλδιντε;
—'Η 'Ισιλδα πήρε δυο χρυσά γαλλικά νομίσματα. Είναι το πονηρόν πνεύμα και δυσπιστήτε.
—'Εχω διασκοπούς άνδρας στα έρεπια αυτά. 'Αδύνατον να μπήκε. Θα τον έβλεπαν.
—Και τον είδε κάποιος... ή 'Ισιλδα.
—Νά άνακριθί... Βαλδεμάρ, όδήγησε τον οίκαλωτό σου κοντά στην κόρη.
'Ο Λουπέν έδειξε τα δεμένα του χέρια.
—'Η πάλη θα είναι άγρια. Μπορώ να

παλαίσω έτσι;

'Ο αυτοκράτωρ διέταξε να τον λύσουν και έτσι ο Λουπέν, άνομιξας την φοκαλέαν όπτασίαν του δολοφόνου, άνελάμβανε την έλευθερίαν των κινήσεών του.
'Επήγε εις το διαμέρισμα της 'Ισιλδας, που ήταν εις το τέρας των δωματιών. Όου έμειναν οι διακόσιοι στρατιώται, οι φρουροίντες τα έρεπια. 'Η 'Ισιλδα δεν ήτο εκεί. 'Εψάξαν, άλλω δεν την βρήκαν. Πώς μπορούσε να φύγη, άφου όλα έφυλάσσοντο;
—'Υπορχει άλλο πάτωμα έπάνω άπ' αυτό; ρώτησεν ο Λουπέν.
—Ναι, άπήντησεν ο Βαλδεμάρ. 'Αλλ' άπ' αυτό το δωμάτιον έως εκείνο δεν υπάρχει σκάλα.
—'Υπορχει.
Και έδεξε μικρόν άνοικτίν πόρταν εις την σκοτεινήν στορφήν του διαδρόμου, δι' της οποίας διεκρίνοντο οι πρώτες βαθμίδες άποτόμου και μισοκατεστραμμένης σκάλας.
—'Υπόρχει κίνδυνος! άνέκραξεν ο Λουπέν. Πηγαίνω έγώ ποώτος.
'Ομοη έ και έπήδησε μέσα σε ένα στενόν και χαμηλό υπόστεγο.
Μια κραυγή του διέφυγε.
—Τι συμβαίνει; ρώτησεν ο Βαλδεμάρ, σπεύσας και αυτός.
—'Εδω... στο πάτωμα... ή 'Ισιλδα.
'Εγονυπέτησεν άλλ' άμέσως με την πρώτν εξέτασιν άντελήθη ότι ή νεαρά κόρη ήτο άπλωδ λιπόθυμη και ότι δεν είχε κανένα ίχος πληγής εκτός από μερικές εις τις πυγμές και τα χέρια.

Το σίγμα της ήτο φιμωμένον με μανδηλί.
—Φανερό! έσκέφθη 'Ο δολοφόνος ήτο έδω μαζί της. 'Όταν έφθάσαμεν έμείς, την έκτύπησε με τη γροθιά και την έφίλωσε για να μην άκούσουμε τους στεναγμούς της.
—'Αλλ' από που έφυγε;
—'Από εκεί! κυττάτε... ύπόρχει διάδρομος που ένώνει όλα τα υπέρωα του πρώτου πατώματος.
—Και άπ' εκεί θα κατέβη από τη σκάλα σε κάποιον διαμέρισμα.
Στείλτε τους άνδρας σας να ψάξουν. 'Ας έπισκεφθούν όλα τα υπέρωα και όλες τις κατοικίες του Ισογείου.
'Εδίστασε. Θα έπήγαινε και αυτός εις καταδίωξιν του δολοφόνου;
'Αλλά κάποιος θόρυβος τον ξανάφερε κοντά στη νεαρά κόρη.
'Η 'Ισιλδα είχε σηκωθή και καμμία δωδεκαριά χρυσά νομίσματα έκυλόντο στα χέρια της.
Τ έζήτησε. 'Ησαν όλα γαλλικά.
—'Α! είπε, δεν έγελάσθηκα όχι. 'Αλλά γιατί τόσον χρυσάφι;
'Εξ' όνα παρετήρησε χάμω ένα βιβλίον και έσκυψε για να το πάρη.
'Αλλα με γρηγορότερη κίνηση ή νεαρά κόρη άρμησεν, άρπαξε το βιβλίον και το έσφιδε έπάνω στο στήθος της με άγρίαν έπιμονήν σάν να σάν να ήταν έτοιμη να άγωνισθί να μνη της το πάρη κονείς.
—Αυτό είναι, είπεν ο Λουπέν, τα χρήματα προσεφέρθησαν γι' αυτόν τον τόμο άλλ' ή 'Ισιλδα άρνείται να τον άποχωρισθί. 'Απ' αυτό οι άυχαίς των χειρών. Για ποιο λόγο ο δολοφόνος ήθελε ν' άποκτήσθ το βιβλίον;
Παρεκάλεσε τον Βαλδεμάρ και τρεις στρατιώτες ρίχτηκαν έπάνω στην 'Ισιλδα, κι' ύστερ' από μια άγρία πάλη της έπήσαν τον τόμον.
Δεμένος με σύσιμα παλαιότατον ενός τουλάχιστον αιώνος, ο παραμορφωμένος εκείνος τόμος ήτο έργον του

Μοντεσκιέ, κι' είχε τον τίτλον 'Ταξείδιον εις τον Ναόν του Κινίζου».

'Αλλ' υόλις ο Λουπέν το άνοιξεν, άνεφώνησε.
—Σταθήτε, σταθήτε! αυτό είναι άλλόκοτο... Στο πεισθώσιο κάθε σελίδος είναι κολλημέν' από ένα φύλλο περιγαμνήης και σ' αυτή και είναι γραμμένο πυκνά και με ψιλά νοτίματα.

'Εξάβητε την έπικεφαλίδα.
—'Ημερολόγιον του Ιππότου Τζιλλ δέ Μαλοέχ, Γάλλου υπηρέτ υ της Αυτοβ Βασιλική: Υψηλότης του Πρίγκιπος των Νέ—Πόν—Βέλδεντε, άρχίζον άπ' του έτους 1734.
—Τις ύπορχει αυτό; είπεν ο κόμης.
—Τι σ' έκπλήττει;
—'Ο πτερος της 'Ισιλδας, ο γέρος που πέθνε προδιέτας, έλενώνταν Μαλαρίχ, δηλαδή είχε το ίδιο όνομα έκγεροανισμέον.

—Θαυμάσια! 'Ο πάππος της 'Ισιλδας θ' ήταν υός ή έγγονός του γάλλου υπηρέτου που έγραφε το ήμερολόγιόν του σ' αυτό το βιβλίον.
Τό άνοιξεν δ' του έτυχε.
'15 Σεπτεμβρίου 1795.—'Η Αυτοβ 'Υψηλότης έξηλθεν εις κνήν».
'20 Σεπτεμβρίου 1795.—'Η Αυτοβ 'Υψηλότης έξηλθεν έφιππος.—'Ιππευε τον 'Ερστα...
—Δ' άβολο! έφέλλισε ο Λουπέν, έως έδω δεν με συκινεί. 'Επροχώρησε.

'12 Μαρτίου 1803.—'Απέστειλα έκατάλληρα εις τον 'Ερμαν. Είναι μάγειρος εις το Λονδίνο».
—'Ω, ώ! ο 'Ερμαν είναι έκθρονισμένος. 'Ο σεβασμός έξαμίζεται.
—'Ο βασιλεύων Μέγας Δούξ παρετήρησεν ο Βαλδεμάρ έξεδιώχθη πράγματι από τα έρεφ του, από τα γαλλικά στρατεύματα.

'Ο Λουπέν έξακολούθησε.
1809—Σήμερα Τετάρτην, ο Ναπολεων έκοιμήθη εις το Βέλδεντε. 'Εγώ ο ίδιος έσρώσατο το κρεβάτι της Αυτοβ Μεγαλειότητος και έγώ την επομένην έ-

'Εσωριάσθη χάμω, μάταια άγωνιζόμενος να διώξη τον ύπνο.

της της έπιστεύθη το βιβλίον αυτό ως θησαυρόν—θησαυρόν τον οποίον κανείς δεν έπρεπε να ίδῃ και με το ήλθιον ένστικτόν της, έπροτίμησε να το ρίξη στη φωτιά παρά να το άποχωρισθί. 'Αλλά... δεν πειράζει. 'Ας πάμε επί του παρόντος να φάμε γιατί είναι τρουερά έξηντηλέμενος.
Τόν ώδη ήσαν να δειπνήσῃ. 'Ο Βαλδεμάρ πήγε κι' έψωσε άναφύρα στον Αυτοκράτορα και σε λίγο έγύρισε. 'Εκάθησαν μαζί και τέλος ο Λουπέν έζήτησε καφέ. Του έφεραν άμέσως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.
ΤΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟΝ

—Τι άσχημος που είναι! έψωύρισε. 'Αν πίνῃ άπ' αυτόν ο Κάιζερ... 'Ενα φλυτζάνι άκόμη... Η νύχτα είναι μεγάλη. Μά τι βωμοσάφες εί; αυτός;
'Εξάρνα άκούσε τον κόμητα να τον διατάσῃ να σηκωθί. Είχε μνη το αυτοκράτωρ, ο οποίος έζήτησε να μάθῃ σε ποιο σημείο εύρίσκοντο.
—Σχεδόν άνεκάλυφα την κρύπτην! είπεν ο Λουπέν. Μου

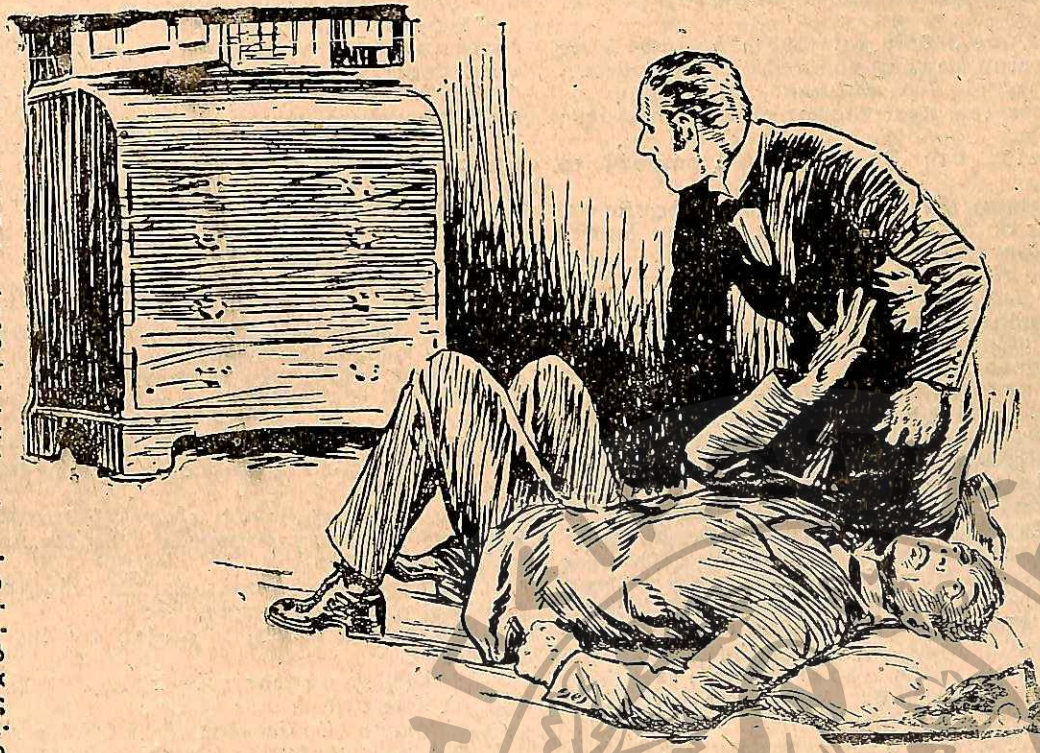
—'Α, την κατεοχρά! Τσέχτε λοιπόν... Κάντε όλον τον κύκλον ίτό κάτω έως έπάνω. 'Εγώ την κυνηγώ από τον διόλομο.

—'Αλλ' ή κόρη είχε κλείσει την πόρτα πίσω της και την είχε μινδύλει στερεά. 'Εχρηιάσθη λοιπόν να κατέβουν να κάνουν κύκλο. 'Ο Λουπέν μπήκε στο τέταρτο διαμέρισμα το μόνο που ήταν άνοικτό.

—'Αλλ' έξάρνα άντήχησιν φωνές που ήρχοντο από το Ισόγειο της δεξιάς πτεούρας. 'Ομοη τον πόδς τα εκεί. 'Ητο ήσούζονος ενός άξιωματικού, που τους έκαμε νεύμα, δίνοντας το τέμα του διαδρόμου και ή οποία διηγήθη ότι ή νεαρά κόρη θ' άβισκόταν στο δωμάτιό της.
—Πώς το έξέρετε; ρώτησε ο Λουπέν.
—Θέλησε να μ' άπ' στο δωμάτιό μου. 'Η πόρτα ήτο κλειστή και άκούσα θόρυβον.
'Ο Λουπέν τόνγκιτι δεν μπόρεσε ν' άνοιξη.
—Τό παύθον, έφώναξεν. Είναι άδύνατον να μη πάχρη παύθον.

—'Υπόρχει.
Τόν έπήγνιν έξω. 'Εσπασε τα τζάκια του πιαθούρου και έσκαφίλωσε στον τοίχον. 'Επείσσε το χέρι του έγύρισε το πωμολο και έπήδησε στο δωμάτιο.
Συμπειομένη μπουρτά στο τζάκι ή 'Ισιλδα του έφάνη σάν να βρισκόταν μέσα στις φλόγες.
—'Ω την έπεινήν! έφώναξεν ο Λουπέν. Τό έβριζε στη φωτιά.

Την έσπρωξε άπότομα, έδοκίμασε ν' άρπώξη το βιβλίον και έκοψε τα χέρια του.
Τότε με τη τσιμπίδα του τζακιού το έβγαλεν έξω από την φωτιά και το έσκέπασε με το τραπέζομανδυλο για να το σβύσῃ.
'Αλλ' ήτο πολύ άργά.
'Οι σελίδες του πάλαι ο χειρογράφου κουμένες δλες έπεσαν σε στάχτη.
'Ο Λουπέν έκούτταζε την νεανίδα άρκετή ώρα. 'Ο κόμης Βαλδεμάρ είπε.
—Θά έλεγε κανείς ότι ξεύρει τί κάνει.
—'Οχι, όχι, δεν το ξεύρει. Φαίνεται μόνον ότι ο πάππος

Την έσπρωξε άπότομα, έδοκίμασε ν' άρπώξη το βιβλίον και έκοψε τα χέρια του.

Τότε με τη τσιμπίδα του τζακιού το έβγαλεν έξω από την φωτιά και το έσκέπασε με το τραπέζομανδυλο για να το σβύσῃ.

'Αλλ' ήτο πολύ άργά.
'Οι σελίδες του πάλαι ο χειρογράφου κουμένες δλες έπεσαν σε στάχτη.

'Ο Λουπέν έκούτταζε την νεανίδα άρκετή ώρα. 'Ο κόμης Βαλδεμάρ είπε.

—Θά έλεγε κανείς ότι ξεύρει τί κάνει.
—'Οχι, όχι, δεν το ξεύρει. Φαίνεται μόνον ότι ο πάππος

διαφεύγουν μερικές λεπτομέρειες αλλά δεν άμφιβάλλω, ότι θ' διαφωτισθούν όλα γρήγορα. Θά πάμε ξωκτόν μέγαρον της Αναγεννήσεως. "Αλλ' έως τότε θέλω να σκεφθώ.

"Εκάθησε. "Ο Αυτοκράτωρ απεύρθη και συνωμιλούσε με τον Βαλδεμάρ. "Αλλ' όταν λίγο αργότερα έπλησιασαν τον Λουπέν, τον βρήκαν να κοιμάται βαθειά.

"Ετρεξαν και έφεραν τον γιατρόν, ο οποίος έβεβαίωσεν, ότι δεν είχε πη δηλητήριο, αλλά ναρκωτικό.

"Αλλά ποιος το έριξε; ανέκραξε θυμωμένος ο αυτοκράτωρ. Βαλδεμάρ, τι συμβαίνει εδώ μέσα, είναι έντελως εξωφρενικό. "Αρχίζω να πιστεύω, ότι ο έλεεινός αυτός έχει δικήν, ότι κάποιος ύ άρχει μέσα στον πύργο. Τά χρυσά νομίσματα, τὸ ναρκωτικό...

"Αν έμπαινε κανείς στον περίβολο αυτόν, θά τον βρίσκαμε, Μεγαλειότατε. Είναι τρεις ώρες τώρα που ψάχνουμε πρὸς κάθε διεύθυνσι.

"Ψάξε, φεύγα, κάμε δτι μπορείς. Έννοώ να βρεθῇ.

"Ολην την νύκτα έρευνούσαν, χωρίς αποτέλεσμα.

"Ο Λουπέν, μόλις κατά τας έννάς το πρωί, άρχισε να κινῆται. "Αργότερα ρώτησε και τὸν έπληροφόρησαν, ότι ήτο ή ώρα δέκα παρά είκοσι πέντε.

Κατέβαλλε κάθε προσπάθεια και ήτο φανερό ότι μέσα στην νάρκη του δολάκληρ ή αδάμαστη ζωτικότης του έπάλασε να έπικρατήση. "Ενα έκκρεμὸς έκτύπησεν ένδεκα. "Εφρίκισσε και είπε:

"Νά με μεταφέρουν στο μέγαρο.

"Εσωριάσθηκε χάμω, μάτια άγωνιζόμενος να δώξη τὸν ύπνο.

Τὸν έτοποθέτησαν σὲ φορεῖο και τὸν ώδήγησαν όπως έζητήσε στο τελευταῖον δωμάτιο τοῦ πρώτου πατώματος. "Επεσαν ξηντλημένος εἰς ένα κάθισμα. "Ο γιατρός τὸν έβεβαίωσεν ότι έπρόκειτο περί ναρκωτικοῦ. "Απεκοιμήθη και πάλιν.

"Ο Αυτοκράτωρ είπε στη Βαλδεμάρ να έτοιμασθῇ τὸ αὐτοκίνητο.

"Αρχίζω να πιστεύω, είπε, διαυτός ο έλεεινός μᾶς περιπαίζει. "Οτι όλα αυτά είναι κωμωδία με την όποιαν προσπαθεῖ να κερδίση καιρόν.

"Τὸ ναρκωτικόν είναι πραγματικό, έβεβαίωσεν ο Ιατρός.

"Ναί, αλλά τὸ πήρε μόνος του. Και αν εξακολουθήσῃ ή κωμωδία αὐτή, πιθανόν να μᾶς ξεφύγῃ μέσα από τὰ χέρια μας. Τὸ αὐτοκίνητο, Βαλδεμάρ.

"Ο κόμης έδωσε τὰς αναγκαίας διαταγὰς και έγύρισε. "Ο Λουπέν έξύπνησεν. "Ο Αυτοκράτωρ, που έψαχνε με τὸ βλέμμα τὴν αἰθούσα είπεν πρὸς τὸν Βαλδεμάρ:

"Εδὼ είναι ή αἰθούσα τῆς "Αθηνᾶς. "Αλλά τότε γιατί ύπάρχει αὐτὸ τὸ Ν εις δύο σημεία;

"Υπάρχον πράγματι δύο Ν, τὸ ένα έπάνω από τὸ τζάκι και τὸ άλλο έπάνω από ένα παλαιὸ ὡρολόγι, χωμένο μέσα στον τοῖχο και τοῦ οποίου φαίνεται ο πολύπλοκος μηχανισμός με τὰ κινητὰ βάρη εἰς τὰ άκρα τῶν χορδῶν.

"Ο Λουπέν έσηκώθη, έκαμε μερικά βήματα και έπεσε πάλιν. Μία υπερανθρωπή πάλη τῶν νεύων και τῆς θελήσεως του κατά τοῦ ναρκωτικοῦ εἶχεν άρχισεί, πᾶλη τοῦ έτοιμοθανάτου κατά τῆς άπνεκρώσεως, πᾶλη τῆς ζωῆς κατά τῆς άνυπαρξίας. "Η εἰκὼν ήτο δδυνηρά.

"Βασανίζεται! έψιθύρισε ο Βαλδεμάρ.

""Η ύποκρίνεται! είπεν ο αυτοκράτωρ. Καί τί ύποκριτής!

"Ο Λουπέν έζήτησεν από τὸν Ιατρόν να τοῦ κάμῃ μίαν ένεσιν καφείνης. "Εγίνε. "Ο Λουπέν ρώτησε:

"Πόσα λεπτά τῆς ώρας. Έως τὸ μεσημέρι;

"Σαράντα!

"Σαράντα; Θά τελειώσω. Είναι βέβαιον ότι θά μοῦ άρκέσουν, Είναι ανάγκη να άρκέσουν.

"Ακούσθηκαν φωνές στο διάδρομο και ο Βαλδεμάρ έτρεξεν στην πόρταν. "Επερνούσε ή μικρή "Ισιλδα, άφήνοντα άνάρθρωες κραυγές, ὑπὸ τὸ κράτος τελείας παραφροσύνης. Τὴν έπλησιασαν, τὴν έπνιξαν με τῆς έρωτήσεως των, αλλ' ή νεανίς τοὺς κυττοῦσεν έντρομη, σαν να μὴ έννοοῖσε οὔτε τί εἶχεν, οὔτε τί έβλεπεν έμπρός της.

"Επέμειναν και εκείνη έφάνη ότι συνήχεται κάπως. Καί γιὰ πρώτην ἱσως φοράν από τότε που έχασε τὸ λογικόν της, κατάρθωσε να συναρθρώσῃ τὰς λέξεις.

"Μιά... γρηά... μέ... τρα...βόσε από... τὸ... χέρι...

Τίποτε άλλο. Τὴν έρώτησαν αν αὐτὴ τῆς εἶχε δώσει τὰ χρήματα, αλλά δεν άπαντοῖσε.

"Αὐτὴ σοῦ γύρευε τὸ βιβλίον; Τὸ 813; Τὸ ΑΠΟΟΝ;

"Η παιδίσκη άνετινάχθη σαν να ήτο ὑπὸ τὴν έπήρειαν

αἰφνιδίου ηλεκτρικοῦ ρεύματος και τοὺς έκύτταξε με βλέμματα άπλανῆ.

"Αὐτὴ; "Η γρηά; Αὐτὴ;

Κατέβαλε τελευταίαν προσπάθειαν και άπήντησε βιαστικά, σαν να φοβώτανε ότι ὕστερα από μίαν στιγμή δεν θά μπορούσε να ξερῇ τί θά πῇ.

"Ναί... ή γρηά!

"Επεσε άνασθητη και τὴν έπήραν από κεῖ.

"Δέν έννοώ τίποτα! έψέλλισεν ο Βαλδεμάρ. "Ο κακοῦργος που κυνηγάμε είναι μιά... γρηά;

"Επλησίασε τὸν Λουπέν. Αὐτός έσφιγγε τὸ κεφάλι του με τὰ δύο του χέρια νευρικά.

"Ω, αν εἶχα τὸ σωστὸ μυαλό μου, παραμιλοῦσε, τὸ δυνατό μυαλό μου εκείνο, με τὸ όποιο ξέρω να σκέπτομαι. Θά ήταν ζήτημα ενός δευτερολέπτου! "Ενα σημείον, ένα μοναχὸ σημείον μένει σκοτεινὸ άκόμα. "Αλλά δεν μπορώ... αἱ ἱδέαι μου συγχίζονται, φεύγουν... δεν μπορὼ να τίς συγκρατήσω, να τίς συγκεντρώσω... είναι τρομερό!

Οἱ δύο του έκινούντο παράξενα. "Εκλαιγε τάχα; "Εξαφνα τὸν άκουσαν να έπαναλαμβάνῃ άορίστως:

"813... 813...

Κα με φωνὴ χαμηλότερη:

"813... "Οχτώ, ένα, τρία, τὰ όποια προφανῶς... μὰ γιατί; Α τὸ δεν φτάνει.

"Ο αυτοκράτωρ έψιθύρισε:

"Μὲ άνησχεῖ. Δεν μπορὼ να πιστέψω ότι ένας άνθρωπος μπορεῖ να ύποκρίνεται τόσο τέλεια.

"Ένδεκα και μισή. Δώδεκα παρά τέταρτο. "Ο Λουπέν έστέκετο άκίνητος και με τίς γροθιές του έσφιγγε τὸ μέτωπό του.

"Ο αυτοκράτωρ έπερίεμε και έδωσε ρητὴ τὴ διαταγή να έπιβιάσουν στο αὐτοκίνητο τὸν Λουπέν και τὸν ξαναπάνε στη φυλακή με τὸν τελευταῖον κύπτον τοῦ μεσημεριοῦ.

"Ο Λουπέν έπανελάμβανε με φωνὴν που μόλις άκούετο:

"Οκτώ, ένα και τρία, 813...

Κατέβλε μεγάλον έξαντλητικὸν άγωνα γιὰ να συνεχίση τὴν σκέψιν του

"Οκτώ και ένα κάνουν έννέα και τρία ἴσον δώδεκα. Αὐτὸ εἶνε!

"Αλλά έπεσε και πάλιν ξηντλημένος σαν να συνετρίβῃ από τὴν υπεράνθρωπή προσπάθειά του. "Αληθινά, ή σκηνὴ έκείνη παρουσίαζε κάτι τὸ έκτάκτως τραγικόν, εἶχε τὸ μεγαλείον και τὴν έπισημότητα που άποκτοῦν οἱ ὥρες κατά τὴν προσέγγισιν τῆς πραγματοποιήσεως κάποιου θαύματος. "Επρόκειτο ἴσως ν' ανιήχσῃ ή φωνὴ τῆς μοῖρας;

"Ο αυτοκράτωρ άγωνιοῦσε ο Λουπέν έφαίνετο ότι έκοιμάταν.

"Εμπρός έτοιμάσου! είπεν ο Αυτοκράτωρ πρὸς τὸν κόμητα. "Εκείνος έπροχώρησε πρὸς τὸν Λουπέν και έβαλε τὸ χέρι στον ὦμό του.

Οἱ κύπτοι του χρονόμετρου τοῦ κόμητος άντήχησαν... ένα δύο, τρία, τέσσαρα πέντε...

"Βαλδεμάρ, τράβα τίς χορδές τοῦ έκρεμοῦς. Μιλοῦσε ο Λουπέν.

"Βαλδεμάρ σήκωσε τοὺς ὤμους προσβεβλημένος γιατί τοῦ μιλοῦσε στον έικό.

"Υπάκουσε Βαλδεμάρ! είπεν ο Αυτοκράτωρ.

"Εμπρός λοιπόν, υπάκουσε άναπητέ μου κόμη, έπέμεινε ο Λουπέν πούεχε έπανακτήσει έξαφνα τὸν εἰσωνικόν του τόνον, τράβα τίς χορδές, πρῶτα τὴν μιά, ὕστερα τὴν ἄλλη θαυμάσια! Να πῶς εἰς τὰ παλῆα τὰ χρόνια άνεβοκάτέβαινε ή μηχανὴ και πῶς έκουρδίζοντο τὰ ρολόγια...

Πράγματι, τὸ έκκρεμὸς άρχισε να κινῆται και άντήχησε τὸ κανονικόν του τικ-τάκ.

"Τοὺς δείκτες τώρα, είπεν ο Λουπέν.

"Τί πρέπει να κάνω;

"Φέρε τους λίγον πρίν από τὸ 12., "Εκεῖ. Μὴ τοὺς κινεῖς πλέον. "Αφσέ με τώρα,

"Εσηκώθη και έπροχώρησε πρὸς τὸ βάθρον τοῦ ὡρολογίου, κι' έσταμάτησεν εἰς άπόστασιν ενός βήματος.

Οἱ δώδεκα κύπτοι άντήχησαν βαρειά. "Επακολούθησε μακρὰ σιγή. Δεν έγινε τίποτα.

"Ο Αυτοκράτωρ έν τούτοις έπερίεμε σαν να ήτον βέβαιος ότι κάτι έπρόκειτο να συμβῇ.

Καί ο Βαλδεμάρ έπίσης δεν μετεκινεῖτο με τὰ βλέμματα καρφωμένα στο δείκτη τοῦ ὡρολογιοῦ.

"Ο Λουπέν ο όποιος εἶχε σκύψει έπάνω σ' αὐτὸ τὸ δίσκο έσηκώθη.

(Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ Ρ. Α. ΝΤΗΡΝΤΕΝ

ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ἱ έπιβάτες τῆς πρώτης θέσεως τοῦ έπιβατικοῦ πλοίου "Ορντουνά" ποῦκαμε τὸ δρομολόγιο "Αγγλίας-Αὐστραλίας, εἶχαν κάμει έπανελην ένα παράπονα γιὰ τὴν συμπεριφορά κάποιου Εὐσταθίου Στόρνεστρη, ο όποιος, δεν σεβό αν διόλου τοὺς κανονισμοὺς τοῦ πλοίου και τὴν ήσυχία τῶν συνεπιβατῶν του. Τὸ πρᾶγμα εἶχε παραγίνει όταν άρχισε να μὴν άφίνῃ να κοιμάται κανέναν τίς μεσημβρινές ὥρες.

"Απορῶ γιατί ο πλοίαρχος δεν τὸν βάζει στη θέση του, εἶπαν δύο-τρεις.

"Πρέπει να λάβετε ὅπ' ὅψει σας ότι ο ένοχλητικὸς αὐτὸς κύριος είναι γενικὸς διευθυντῆς τῆς "Ατμοπλοϊκῆς "Εταιρείας τοῦ Πάναλ, ο κυριώτερος μέτοχός της, έξήγησε ο γιαιρός τοῦ πλοίου.

"Κατὰ τέτοιο ἔχω άκούσει κι' εγὼ πρόσθεσε ένας τριτὸς από τὴν παρέα ο όποιος έξασοῦσε τὸ επάγγελμα τοῦ δικηγόρου στην Αὐστραλία. Μάλιστα με πληροφορήσαν ότι αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ του έπιτυχία τὴν ὀφείλει στον γάμο ποῦ συνήψε με τὴν κόρη τοῦ Πάναλ, διευθυντοῦ τότε τῆς "Ατμοπλοϊκῆς "Εταιρείας. Πῆρε μεγάλη προίκα κι' όταν άργότερα πέθανε ή γυναίκα του, έμεινε ο μόνος κληρονόμος. Τώρα διαδίδεται ότι πρόκειται ν' αγοράσῃ και αὐτὸ τὸ πλοίο με άλλα δύο που έκτελοῦν τὴν συγκοινωνία τῆς Αὐστραλίας.

"Εἶναι τότε λογικόν, να μὴν θέλῃ ο πλοίαρχος ναρθῇ σὲ προστριβὲς μαζί του.

Μετὰ δύο μέρες ή "Ορντουνά" διάβαινε τὸ Σουέζ. "Ο Στόρνεστρη, έπειτα από ένα άγριώτατο φλέρι με μιά έπιβάτιδα, κάποια χορεύτρια ονομαζομένη Θέλια κι' ή ὅποια ταξίδευε μόνη της, καθόταν μαζί της στο καπνιστήριο. "Εκεῖ βρισκόταν και μιά ἄλλη παρέα καπνιστῶν, μεταξύ τῶν ὁπῶν ήταν και ο πλοίαρχος. "Ο τελευταῖος μόλις εἶδε τὸν Στόρνεστρητ να χαριεντίζεται με τὴν ήθοποιὸ στο καπνιστήριο τὸν πλησίασε και τοῦ είπε:

"Θά μὴν επιτρέψετε να σᾶς ὕπνεθυμίσω, μίστερ Στόρνεστρη, ότι στο καπνιστήριο τῶν άνδρῶν άπαγορεύεται να έρχωνται γυναίκες.

"Απαγορεύεται; έκαμε άγριεμένος ο ἄλλος. Ξεχνῶς πλοίαρχέ μου ότι πρόκειται σὲ λίγο καιρὸ να γίνω ἱοκτῆ της αὐτοῦ τοῦ πλοίου; Τότε φαντάζομαι να μὴ μοῦ ὕπνεθυμίζης τοὺς κανονισμοὺς.

"Σύμφωνος, έκαμε ο πλοίαρχος, αλλά αν δεν έχετε άντίρρηση, εἰσεῖς και ή σύνοδός σας, μπορὼ να σᾶς θυμίσω κάτι ἄλλο πολὺ ένδιαφέρον.

"Δέν έχουμε καμιά άντίρρηση, είπε ο Στόρνεστρη. "Ο πλοίαρχος φώναξε τοὺς ἄλλους, αποτέλεσαν ὅλοι μαζί μιά παρέα, κι' άρχισε να διηγῆται τὴν παρακάτω ἱστορία:

"Εδὼ και 42 χρόνια, με τὸ ἴδιο αὐτὸ πλοίο που τότε μόλις εἶχε ναυαγηθῇ ταξίδευε μαζί με πολλοὺς ἄλλους έπιβάτες κάποιος που θά τὸν ονομάσουμε Σμιθ.

"Ο Σμιθ εκείνος ήταν ένας ζωηρὸς νέος, νοστιμιάτος που έπέδωκε να συνάψῃ σχέσεις με ανθρώπους τοῦ έξωτερικοῦ. Μεταξύ τῶν ἄλλων έπιβατῶν έκαμε κόρτε και με τὴν μίς Τζῶν—έτσι θά τὴν ονομάσουμε τὴν κοπέλλα αὐτή. "Η μίς Τζῶν ταξίδευε με τὴν μητέρα της και ήταν τὸ μόνο παιδί ενός πλουσίου Λονδρέζου. Φυσικά ή κυρία Τζῶν, δεν διέκρινε στο πρόσωπο τοῦ Σμιθ τὸν μέλλοντα γαμπρὸ της, ὡστόσο ή κόρη της ήταν τρελά έρωτευμένη μαζί του. "Ο έπικλινδυνός αὐτὸς έρως άναστάτωσε τὴν μητέρα της, όταν δὲ πληροφορή-

θηκε ότι τὸ άτομο αὐτὸ χρεωστοῦσε άρεκτα λεπτά στην καντίνα και στον μπουφέ τοῦ πλοίου, έτρεξε στον πλοίαρχο και τὸν παρεκάλεσε να έκβάσῃ τὴν κατάστασιν εἰς βάρος τοῦ άνεπιθύμητου νέου ὥστε ν' άπαλλαγῇ ή κόρη της από τὴν έπίδρασῇ του. Τὸ διάβημά της έπέφερε τὸ ποθοῦμενο αποτέλεσμα μέχρις ενός σημείου:

"Ο πλοίαρχος, κάλεσε τὸν Σμιθ και τοῦ είπε να έξωφλήσῃ τὰ χρέη του ή ν' αποβιβαστῇ στο πρώτο λιμάνι. Συγχρόνως κοινολόγησε τὸ πρᾶγμα στους ἄλλους έπιβάτες. Τὸ κοινοπολιὸ ἱκανοποίησε τὴν μητέρα τῆς έρωτευμένης νέας και τοῦτο γιατί τὸν έξέθετε σὲ μάτια της. Παραδόξως όμως ή μίς Τζῶνς άδιαφόρησε σὲ ὅλες αὐτὲς τίς κατηγορίες και έξακολουθοῦσε να συναντᾷ τὸν Σμιθ πίσω από τὸ μικρὸ δωμάτιο που βρισκόταν άκριβῶς στην πρύμνη τοῦ πλοίου, έπάνω στο κατάστρωμα. "Εκεῖ έμεναν ὁλόκληρες ὥρες και έπλαθαν τὰ δνειρά τους.

"Ο πλοίαρχος διέκοψε τὴν ἱστορία του γιὰ να γεμίση τὴν πίππα του καπνῷ. "Ολοι κρέμονταν από τὰ χεῖλη του.

"Επὶ τέλους, συνέχισε ο πλοίαρχος, στο πλοίο μαθεύτηκε ότι ο Σμιθ πλήρωσε δλα του τὰ χρέη και ότι ἐπὶ πλέον εἶχε και πολλὰ ἄλλα μετρητά. "Ολοι τότε είπαν ότι τὸν διευόλυνε οικονομικῶς ή μίς Τζῶνς.

"Ο Στόρνεστρητ κουνιόταν νευρικά στην καρέκλα.

"Τὴν έποχη εκείνη εργαζόσαστε στο ἴδιο πλοίο καπετάνιε;

"Ναί, αντικαθιστοῦσα τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν άνδρῶν τοῦ καταστρώματος γιατί ήταν άρρωστος και εἶχε μείνει στήν "Αλεξάνδρεια.

"Χμ! έκαμε ο Στόρνεστρητ. Φαίνεται ότι έχετε διαβολεμένο μνημονικό.

"... Η φήμη όμως ότι τὰ λεφτά τοῦ τὰ εἶχε δώσει ή μίς Τζῶνς άποδείχθηκε άναληθής. Τὸ βέβαιον ήταν-μολονότι άπίστευτο—ότι εἶχε κατορθώσει να έξαργυνώσῃ ένα τσέκ στον λογιστὴ τοῦ πλοίου ο όποιος ήταν καινούργιος στην ὕπηρεσία αὐτή, λέγοντάς του ότι θά τὸ έξωφλοῦσε στην Τράπεζα τῆς Αὐστραλίας στο Σίδνεϋ, και παρουσίασε μπιλιέτα και μερικές έγγραφες άποδείξεις, γιὰ να κάμῃ πιστευτὸν στον λογιστὴ τὰ λεγόμενά του. "Οπωσδήποτε ένα βράδυ συνήτησε τὴν μίς Τζῶνς, πίσω από τὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς πρύμνης και τῆς είπε καθαρά ότι τὸ τσέκ ποῦ έξαργύρωσε στον λογιστὴ δένάξιζε μιά πεντάρα, και τὴν έρώτησε άνέπιθυμοῦσε να κατάρθῃ τὸ ποσὸν ποῦ πήρε από τὸν λογιστὴ και να έξαγοράσῃ τὸ τσέκ. "Ισχυρίστηκε ότι διαφώνησε με τὸν πατέρα του που έμεινε στο Σίδνεϋ και ότι ο τελευταῖος εἶχε άποσύρει από τὴν Τράπεζα ὅσα λεφτά εἶχε εκεί στον λογαριασμό του.

"Η κοπέλλα έμεινε έμβρόντητη. Πρῶτη φορά τῆς παρουσιαζόταν ένα τέτοιο άπρόοπτο. "Ηταν ὅμως τρελλὰ έρωτευμένη με τὸν γοητευτικὸν εκείνον νέο που γνώριζε πῶς να ραγίξῃ τίς γυναικείες καρδιές. "Ετοι άκουμπισμένη στο κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος, με τὸ χέρι τοῦ άγαπημένου της, περασμένο στη μέση, τοῦ είπε με φωνὴ κομμένη από λυπη, ότι ή μητέρα της εἶχε κλειδωμένα ὅλα τὰ χρήματα μέσα στο μικρὸν χρηματοκιβώτιο, και τὸ κλειδί τὸ εἶχε περασμένο από μιά αλυσαδίτσα στο λαιμό της...

Βλέπετε, μολονότι καταλόβαινε ότι μιά μέρα θα κληρονομοῦσε ένα έκατομμύριο λίρες, ὡστόσο ο πατέρας της θεωροῦσε ακόμα άκαιρο να τῆς εἶχῃ άνοικτὸ λογαριασμό.

Θάπρεπε πρῶτα να γίνῃ εἰκοσι χρονῶν. "Ο ἴδιος ήταν αὐτοδημιούργητος και γνῶ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ριζε τι έπρεπε να κάνει ώστε να εκτιμηθεί ή αξία τοδ χρήματος από την κόρη του.

... Φυσικά αυτή ή αποκάλυψη στενοχώρησε τόν Σμιθ. Έχανε την τελευταία έλπίδα που είχε. Έπί πλέον κινδύνευε να εκτεθεί και να θεωρηθεί άπατεώνας.

Ήταν σεληνόφωτο. Άλλάξε ή κουβέντα κι' άρχισε να της ψιθυρίζει έρωτικά λόγια, χαϊδεύοντας τά μαλλιά της. Από τόν σαλόνι τοϋ πλοίου άκούγονταν μελλωδικοί ήχοι μουσικής. Στο διαμέρισμα της δευτέρας θέσεως είχαν συναυλία. Τό κατάστρωμα ήταν έρημο από έπιβάτες αυτή την ώρα.

Έδώ ό πλοίαρχος διέκοψε την ιστορία του. "Όλοι τόν πρόσεχαν· άκόμα κι' ό Μπάριμαν. Πρίν όμως άρχισή ή συνέχεια, ό Στόρνεστρητ, άνασηκώθηκε στό κάθισμά του με φανερή δυσφορία. Έτούτε ή φορά μάλιστα με μιά άθελη κίνηση τοϋ χεριοϋ του άναποδογύρισε τό ποτήρι του.

—Κι' έγώ βρισκόμουν στό πλοίο τότε, διέκοψε ή σιωπή μ' έναν ξερό τόνο φωνής. Καί ξέρω άκριβώς πώς συνέβησαν τά γεγονότα.

—Άφού είναι έτσι συνεχίστε σεις την ιστορία για μένα, ύποστήριξε ό πλοίαρχος.

—Εύχαρίστως είπε ό Στόρνεστρητ. Είναι αλήθεια ότι ό Σμιθ που λέτε, ήταν λίγο άμυαλος όπως όλοι οι νέοι στην ηλικία του. Έπίσης είναι βέβαιο ότι έπαισε τόν λογιστή τοϋ πλοίου να τοϋ έξαργυρώσει ένα τσέκ δείχνοντάς του μιά έπιστολή τοϋ πατέρα του, και ύποσχόμενος να τόν καλύψει ταμειακά μόλις τό πλοίο έφθανε στό Σίδνεϋ. Ό Σμιθ είχε κάθε λόγο να πιστεύη ότι ό πατέρας του θα πλήρωνε αυτό τό ποσό. Στο Κολόμπο όμως έλαβε ένα τηλεγράφημά του που τοϋ άνέτρεψε όλα του τά σχέδια. Ούτε λίγο ούτε πολύ τοϋ καθιστούσε γνωστό ότι δέν είχε αφήσει στην διάθεσή του στην Τράπεζα της Αυστραλίας ούτε μιά πέννα... Έπίσης είναι βέβαιο ότι παρακάλεσε την νέα να τόν βγάλη από την δύσκολη αυτή θέση, διευκολύνοντας προσωρινώς την περίπτωσή του. Είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στόν έαυτόν του. Απόδειξις ότι άργότερα δικαιώθηκε στην αντίληψή του αυτή...

Πολλοί από τούς άκροατές ίσως να καταλάβετε τι σκοπό έχει ή ιστορία αυτή τοϋ πλοίαρχου και που θέλει να καταλήξη. Έν πάσει περιπτώσει, άν δέν τό ξέρετε ακούστε την συνέχεια από μένα.

Η νέα για μιά στιγμή όπως την κρατούσε ό Σμιθ, έχασε την Ισορροπία της από ένα άπτότομο τίναγμα τοϋ πλοίου κι' έπεσε στη θάλασσα. Ό Σμιθ ήταν πολύ ταραγμένος από την ιστορία τοϋ τσέκ και δέν είχε άντιληφθή ότι τό μέρος εκεί ήταν άρκετά επικίνδυνο. Όστόσο ό Σμιθ δέν έχασε διόλου την ψυχραιμία του. Με ηλεκτρική ταχύτητα έλυσε ένα σωσίβιο, και χτύπησε τόν κώδωνα τοϋ κινδύνου της γέφυρας. "Υστερα με τό σωσίβιο στό χέρι έπεσε και κείνος στη θάλασσα, μολοντί ήταν πιθανό να τούς φάνε κι' τούς δυό οι καρχαρίες παρά να τούς ανασύρουν. Κι' όμως για καλή τους τύχη συνέβη τό δεύτερο. Η μ.ς Τζώνς και ή μητέρα της τόν εύχαρίστησαν. Παραλείπω τούς θαυμασμούς και τά συγχαρητήρια που δέχθηκε άπ' όλους τούς έπιβάτες τοϋ πλοίου για την αλθουσία του αυτή.

Και κυττάζοντας τόν πλοίαρχο μ' ένα άγριο βλέμμα έπρόσθεσε.

—Έχετε τίποτα άλλο να προσθέσετε, καπετάνιε;

—Μάλιστα, απήντησε ό πλοίαρχος σέ μαλακό τόνο φωνής. Μερικές ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες.

—Σας άκούμε, λοιπόν.

—Έπειτα από τό γενναίο και ρομαντικό κατόρθωμά του, συνέχισε ό πλοίαρχος, τό όποιό τόσο ώραία μάς περιέγραψε ό κύριος Στόρνεστρητ, ό Σμιθ έγινε ό ήρωας τοϋ πλοίου. Η κοινή γνώμη μετεβλήθη και πήγε με τό μέρος του. Όλος ό κόσμος άγαπά και εκτιμά έναν γενναίο έραστή. Η κυρία Τζώνς κολακεύτηκε τόσο από τό αίσθητήριό και την προτίμησή της κόρης της, ώστε απέσυρε τις άντιρρήσεις της τις σχετικές με τό αίσθητά της. Κοντολογής παντρεύτηκε την μίς Τζώνς και προσελήφθη στην άτμοπλοική έταιρεία τοϋ Πανάλ.

—Όλα αυτά ήταν έπόμενα και δικαιολογημένα, διέκοψε ό Στέρνεστρητ. Οι καλές πράξεις άμοιβόνται. Εκείνο που μάς ενδιαφέρει να μάθουμε είναι ή αίτια που μάς ήγηθήκατε αυτή την παλιά και ξεχασμένη ιστορία.

Στην έρώτηση αυτή τοϋ Στόρνεστρητ υπήρχε ένας άπειλητικός ύπαινιγμός. Οι δυό άνδρες, σηκώθηκαν από τις θέσεις τους, και κύτταξαν ό ένας τόν άλλον: "Εμοιάζαν σάν δυό μοξέρ που έπρόκειτο να συνεχίσουν άγριότερα τόν άγώνα. Ό Στόρνεστρητ, υπερίφανς, άνθηρότατος κύ-

ριος τοδ έαυτοδ του, κυριευμένος από τό αίσθημα της άυταρέσκειας και της νίκης. Ό πλοίαρχος, αδύνατος, ώχρδς αλλά με τό βλέμμα ζωηρό και φλογερό.

— Δέν έθιξα άκόμα τό σπουδαιότερο σημείο αυτής της Ιστορίας, είπε ό πλοίαρχος.

Οι άλλοι άκροαται παρακολουθούσαν ή σκηνή άμίλητοι. Μολοντί μάντευαν την έκπληξη ώστόσο δέν μπορούσαν να την καθορίσουν.

—Έμπρός λέγετε! βρυχήθηκε ό Στόρνεστρητ. Άρκετά φλυαρήσατε εις βάρος τοϋ Σμιθ.

—Λοιπόν, μίστερ Στόρνεστρητ, συνέχισε με σοβαρό τόνο φωνής... Όταν ό Σμιθ βρισκόταν με την άγαπημένη του στην άκρη της πρύμνης έγώ βρισκόμουν μέσα στό δωμάτιο και άκούγα από κεί ότι έλεγαν. Αυτό δέ τό άποδεικνύει και τό έξης γεγονός: "Απ' έξω από τό δωμάτιο αϋτό και πλάι στό άνοικτό παραθυράκι υπήρχε ένα ηλεκτρικό κουδοϋνι που ειδοποιούσε τόν πλοίαρχο ότι είχε συμβή κάποιο δυστύχημα. Μόλις πιάζε κανένας αϋτό τό κουμπι άμέσως σέ λίγο άκούγονταν τά κουδοϋνια τοϋ κινδύνου που έθετε σέ κίνηση ό πλοίαρχος από ή γέφυρα μόλις άκούγε τό πρώτο κουδοϋνι. Έπίσης πλάι από κείνο που ύπάρχει άκόμα στό ίδιο μέρος, βρίσκονταν κρεμασμένα δυό σωσίβια. Τό μέρος εκεί ήταν επικίνδυνο για τούς έπιβάτες—ιδίως τούς έρωτευμένους που συνειθίζουν να κυττάζουν ψηλά στόν οϋρανό θαυμάζοντας τ' άστρα και ή σελήνη—και έπομένως αϋτή ή πρόνοια που ώφειλόταν στην πρωτοβουλία τοϋ πλοίαρχου ήταν δικαιολογημένη.

Όλα αϋτά τά χρόνια που πέρασαν δέν είπα τίποτα σχετικώς με αϋτή την σκοτεινή ιστορία, γιατί κερδίζω τό ψωμί μου εργαζόμενος στα πλοία της γραμμής. Αϋτό όμως είναι τό τελευταίο μου ταξίδι. Θά πάρω την σύνταξή μου και θ' άποσυρθώ από την ύπηρεσία. Έτσι δέν ύπάρχει φόβος να με άπολύσουν οι κ. κ. μέτοχοι της Έταιρείας.

Από τά μάτια τοϋ Στέρνεστρητ έβγαιναν σπίθες. Οι άλλοι έτρεμαν από την συγκίνηση. Όστόσο μιά εύχαρίστηση τούς κατείχε...

—Λοιπόν, κύριοι, ή μίς Τζώνς ήταν άκουμπισμένη στό κιγκλίδωμα, μιά γυάρδα σχεδόν από τό μέρος που βρισκόμουνά έγώ. Έχασε την Ισορροπία της κι' έπεσε στη θάλασσα, αϋτό τό είπαμε... Πώς ήταν όμως δυνατόν, ένα τόσο σβέλοτο και άθλητικό κορίτσι, που ήπνευε κι' έπαιζε τένις να χάσει τόσο εύκολα την Ισορροπία της;

Φυσικά τό κιγκλίδωμα σέ κείνο τό μέρος είναι χαμηλό: φθάνει ως τά γόνατα μπορεί να πη κανείς. Την αίτια της πτώσεώς της ίσως δέν θά ή μάθουμε ποτέ από την ίδια γιατί βρίσκεται στόν τάφο.

Αλλά άν ζούσε άκόμη ίσως να μής την γνώριζε.

Ήταν έρωτευμένη τότε, και πρόσεχε τό φεγγάρι, και τά άστρα παραδομένη στα χάδια τοϋ άγαπημένου της. Ό Σμιθ είχε περασμένο τήνα χέρι του στη μέση της και της ψιθύριζε λόγια γλυκά ενώ με τό άλλο πιάζε τό κουμπι τοϋ κουδοϋνιού πρίν πέση ή μίς Τζώνς στη θάλασσα! Καί πρίν έγώ προλάβω να πεταχτώ από τό μικρό δωμάτιο της πρύμνης για να την πιάσω! Τώρα γιατί τό κουδοϋνι τοϋ κινδύνου χτύπησε πρίν πέση ή μίς Τζώνς στη θάλασσα αϋτό μπορεί να μάς τό έξηγήσει καλλιτέρα ό μίστερ Στέρνεστρητ.

Ό Στέρνεστρητ όμως άφησε μιά βληστήμια και βγήκε έξω από τό καπνιστήριο.

Την άλλη μέρα δέ τό πρωί που τό πλοίο έφθασε στό Κολόμπο, άποβιβάστηκε εκεί Τοϋ ήταν αδύνατο να συνεχίση τό ταξίδι του στην Αυστραλία με τό ίδιο πλοίο—τό πλοίο της συνειδήσεως.

P. A. NTHPNTEN

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό Όταλδς πολιτικός Τζιολίτι, χρηματίας πολλάκις πρωθυπουργός, δέν έδινεν οϋδεμίαν προσοχήν εις τας προσωπικές έναντίον του έπιθέσεις διά τοϋ Τύπου ή διά τοϋ θεάτρου. Όταν έδόθη ή κωμωδία «Τουρλουπτείντε», ή όποια ήτο από άρχη: μέχρις τέλους μία σάτυρα έναντίον του, ό Τζιολίτι παρηκολούθησε την πρώτην παράστασιν. Όταν τό έργον έτελείωσε έκάλεσε τόν συγγραφέα εις τό θεωρείόν του και τόν συνεχάρη.

—Έν τούτοις, είπεν, έχεις κάποιο λ.θος εις τό έργον σου.

—Ποίον;

—Με παρουσάζεις με έπανωφόρι μακρύ και με μπέρτα ενώ έγώ δέν φορώ πλέον τέτοιο έπανωφόρι.

Φωτογραφίες Μετρο Γκάλντουίν

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΑΛΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

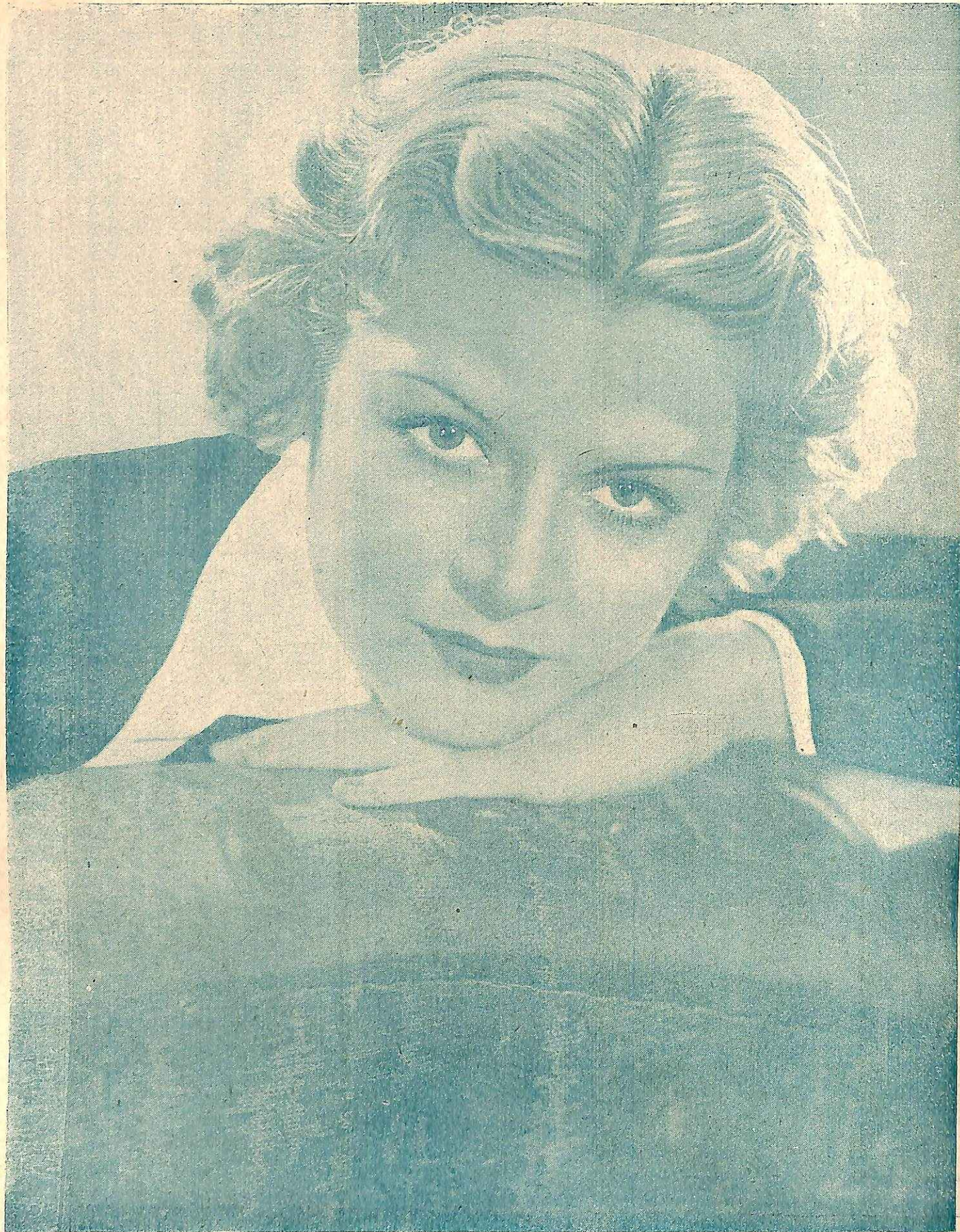
ANN LORINK

ΠΑΝΘΕΟΝ

TZIN PARKER

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΥΘΥΜΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ

Κι' εγώ για νύφη λαχταρώ,
μά ναύρω νύφη δεν μπορώ
του γούστου μου ακόμα.

Και δός του κι' αρχαιολογώ,
κι' αρχαίαις νύφαις κυνηγώ
νά εύρω μέσ στο χώμα.

Μά τέτοιες νύφαις δεν μιλούν,
ούτε τὸ μάτι μου σφαλούν,
κι' ούτε γαμπρὸ γυρεύουν.

«Αχ! τί τὰ θέλω δλ' αὐτὰ
τ' ἀγάλματα τὰ λατρεύα,
ἀφοῦ δεν ζωντανεύουν;

«Ὡ! ἄς μπορούσε ἀπ' αὐταῖς
τίς νύφαις τίς καμαρωταῖς
καμιά νά ζωντανέψη!

Νά παύσω ν' αρχαιολογῶ,
νύφη αὐτὴ, γαμπρὸς ἐγώ...
καὶ ποιὸς δεν θά ζηλέψη;

Σάν τὴν Γαλάτεια κι' αὐτὴ
νά γίνῃ νύφη ζηλευτὴ,
μά νᾶναι καὶ με προίκα.

Κι' ὅλοι τὴ νύφη νά κυττοῦν,
καὶ νά μὴν παύουν νά ρωτοῦν
ποῦ διάβολο τὴν βρῆκα!

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

«Ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας
ἐκάπνιζε πίπαν καὶ σπανιώτατα
σιγραέττο. Ποῦρο ἐκάπνιζε μόνον κα-
τὰ τὰς ἐπισήμους δεξιώσεις Μίαν ἡ-
μέραν ἔλεγε εἰς τοὺς φίλους του:

—Ἡ Βασίλισσα δεν εἶναι διόλου
ζηλότυπο. Δέχεται τὴν ἐρωμένην μου
εἰς τὸ σπίτι μας.

—Ποίαν; ἠρώτησαν ἐκπληκτοί.
—Τὴν πίπαν μου!

«Ὅταν ὁ Κλαντουάλ, ἀρχηγὸς τῶν
Σουάνων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐναν-
τίον τοῦ Ναπολέοντος, ὠδηγήθη μετὰ
τῶν τριῶν ὁπαδῶν του, καταδικασθέν-
των ἐπίσης εἰς θάνατον, εἰς τὸν τόπον
τῆς ἐκτελέσεως, ἐζήτησε νά καρατο-
μηθῇ πρῶτος.

—Δεν θέλω, εἶπεν, οἱ φίλοι μου νά
νομίσουν ὅτι θά ἐπιζήσω. Ἄλλως τε
εἰμαι ἀρχηγὸς τῶν καὶ πρέπει νά δώ-
σω τὸ παράδειγμα.

«Ὁ μέγας Ἀγγλος ποιητὴς Τένυσον
ἦτο φιλόδοξος. Εἰ, ἐκείνους οἱ ὁ-
ποῖοι ἐκαυχῶντο ὅτι ἦσαν ἄθεοι ἔ-
λεγε.

—Εγὼ θά ἐπρωτιμοῦσα νά εἶμαι ὁ
ἀθλιέστερος τῶν ἀνθρώπων με ἓνα
θεὸν ὑπεράνω μου, παρὰ ἓνα ὁ-
περάνω ἄνθρωπος μόνος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας
τῆς γῆς.

Μίαν ἡμέραν κάποιος ἠρώτησ τὸν

ΠΑΝΘΕΟΝ

Σααντί, διάσημον ποιητὴν καὶ σοφὸν
τῆς Περσίας.

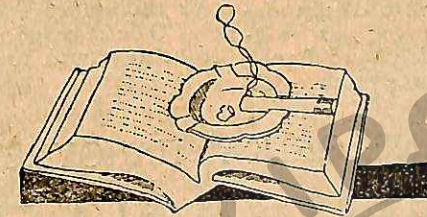
—Εάν εὐρίσκετο κλεισμένος εἰς
ἓνα δωμάτιον μετὰ μιᾶς ὠραιότατης
γυναίκος καὶ δεν ὑπῆρχε κανεὶς νά σᾶς
παρακολουθῇ θά ἀνθίστασο εἰς τὸν
πειρασμόν;

—Ἴσως ναί. Ἀλλὰ κανεὶς δεν θά
μέ ἐπίστευε. Διότι εἶναι εὐκολώτερον
νά διαφύγῃ ἓνας ἄνθρωπος τὸν πειρα-
σμόν παρὰ τὴν συκοφαντίαν.

«Ὅταν ὁ θεὸς τοῦ Βύρωνος, παρὰ
τοῦ ὁποῦ ἐκληρονόμησε τὸν τίτλον
τοῦ λόρδου, ἀπέθανεν, ὁ μέλλων ποι-
ητὴς τοῦ «Τζιλντ' Ἀρόλντ» ἦτο μαθη-
τὴς εἰς ἓνα σχολεῖον ἀριστοκρατῶν.
Ὁ διδάσκαλός του τοῦ ἀνῆγγειλε τὸ
γεγονὸς καὶ τοῦ προσέφερε κατὰ τὴν
συνήθειαν οἶνον καὶ μπισκότο, ἐξηγή-
σας συγχρόνως εἰς αὐτὸν ποῖα ἦσαν
τὰ δικαιώματά του μετὰ τὴν ἀπόκτη-
σιν τοῦ τίτλου τοῦ λόρδου.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ διδά-
σκαλός του τοῦ ὠμίλει μετὰ σεβασμοῦ
καὶ ὁ Βύρων ἤρχισε νά αἰσθάνεται ὑ-
περηφάνειαν. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
σπίτι του ἐκ τοῦ σχολείου, ἐστάθη πρὸ
τοῦ κατόπτρου, παρετήρησεν ἐπὶ ἀρ-
κετὴν ὥραν τὸ εἶδωλόν του καὶ κατό-
πιν εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του:

—Εγὼ δεν κατορθῶ νά ἰδῶ καμ-
μίαν δ ἀφ' ὧν εἰς τὸ πρόσωπόν μου.
Ἐσὺ διακρίνεις τίποτε;

«Ὁ Μπék, Γάλλος δραματικός συγ-
γραφεὺς, ὁμιλῶν μίαν ἡμέραν περὶ
γυναικῶν, ἔλεγε:

—Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουν με τίς φω-
τογραφίες. Κάποιος ἡλίθιος ἔχει εἰς
χεῖράς του ἀρνηκτικόν, ἐνῶ ἄνθρωποι
ἐξυπνοὶ διεκδικοῦν τὰ ἀντίτυπα!

«Ἡ Μπροχάν, διάσημος Γάλλος ἡθο-
ποιὸς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἔθεω-
ρεῖτο ὡς μία ἐκ τῶν πνευματοδεστέ-
ρων ἡθοποιῶν τῆς ἐποχῆς τῆς Μίαν
ἡμέραν ὁ ἐραστής τῆς τὴν εἶδε εἰς τὸ
δάσος μεθ' ἑνὸς νέου περὶ τοῦ ὁποῦ
εἶχε πληροφορίαν ὅτι ἦτο συμπαθὴς
εἰς τὴν Μπροχάν. Μολοντί καὶ ἡ
Μπροχάν εἶχεν ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ ἐρα-
στὴς τῆς τὴν εἶδε μετὰ τοῦ νέου, εἶχε
τὸ θάρρος, δταν ἐκείνος τὸ βράδυ τὴν
ἐπέπληττε, νά τὸ ἀρνηθῇ.

—Διατὶ ἀρνεῖσαι; τῆς εἶπεν ὁ ἐρα-
στής τῆς. Ἀφοῦ σὲ εἶδα με τὰ ἴδια
μου τὰ μάτια!

—Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι δεν με ἀγα-
πᾶς πλέον; εἶπεν ἡ Μπροχάν. Εάν με
ἠγάπας, ἀπίστε, θά ἐπίστευες ἐμὲ καὶ
ὄχι τὰ μάτια σου.

—Αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητον! εἶπε κα-
τάπληκτος ὁ ἐραστής.

—Διόλου, ἀπήντησεν ἡ Μπροχάν.
Ὁ ἐρῶς ὁ ἀληθὴς μᾶς κλείει τοὺς
ὀφθαλμούς! Ὁ ἐρῶς δεν βλέπει!

«Ὁ Μπετόβεν δταν ἦτο μικρὸς ὄνει-
ροπόλει. Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἴστα-
το ἀκίνητος καὶ σκεπτικός ἀκολουθῶν,
τίς οἶδε, ποῖα ἀλλόκοτα ὄνειρα τῆς
φαντασίας του. Ἦτο τόσο ἀφηρημέ-
νος, ὥστε δεν ἐπρόσεχε διόλου εἰς τὴν
ἐνδυμασίαν. Μίαν ἡμέραν μίαν θεία του
τὸν ἐπέπληξε δι' αὐτό.

—Διατὶ εἶσαι τόσο ἀκάθαρτος,
Λουδοβίκε; Φρόντισε νά εἶσαι καθα-
ρώτερος.

—Τί σημαίνει αὐτό; Ὅταν γίνω
μεγάλος δεν θά προσέχουν πλέον εἰς
τὴν ἐνδυμασίαν μου!

—Σὲ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου δλη τὴν
ὥρα.

—Πόσον μικρὸς βλέπω τώρα δι-
εἰμαί!

«Ὁ δοῦξ τοῦ Μπουκάμ ἦτο τρομερὰ
σπάταλος. Ἐνας φίλος του φιλάργυ-
ρος, τοῦ ἔλεγε:

—Διατὶ δεν ζῆς ὅπως ζῶ ἐγώ;

—Ἐχω καιρὸν νά ζήσω ὅπως ἐσὺ
δταν δεν θά ἔχω πλέον πεντάρα!

Μίαν ἑσπέραν ὁ Ντονιτζέτι ἐπέσ-
τρεφεν ἀπὸ ἓνα περίπατον μελαγχολι-
κός, δύσθυμος καὶ με τὸν πονοκέφα-
λον ὁ ὁποῖος τὸν ἐνωχλοῦσε συχνά.

Ἀφοῦ ἐχαίρετρε τὴν σύζυγόν του καὶ
τοὺς οἰκέλους καὶ φίλους οἱ ὁποῖοι
εὐρίσκοντο εἰς τὸ σπίτι του, ἀπεσύρθη
εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατεκλίθη.
Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ κῶδων τοῦ δω-
ματίου του νά κρούεται δυνατά.

Ἡ σύζυγός του ἔσπευσεν ἀμέσως πλη-
σίον του καὶ ὁ Ντονιτζέτι τῆς εἶπε:

—Γρήγορα φέρε μου φῶς καὶ ὅτι
χρειάζεται διὰ νά γράψω μουσικὴν.
Πρέπει νά τὸ γράψω ἀμέσως πρὶν μοῦ
φύγῃ ἡ ἰδέα.

Μετά μισή ὥρα ὁ Ντονιτζέτι ἐκά-
λεσε καὶ πάλιν τὴν σύζυγόν του καὶ
τῆς ἔδωσε ἓνα φύλλον μουσικῆς γεμά-
το ἀπὸ νότες.

—Στείλέ το ἀμέσως εἰς τὸν τενο-
ρον Ντουπρέζ. Τώρα ἡσυχάσα καὶ θά
κοιμηθῶ.

Τὸ χειρόγραφον αὐτὸ ἦτο ἡ περί-
φημη μελωδία «Σὺ ποῦ γιὰ τὸ θεὸ ἄ-
νοιξες τὰ φτερά σου» (Σὺ ποῦ πέταξες
στὰ ὕψη), ἡ μόνη μελωδία ἡ ὁ-
ποία ἔλειπε διὰ νά συμπληρωθῇ ἡ
«Λουκία ντὲ Λαμερμούρ».

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ μελόδραμα
ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρο Σάν Κάρλο τῆς
Νεαπόλεως καὶ ἡ ἐπιτυχία του ὑπῆρξε
τόσον μεγάλη, ὥστε ὁ Ντονιτζέτι ἀπὸ
τὴν συγκίνησιν προσεβλήθη ἐκ πυρε-
τοῦ καὶ ἔμεινε κλινήρης πολλὰς ἡμέ-
ρας.

Ο καλόκαρδος ο Γκάμπ

Ποιος δὲν τὸν γνώριζε στὴν Μονμάρτρη τὸν καλόκαρδο τὸν Γκάμπ, ποὺ τριάντα ὀλόκληρα χρόνια γύριζε στὰ νυκτερινὰ κέντρα μὲ τὸ ἴδιο πλατύγυρο καπέλλο στὸ κεφάλι, σὰν τέλειος μπᾶσμ, γιὰ νὰ κεραστή καὶ νὰ κεράσει, νὰ πειράξη καὶ νὰ πειραχθῇ.

Εἰκοσιπέντε χρόνια κατοικοῦσε ἐκεῖ κοντὰ στὴν Μπύτ, μέσα σὲ μιὰ πλακόστρωτη αὐλὴ καὶ εἰκοσιπέντε ὀλόκληρα χρόνια βεβαίως φοιτητὲς καὶ μοδιτροῦδες διτ' ἀργὰ ἢ γρήγορα θάκανε κι' αὐτὸς τὸ ἀριστούργημά του.

Γιατὶ ὁ καλόκαρδος ὁ Γκάμπ ἦταν ζωγράφος καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀποτυχημένους ἐκείνους καλλιτέχνες μὲ τοὺς ὁποίους συναντιέται κανεὶς στὴ Μονμάρτρη κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή.

Στὴν ἴδια τὴν αὐλὴ, κατοικοῦσε καὶ μιὰ φθισικὰ γυναῖκα ἴσαμε σαράντα χρόνων ποὺ εἶχε τὸ παιδί της στὸ Αλγέρι καὶ ποὺ βρισκόταν στὸ τελευταῖο στάδιο τῆς ἀμειλικτικῆς ἀρρώστειας.

Τὴν εἶχαν ἀποφασίσει ὅλοι οἱ γιατροί. Τὸ ἤξερε καλὰ ἡ φτωχὴ ἡ γυναῖκούλα, ἡ ὁποία ἕνα πῶθο μονάχα εἶχε. Νὰ ξαναδῇ τὸ παιδί της ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς πρὶν κλείσει τὰ μάτια γιὰ πάντα.

Στὸ ἀναμεταξύ, τῆς εἶχε κολλήσει ἡ ἔμμονη ἰδέα ὅτι θὰ πέθαινε ἐκείνο τὸ φθινόπωρο, ὅταν θάεφε καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο μιᾶς κληματαριᾶς ποὺ βρισκόταν στὴν αὐλὴ της. Γι' αὐτὸ, ὅταν τὰ φύλλα τῆς ἀρχισαν νὰ μετριῶνται στὰ δέκα δάχτυλα, ἡ φθισικὰ, μόλις ἀνοίγε τὰ μάτια της τὸ πρωτὶ, ἐβγαίνει στὸ παράθυρό της, τὰ μετροῦσε καὶ ψιθύριζε μὲ σπαραγμό.

— Μένουν ἑπτὰ... Μένουν πέντε... μένουν τρεῖς... θὰ πεθάνω λοιπὸν πρὶν ξαναδῶ τὸν Πιέρ μου;

Ἐνα πρωτὶ, ὅταν δὲν ἔμεναν παρὰ δύο μονάχα φύλλα, στὴν κληματαριὰ ἔλαβε, τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν Πιέρ της ποὺ τὴν πληροφοροῦσε ὅτι ἔφευγε μὲ τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο. Ἡ ἀτυχὴ γυναῖκα δάκρυσε ἀπὸ τὴν εὐτυχία της καὶ διάβασε τὸ τηλεγράφημα τοῦ παιδιοῦ της σ' ὅλους τοὺς δούλους μῆλιναν στὴν καμαρούλα της γιὰ νὰ τὴν συγχαροῦν. Ὡ-

σπου νὰ φθάσει ὁμως τὸ ἀτμόπλοιο στὴν Μασσαλία, εἶχε πέσει καὶ τὸ προτελευταῖο φύλλο τῆς κληματαριᾶς καὶ ὅλοι ἀνυσχοῦσαν μὴ πέσει καὶ τὸ τελευταῖο, γιατί ὅλοι ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ἡ ἀτυχὴ γυναῖκα μὲ τὴν ἔμμονη ἰδέα, θὰ πνιγόταν μόλις θὰ τὸ ἔβλεπε πεσμένο.

Ἄλλ' ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ, ποὺ ὁ Πιέρ της, ταξίδευε πιά ἀπὸ τὴν Μασσαλία, ἔπεσε στὸ Παρίσι μεγάλη νερόποντὴ ποὺ πλημύρισε τοὺς δρόμους καὶ τὰ ὑπόγεια. Ἐνας δυνατὸς ἀνεμος φύσε ἐπὶ ὥρες μετὰ τὴν βροχὴ, ἕνας ἀνεμος ἀπὸ κείνους ποὺ ξεριζώ οὐν αἰωνόβια δέντρα καὶ οἱ κάτοικοι τῆς αὐλῆς, μέσα στὶς καμαρούλες τῶν εἶχαν στὴ σκέψη τῶν τιν ἀτυχὴ γυναῖκα ποὺ μόλις θὰ ἐξημέρωνε θ' ἀνοίγε τὸ παράθυρό της καὶ θάβλεπε πεσμένο καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο.

Καὶ τὸ τραῖνο ποὺ θὰ ἔφερνε τὸ παιδί της, τὸν Πιέρ της θάρτανε κατὰ τίς ἑντεκα.

Ὅταν ἐξημέρωσε εἶχε πέσει πιά ὁ ἀνεμος καὶ ὅλοι πετάχτηκαν στὰ παρῶρά των. Σύρθηκε ὡς τὸ δικό της κι' ἡ φθισικὰ μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια.

Τὸ τελευταῖο φύλλο βρισκόταν ὡστόσο στὴ θέσῃ του. Μόνον ὁ καλόκαρδος ὁ Γκάμπ ποὺ πάντα ξυπνοῦσε πρῶτος, δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμα στὸ παράθυρό του. Σὲ λίγο ὁμως, ὅταν ἡ γαλατοῦ ποὺ τοῦ πῆγαινε κάθε πρωτὶ τὸ γάλα του ἀνοίξε τὴν πόρτα του, ἄφισε μιὰ φωνὴ τρόμου.

— Βοήθεια!

Καὶ διὰν σὲ λίγο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς αὐλῆς ἔτρεξαν στὸ φτωχικὸ τοῦ ἀποτυχημένου καλλιτέχνη, τὸν εἶδαν πεσμένο, κοκκαλιασμένο πάνω στὸ κρεβάτάκι του καὶ μὲ τὴν μπλούζα τῆς δουλειᾶς του. Τότε μονάχα μιὰ γρη῏δια θυμήθηκε, ὅτι τὴν ὥρα ποὺ φυσοῦσε ὁ ἀνεμος μετὰ τὴν νεροποντὴ, τὸν εἶχε δὴ ἀνεβασμένο σὲ μιὰ σκάλα, πλάι, στὴν κληματαριὰ. Κατάλαβαν, βγῆκαν ἀπὸ τὴν καμαρούλα του καὶ κῦτταξαν προσεκτικὰ τὸ τελευταῖο φύλλο.

Ὁ καλόκαρδος ὁ Γκάμπ, εἶχε κάνει τέλος πάντων, τὸ ἀριστούργημά του.

ΜΩΡΙΣ ΜΠΟΥΣΣΕΛ

ΑΥΞΑΝΕΣΘΕ ΚΑΙ ΠΛΗΘΥΝΕΣΘΕ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐπιδημίας στὴν Νότιο Αὐστραλία καὶ τὴν Βικτωρία, ποὺ ὠφελοῦσαν στὰ πονίκια, ἕνας γαιοκτήμων ἄφησε κάπου ἕνα δηλητηριασμένο κόκκο σταιριῶν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βοεθοῦν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, 23.000 ποντίκια ψόφια. Ἡ ἐξόντωση τῶν μικρῶν τρωκτικῶν ἦταν μεγαλειτέρα σὲ κάποια σιταποθήκη ὅπου μέσα σ' ἕνα ἀπόγευμα ψόφησαν 70.000 ποντίκια. Ἐτοί σ' ἕνα μικρὸ χρονικὸ διάστημα σ' ὅλη τὴν προσβλημένη ἀπὸ τὴν ἐπιδημία περιοχή, οἱ θάνατοι ποντικῶν ἀριθμοῦντο εἰς ἑκατομύρια. Καὶ τώρα ἂς ἔλθουμε στὸ θέμα μας.

Ἀφοῦ μιὰ μικρὴ σύγχυση στὴν συνειθισμένη τάξη τῶν πραγμάτων μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τρομακτικὴ αὐξηση σὲ μερικὰ εἶδη, τί θὰ συνέβαινε ἂν σὲ μιὰ σύντομη περίοδο, κάθε ζωϊκὸς ὀργανισμὸς πολλαπλασιαζόταν ἀνεξέλεγκτα.

Σήμερα σὲ ὅλη τὴν Ἀργεντινὴ ὑπάρχουν σύμφωνα μ' ἐξακριβωμένες πληροφορίες 12 ἑκατ. μαῦρα βώδια—παρραλέλουμε τ' ἀναρριθμητὰ ἄλλα κοπάδια ποὺ ὑπάρχουν στὶς ἄλλες χῶ-

ρες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς—καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπόγονοι δύο ζευγαριῶν ποὺ ἄφησε ἐκεῖ ὁ Κολόμβος κατὰ τὸ δεύτερό του ταξίδι.

Παραστατικώτερο παράδειγμα εἶναι τὸ παρακάτω ἂς ὑπ' θέσουμε ὅτι ἕνα ζευγάρι ἐλεφάντων ζῇ μὲ πλήρη ζωὴ—δηλαδὴ 100 χρόνια περίπου δίχως νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ τίποτα, κ' ἂν ἀνατρέφουν τὰ ἐξὶ μικρά τους. Οἱ ἀπόγονοι τῶν δύο αὐτῶν ἐλεφάντων ἔπειτα ἀπὸ 750 χρόνια θὰ φθάσουν τὸν ἀριθμὸ τῶν 19.000.000.

Ἄς ρίξουμε μιὰ ματιά στὸν κόσμὸ τῶν ἐντόμων. Ὑπάρχουν μύιγες ποὺ γεννοῦν 20.000 σκουλήκια.

Σὲ πέντε μέρες τὰ σκουλήκια αὐτὰ γίνονται μύιγες καὶ γεννοῦν κι' αὐτά. Ἐτοί σὲ τρεῖς μῆνες οἱ ἀπόγονοι τῆς πρώτης μύιγας φθάνουν στὸν ἀστρονομικὸ ἀριθμὸ τῶν 100 τρισεκατομμυρίων!

Τὰ ψάρια καὶ τὰ ὄστρακα πολλαπλασιάζονται σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας.

Ἐἵνα ὑγειέστατο στρεῖδι γεννᾷ στὴ καθιστὰ τοῦ 16 ἑκατομύρια αὐγά. Φυσικὸ ἀπὸ τὰ αὐγά αὐτὰ σώζονται καὶ μεγαλώνουν μόνον 500 χιλιάδες.

Ἄν ὁμως ζοῦσαν ὅλα, ἔξερετε σὲ ποῖον ἀριθμὸ, θὰ ἔφθαναν σὲ πέντε γεννεές. Πάρετε τὴν ἀνοπνοή σας: σὲ 66 ἐνδεκάκις ἑκατομύρια!

Δηλαδὴ, τὰ ὄστρακα τους θὰ ἐκαλυπταν ὀχτὼ φορές μιὰ ἔκταση σὰν τῆς Γῆς.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΕ 200 ΚΕΦΑΛΙΑ

Οσο κι' ἂν εἴναι φρικιαστικὸ ἐν τούτοις θὰ εἶναι καὶ ἐνδιαφέρον ν' ἀκούσῃ κανεὶς τίς γνώμες καὶ τίς ἰδέες ἑνὸς δημίου γιὰ τὸ ἐπάγγελμά του.

Ὁ δῆμιος αὐτὸς ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ ὁποίου πέρνομε τὰ κατωτέρω ἀποσπάσματα, εἶναι ὁ γάλλος Δεϊβλέρ, ὁ ὁποῖος ἔδρασε πρὸ 50 ἐτῶν καὶ ὁ ὁποῖος ἔτετέλεσε 200 ἀποκεφαλισμούς!

Ὁ Δεϊβλέρ ἦταν μειλίχιος στοὺς τρόπους καὶ ἀνθρώπους σχετικὰ μορφωμένος. Ἐκοβε τὰ κεφάλια τῶν καταδικῶν σὰν νὰ ἦταν ραπανάκια καὶ συγχρόνως φιλοσοφοῦσε ἐπὶ τῶν ἐγκοσμίων, μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα.

«Ὅποιο ἐπάγγελμα κι' ἂν ἐξασκῇ κανεὶς, γράφει ὁ Δεϊβλέρ εἶναι ἀναγκασμένος ν' ἀγωνιστῇ σκληρὰ γιὰ νὰ προσδεῖσθαι γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ καλὴ θέσι μέσα στὴν Κοινωνία πρέπει πρῶτον νὰ τὴν κατακτήσῃ κι' ἔπειτα νὰ κυττάξῃ νὰ τὴν διατηρήσῃ καὶ ν' ἀναδειχθῇ.

Μ' ἄλλα λόγια, σὲ κανένα ἐπάγγελμα δὲν ὑπάρχει ἀσφαλισμένη ἡ ἐπιτυχία, χωρὶς ἀγῶνες καὶ σκληροὺς κόπους. Ἐγὼ, δὲν μπορῶ βέβαια νὰ πῶ πῶς διετήρησα τὴν θέσῃ μου τόσον καιρὸ μὲ τὸ αἷμά μου, ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα τῶν ἄλλων. Δὲν ξεχνῶ ὅμως ὅτι ἔχυσα πολλὴν ἰδρώτα ὡς δῆμιος κι' ὅτι ὑπέφερα πολλές συμφορές. Ἀγωνίες, συκοφαντίες, χτυπικάρδια, βάσανα καὶ πόνους, νὰ ἡ ζωὴ μου!»

Τὶ τὰ θέλετε ὡστόσο... Εἶχα φυσικὰ κλίση στὸ ἐπάγγελμά μου. Τὸ μοναδικό, τὸ ἔκτακτο αὐτὸ ἐπάγγελμα, ποὺ δὲν φοβόμουν νὰ μοῦ τὸ διαμφοισθητῇ κανεὶς, τὸ ἀκολούθησα πρὸ πάντων γιατί ἦταν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα μου. Ὁ πατέρας μου ἦταν δημόσιος δῆμιος. Ἀφοῦ λοιπὸν, θέλοντας καὶ μὴ, ἐκλήρονόμησα τὸ στίγμα καὶ τὴν περιφρόνηση ποὺ ἀποδίδεται στὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Φυσικὸ ἦταν νὰ τὸ ἐξασκήσω κι' ἐγὼ. Ἐξασφαλίζοντας τουλάχιστον ἔτσι τὸ ψωμί μου καὶ συγχρόνως συνεχιζοντας τὴν οἰκογενειακὴ μου παράδοση εἰς πείσμα ἐκείνων ποὺ ἤθελαν νὰ με συνάγωνι στοῦν. Γι' αὐτὸ πῆρα τὴ δουλειά μου στὰ σοβαρά, τὴν ἐκτελοῦσα μὲ ζήλο καὶ δούλευα μὲ τιμιότητα.

Δυστυχῶς μ' ἀκολουθεῖ παντοῦ ἡ μάλλον προηγείται ἡ φήμη μου ὡς δημίου καὶ δὲν μ' ἀφίνει ν' ἀπολαύσω κι' ἐγὼ καμμιάν εὐχαρίστηση ὅπως ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος.

Καὶ τί δὲν ἔχουν ἀκούσῃ τ' αὐτιά μου!

Ὁστόσο, δὲν καταλαβαίνω γιατί ὁ κόσμος συζητεῖται καὶ ταράσσεται, αἰσθάνεται οἶκτο γιὰ τὸν κατάδικὸ κατὰ τίς τελευταῖες του στιγμὲς Νομίζετε ὅτι ὁ κατάδικος ὑποφέρει καθόλου; Νομίζετε ὅτι βρίσκει τὸν καιρὸ καὶ τὴν διάθεσιν νὰ ὑποφέρει; Ὅχι, χίλιες φορές ὄχι, τὸ ὀρκίζομαι αὐτὸ στὴν τιμὴ μου.

Ἡ λαϊμητόμος δὲν προκαλεῖ κανέναν πόνο. Εἶναι τὸ καλύτερον μέσον θανατώσεως τῶν καταδικῶν. Καλύτερο ἀπὸ τὴν ἡλεκτρικὴ καλέκλα τῶν Ἀμερικανῶν, ἂν καὶ δὲν ἔχω πολλές πληροφορίες γι' αὐτὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐκφράσω ἀπλότα τὴ γνώμη μου. Τὴν κρεμάλα, ὅμως, τὴν θεωρῶ βάρβαρη καὶ βασανιστικὴ. Πιὸ σκληρὸ κι' ἀπ' ἀνθρώπο ὅλων εἶναι τὸ νὰ εἰδοποιεῖται ὁ μελλοθάνατος γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεώς του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ φορικώτερο βασανιστήριον. Εὐτυχῶς, ὅμως, ἐμεῖς ἐδῶ στὴ Γαλλία, δὲν ἔχουμε αὐτὴ τὴ συνήθεια. Οἱ Γάλλοι εἶναι σχετικῶς πολὺ φιλόφρονες. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ διαβαστῇ ἡ θανατικὴ καταδικὴ στὸν κατηγορούμενον, μέχρις τῆς ὥρας ποὺ θὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις δὲν ἀφίνομε τὸν κατάδικὸ οὔτε μιὰ στιγμή νὰ χάσῃ τίς ἐλπίδες του.

Τὸν εἰδοποιούμε δέκα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι. Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μόνον καιρὸ ἔχεινὰ σκεφθῇ τὸν θάνατον του, νὰ λυ-

πηθῇ, νὰ καταληφθῇ ἀπὸ ἀγωνία. Ὑστερὰ πιά ὅλα τελειώνουν.

Ἐγγελοῦμε δηλαδὴ τὸν κατάδικὸ μέχρι τελευταίας στιγμῆς. Τὸν παρηγοροῦμε μὲ τὴν ἐλπίδα ἡ μάλλον μὲ τὴν βεβαιότητα.

Πῶς ἡ θανατικὴ καταδικὴ του θὰ μετριάσθῃ σὲ πρόσκαιρα δεσμά. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον περὶ ὁ δυστυχὴς τίς ὥρες του, λιγὰκι πιὸ ἀνακουφιστικά, χαρτοπαίζει, καπνίζει καὶ μιλάει μ' ἕναν ἄλλον συγκαταδικὸ του, ποὺ ἐπὶ τῆς βάζουμε στὸ κελλὶ του γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ συντροφιά. Τοῦ ἐπιτρέπουν ἀκόμη νὰ πίνῃ καὶ κρασί.

Ἄν ὁμως ἐξακολουθῇ νὰ δείχνῃ κάποια νευρικὴ ταραχὴ ἡ νὰ ὑποπτεύεται πῶς οἱ ἐλπίδες του εἶναι ψευτικες, τότε μεταχειρίζονται ἕνα ἄλλο μέσον ἀκόμη πιὸ ἀπατηλὸ. Τοῦ ἀπαγορεύουν τὸ κρασί καὶ τὸν καπνὸ καὶ τοῦ ἐπιβάλλουν ἀκόμη ἐπιπροσθέτως τιμωρίες, ἔξ ἀφορμῆς κανενὸς μικροπαράπτωμάτος του.

Τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι ἀπλοῦστατο καὶ ἀποτελεσματικόν: Γιατὶ βλέποντας ὁ κατάδικος νὰ τοῦ ἀφαιροῦνται ὅλα αὐτὰ τὰ προνόμια, φυσικῶτα συμπεραίνει ὅτι ἡ ποιηὴ του ἐμετριάσθῃ καὶ ὅτι ἐξομολογήσῃ μὲ τοὺς ἄλλους καταδικούς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκτελέσεως, σπάνια μοῦ ἔτυχαν περιέργεια περιστάτικα. Ὅταν κοπῇ τὸ κεφάλι τοῦ καταδικῶν, ὅλα τελειώνουν πιά. Ὡστόσο συμβαίνει κάποτε, ἀφοῦ ἀποκοπῇ τὸ κεφάλι, τὰ βλέφαρα νὰ ἐξακολουθοῦν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς λεπτὰ τῆς ὥρας, ν' ἀνοίγουν κλείνουν σπασμοδικὰ καὶ τὰ χεῖλη νὰ κάνουν μερικὰς κινήσεις.

Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ «ἀντανακλαστικὰ φαινόμενα», καθὼς λένε οἱ ἐπιστήμονες.

Ὁ ἀποκεφαλισμένος δηλαδὴ δὲν καταλαβαίνει τίποτε.

Λένε—ἐπίσης—ὅτι πολλὰ κεφάλια ὅταν κοποῦν, ἀνοίγουν κλείνουν τὸ στόμα τους καὶ δαγκώνουν.

Ὁ βοηθὸς μου μοῦλεγε κάποτε ὅτι τὸ κεφάλι ἐνὸς ναύτου, μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἐκτέλεσι, στὴν κλινικὴ ποὺ τὸ μεταφέρανε, ἐδάγκασε τὸ μολύβι ἐνὸς γιατροῦ καὶ τὸ ἔκοψε στὰ δύο.

Ὁ βοηθὸς μου, μοῦ διηγήθη καὶ ἕνα ἄλλο περίεργο περιστατικόν.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ καρατομηθῇ ὁ κακοῦργος γιατρός Δελαπομεράλ, παρεκλήθη ἀπὸ τὸν συνάδελφό του, γιὰ τὸν φυλακῶν νὰ συντελέσῃ κι' αὐτὸς σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ πείραμα.

Ἀμα κόπηκε λοιπὸν κι' ἔπεσε τὸ κεφάλι τοῦ καταδικῶν, τὸ πήρε ὁ γιατρός τῶν φυλακῶν καὶ τοῦ φώναξε δυνατὰ στ' αὐτὸ:

— Κύριε Δελαπομεράλ, σύμφωνα μ' ὅσα εἶπαμε, μπορεῖς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ν' ἀνοίγεις κλείσεις τὸ ἀριστερό σου μάτι τρεῖς φορές;

Λένε λοιπὸν, ὅτι τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ κομμένου κεφαλιοῦ ἀνοίγουν κλείσει πραγματικῶς τρεῖς φορές.

Σ' ἕναν ἄλλον κατάδικον, ὁ ἴδιος γιατρός φώναξε σὲ κομμένο κεφάλι τοῦ παίγοντός το στὶς χούφτες του:

— Διψᾷς, Μοιρανέ;

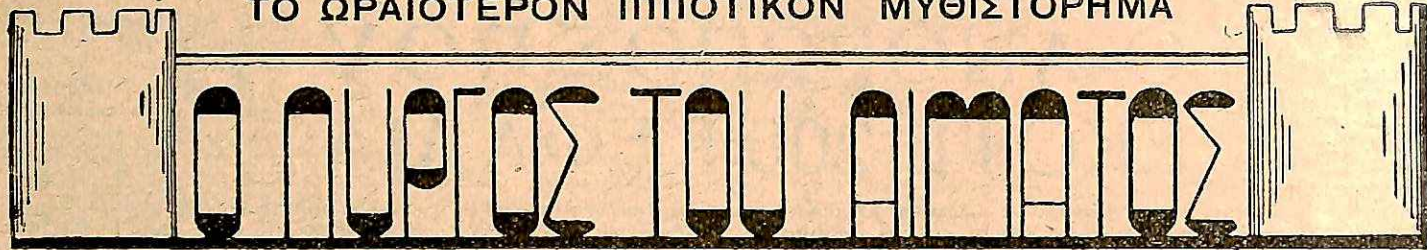
Τὸ κομμένο κεφάλι, ἔβγαλε ἔξω τὴ γλῶσσαν του καὶ ἐκλείσθη βλέφαρα μ' ἐκφρασὴ συγκατανεύσεως. Τὴν ἴδια στιγμή τοῦ δόθηκε ἕνα ποτήρι νερό καὶ τὸ κομμένο κεφάλι τὸ ἔπιε!

Διηγοῦνται ἐπίσης ὅτι κάποτε ποὺ ὁ γιατρός ἐπλησίασε νὰ πάρῃ ἕνα κομμένο κεφάλι ρώτησε:

— Μ' ἀκούς;

Τὰ βλέφαρα τοῦ ἀνοίγουν κλείσαν καὶ τὰ χεῖλη του ἐκινήθησαν δύο—τρεῖς φορές, σὰν νὰ βεβαίως ὅτι ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούη καὶ νὰ αἰσθάνεται.

ΟΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ὁ Ἰσχυρὸς, κατὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐστρέφετο καὶ θὰ ἔμενε μόνος κύριος τοῦ βασιλείου... Ἰσως βασιλεὺς. Καὶ ποῖος θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐμποδίσει νὰ βαλῇ τὸ στέμμα στὸ κεφάλι του; Εἶδε τὸν ἑαυτὸν τοῦ βασιλέα καὶ κοντὰ τὴν βασιλισσάν!

Τὴν βασιλισσάν; Ποῖαν βασιλισσάν;

Τὴν γυναῖκά του τὴν Μαργαρίταν τοῦ Χαυνῶ;

Ὅχι! Ὅχι! Δὲν ἦτο μὴ βασιλισσά ἀλλὰ γι' αὐτὸν, τοῦ ἐκρηιάζετο ὁ ἔρω.

Ποῖος λοιπὸν ἦ Ἰσαμπῶ;

Ὅχι! Ὅχι! Ἡ Ἰσαμπῶ, ὅταν βρισκόταν κοντὰ τοῦ τὸν ἐτρέλλανεν, εἶναι ἀλήθεια τὸ πάθος τὸν ἔκαιεν! Ἀλλὰ ἡ Ἰσαμπῶ δὲν ἦτο μὴ βασιλισσά γι' αὐτὸν. Τὸ πολὺ—πολὺ μὴ θαυμασιὰ ἔταίρα.

Βασιλισσά θὰ ἦταν ἡ νεαρή κόρη τοῦ μετὰ κίνησιν τοῦ χερικοῦ της, ἐδάμαζε τοὺς δαίμονας τοῦ Καρόλου τοῦ VI καὶ τοὺς παραφόρους, δὲ πῶς ἦταν αὐτὸς ἡ παρθένος τῆς ὁποίας ἡ ματιὰ περιείχεν δλὴ τὴν καθαρότητα τῆς αὐγῆς!

Βασιλισσά θὰ ἦταν ἡ Ὀδεττή Σιαμπιέρς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XXXII

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΜΑΓΟΥΛΟ

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐσήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τοὺς τέσσαρες δολοφόνους καὶ εἶπε.

— Πηγαίνετε νὰ ἀναπαύητε! Πηγαίνετε καὶ νάσαστε ἡσυχοὶ! Εἰσαθε οἱ πιστοὶ μου θεράποντες! Τώρα πιά εἰσαθε οἱ φίλοι μου! Εἰσαθε ἔνοχοι! Σὺς κάνω συντηφούς τῆς τύχης μου! Ὅσονδήποτε ψηλά καὶ ἀνέβω, θὰ ἀνεβῆτε μαζί μου! Ἐκεῖνο ποὺ θέλω, τὸ ἐμάντεψατε ἀπὸ καιρό.

Ἐλὼ τὸ στέμμα! Ἐσκαλίσσατε ἀπὸψε τὴν πρώτην βραμίδα τῆς σκάλας ποὺ θὰ μετὰ δὴν ἦτο ἀπὸ τὸν θρόνον! Θὰ γιὰ βασιλεὺς! Ὁ κεντοβλὸς θὰ κάνω πρωθυπουργόν μου! Σὺ Σ. ἄς, θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος σύμβουλός μου! Γκὺς σὲ δνομάζω ἀρχιθαλαμηπόλον μου. Καὶ σὺ Κουρτέγυ θὰ εἶσαι ὁ γενικός ἀρχηγός τοῦ Λούβρου, δπου θὰ εἶναι ἡ αὐλή μου.

Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, τὸ βλέμμα στηριγμένον σ' αὐτὸ τὸ πεπορωμένον ποὺ καθώριζε, μιλοῦσε μὲ μὴ φωνὴν σοβαρὴ καὶ ἰσχυρὴ, εἶχε τὸν τόνο καὶ τὴν στάσιν τοῦ δεσπότη τοῦ διατάσσει.

— Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, μὴ φοβώσαστε τίποτε, οὔτε

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

καὶ γι' αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖον μιλοῦσατε! Ἄν ζῇ θὰ τὸν πιάσω στὸ χέρι αὐτὸ καὶ θὰ τὸν λυώσω. Ἄν εἶναι πεθαμένος τὸν προκαλῶ. Γιατὶ αἰσθάνομαι τὸν ἐνυπνίου μου τὸσον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ ἴσω πεδῶσω τὸν θάνατον. Πηγαίνετε λοιπὸν ἡσυχοὶ.

Ἐπεκλήθησαν πολὺ καυηλὰ, γεμάτοι σεβασμὸ καὶ ἐμπιστοσύνη. Ὅταν ἐξαφανίσθησαν Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐκάλεσε τὸν λοχαγόν του καὶ τὸν ρώτησε.

— Ὁ ἄθροπος ἦλθε;

— Ἐδῶ εἶναι ἐξοχώτατε.

— Ἐδείξε δυσκολίας;

— Καμιά! Ἐφάνη ἀπεναντίς μου πολὺ βιαστικός στὸ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἐξοχώτατον!

Ὁ Δουὲ τῆς Βουργῶνης διηυθύνθη στὰ ἐνδότερα τῶν διαμερισμάτων!

Ἦταν περίπου αὐτὴ τὴν στιγμήν διὰ ἡ ὥρα. Ἐφ' ὅσας σὲ ἕνα μικρὸ σαλόνι! Πρὶν μὴ βεβαιώσῃ ὅτι φοροῦσε τὸ χαλυβιδιὸν ὑποκάμισόν του, καὶ δτι εἶχε μαζί του ἕνα δυνατὸ μαχαίρι.

Στὸ δωμάτιο ἐπερίμενε ἕνας ἀθροπος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδῆ ἄλλοτε. Εἶχε περᾶσει τὸς καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ γιὰ μερικὰ μόνον δευτερόλεπτα! Δὲν τὸν ἀνεγνώρισε.

— Πῶς δνομάζεσθε; ρώ.

τησε.

— Ἐκπληκτικόν! Κακὴ ἀρχή, ἐξοχώτατε! Ἐνα ψέμα! Αὐτὸ εἶναι ἀνάξιον ἐνὸς ἰσχυροῦ πρίγκηπος. Ὅπως εἰσαθε σεις! Αὐτὸ θὰ μετὰ κάνω νὰ πιστέψω δτι εἰσαθε ὀνυγώτερο φοβερός ἀπὸ ὅσον φαίνεσθε.

— Κακὴ καὶ γελοία! Ἐβρυχήθη ὁ Δουὲ ὠχρίων! Πῶς τολμᾶτε...

— Γνωρίζετε δτι δνομάζομαι Σαῖτάνο καὶ μοῦ ζητεῖτε τὸ ὄνομά μου! Ὅσον ἀφ' ὃς ἐμένα, ἐξοχώτατε, εἶμαι ὁ λόκληρος σὺς διαταγὴς Σας.

— Ἐστὼ! εἶπε ὁ Δουὲ.

— Πέρασε τὸς καιρὸς, ἐξακολούθησε ὁ Σαῖτάνο τρίβοντας τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του, πέρασαν δώδεκα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ περιμένω νὰ θέσω σὴν ὑπηρεσίαν σας τὴν φτωχή μου Ἐπιστήμη.

— Δώδεκα χρόνια; ρώτησε ὁ Δουὲ ἐκπληκτός.

— Ἀκριβῶς δώδεκα χρόνια, 5 μῆνες, 9 ἡμέρες! Περίμενα ἀπὸ τὴ νύκτα τῆς 12 Ἰουνίου τοῦ 1395... Βλέπετε...

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔψαξε στήν μνήμη του. Καὶ βῆκε δτι ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ ἦταν ἡ νύχτα τοῦ ψεύτικου γάμου τῆς δολοφονίας τῆς Λωρὰνς ντ' Ἀμπρέμ, τῆς μητέρας τῆς κορῆς τοῦ Ροζελίς.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐφοκίμασε! Ἀλλὰ τὰ ἄλλα ἐχάθησαν στήν ομίχλη!.. Μόνον ἡ σκηνὴ στὸ μέγαρον Πισσαβάνπαρ μένει ζωηρὴ στή μνήμη του. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Σαῖ.

τάνο ποὺ πῆγε νὰ παραδώσῃ τὸν μικρόν Χαρντὶ ἦτο ἕνα μικρὸ ἐπεισόδιον.

Ἀνασῆκασε τοὺς ὄμους καὶ μετὰ τὴν περιφρόνησιν τοῦ φαιουδάργου ποὺ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν σοφόν, τὸν ἀνθρωπὸν δηλαδὴ ποὺ ἀξίζει λίγα πράγματα, εἶπε.

— Μὲ ἐβεβαίωσαν δτι ἀσχολεῖσθε μετὰ τὰ μάγια! εἶναι ἀλήθεια;

— Ἀφοῦ μοῦ παραγγεῖλατε καὶ ἦλθα, ἐξοχώτατε. θὰ εἰπῇτε δτι αὐτὸ εἶναι ἀληθινόν.

Ὁ Σαῖτάνο στεκότον σκυμμένος μετὰ ὄσιν μεγαλειτέρα ταπεινώσιν μπορούσε. Ση-ώθηκε.

Τότε Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος εἶδε τὸ ἐξαιρετικὰ μεγάλο μέτωπον αὐτοῦ, αὐτὰ τὰ μαύρα μάτια σάν τὴν νύχτα, αὐτὸ τὸ μεγάλο στόμα μετὰ τὰ ἀδύνατα χεῖλη, αὐτὴν τὴν μικροῦλα καὶ κοκκαλιάρικη μορφή. Ὁ Δουὲ ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ εἶπεν.

— Τί ἐχετε, ἐκεῖ στὸ δεξιὸ μάγουλο;

— Στὸ μάγουλο; εἶπεν ὁ Σαῖτάνο μετὰ ἕνα γέλιο ξερό!

— Μὴ γελάτε! ἔβρυχήθη ὁ Δουὲ. Καὶ πέστε μου τί εἶναι αὐτό;

— Τί εἶναι λοιπὸν, ἐξοχώτατε Δουὲ; Τί βλέπετε; Νὰ μὴ γελάσω; διαβόλε εἶναι πολὺ δύσκολο.

— Γέλα μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου! Ἐχεις στὸ μάγουλο ἕνα. Δου... πέντε οὐλές ὠχρές! Στὸ ὄνομα τῆς Παναγίας, θὰ ἔλεγα δτι εἶναι τὰ ἰχνη ἐνὸς χερικοῦ.

Ὁ Σαῖτάνο γελοῖσε. Ἐσκυψε Ἐχαιρέτισε βαθύτατα.

— Ἐνα ἰχνος χερικοῦ, εἶπεν ὁ μάγος! Ἀλλὰ γιὰ τί λέτε ὠχρό;

— Ρῶ... εἶναι κάποιο σημάδι;

— Ἐνα σημάδι; μάλισα. Ἀλλὰ γιὰ τί ρῶ;

Ὁ Σαῖτάνο τὴν ἔβλεπε ὁρῆος καὶ ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος ὑπενώρησε τοῦ βήματος.

Ἡ οὐλὴ τοῦ χερικοῦ διακρινώτανε τώρα μετὰ τὰ πέντε δάκτυλα καὶ εἶχε ἕνα χρώμα κόκκινο ζωηρό! Καὶ ἔμοιαζε σάν νὰ ἐπρόκειτο ν' ἀναπνεύσῃ τὸ αἷμα.

Ὁ Δουὲ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ, σταθερὰ ρώτησε.

— Εἶναι ἕνα σημάδι τοῦ Ἄδου!

— Τὸ εἶπατε; ἀπήντησε ὁ Σαῖτάνο ποὺ ἔπαψε νὰ γελάει. Εἶναι τὸ σημάδι τοῦ Ἄδου ποὺ ἔχω στήν καρδιά μου! Ἀλλὰ ἔλεγα δτι μὴ μὲρα θὰ μπορέσω νὰ τὸ σβύσω.

— Ἐστὼ! Ἀπάντησέ μου τώρα... εἶσαι μάγος; Φιάχνεις χρυσάφι;

— Ἀ! ἀνεφώνησε ὁ Σαῖτάνο. Ἐλεγα δτι θὰ μοῦ ζητήσετε κάτι καλύτερο! Χρυσάφι; Δὲν κάνω πιά! Ἄν θέλετε χρυσάφι ἀπευθυνήτε σὶτον Νικόλαον Φλαμέλ. Ἐγὼ δὲν φιάχνω χρυσάφι! Στὴν ἀνζήτησιν τοῦ μεγάλου ἔργου, ἀνέβηκα πολὺ ὑψηλότερα, τοῦτον ψηλότερα ὥστε τὸ χρυσάφι, τὸ σύμβολον τοῦ πλούτου καὶ τῆς δυναμείας, μοῦ φαίνεται σάν ἕνα ἄθλιο παιδικὸ παιχνιδάκι.

— Τί κάνεις λοιπὸν Σὺ;

— Τὸ εἶπατε, ἐξοχώτατε, ἀνακατεύομαι στὰ μάγια.

— Σεις ποὺ μπορεῖς νὰ σὲ δδηγήσῃ αὐτό;

— Στὴν κρεμάλα! Ἄν τὸ μάθῃ ὁ ἀρχιερεὺς, ἂν τὸ πλη-

ροφορηθῇ ὁ ὄγκος τῆς πόλεως δτι εἶμαι καὶ τι ἄλλο ἀπὸ ἕνας ἔμπορος χόρτων, τότε θὰ μετὰ ρίξῃ στὸ Σηκουάνα ἢ θὰ μετὰ κοψῇ ζωντανόν. Τὸ ξερω. Ἀλλὰ δὲν φοβοῦμαι! Ἀλλὰς τε πολλοὶ ἀνθρωποὶ ἔχουνε συμφέρον νὰ ζήσω. Ἡ βασιλισσά παραδειγματος χαρὶν, ἡ βασιλισσά ποὺ σὰς ἴπε. Ἄν θέλετε νὰ κάνετε μὴ αὐτὸ βλαβερόν, μετὰ τὸ δι-βολόν, τότε διατάξτε νὰ ἔλθῃ στήν Σιτέ, ὁ Σαῖτάνο.

— Τί ξέρεις αὐτό;

— Θὰ μπορούσα νὰ πῶ δτι ἔκανα μάγια καὶ τόμαθα καὶ θὰ μετὰ πιστεύατε. Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ σὰς πληροφορήσω δτι εἶχα εἰδοποιηθῇ ἀπὸ τὴν ἐνδοξὴν βασιλισσά δτι εἶχατε ἐπιθυμίαν νὰ μετὰ ἴδῃτε.

— Ἰράγματος ἔχω τὴν ἀνάγκην σας! Γνωρίζω τὴν ἐπιτηδειότητά σας. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ περιμένω ἀπὸ σας τί μοῦ ζητεῖτε; Ἄν πρόκειται γὰ χρήματα...

Τὸ ἐνοχλητικὸ γέλιο τοῦ ἐξέσπασε δυνατὰ! Δὲν μπορούσε

νὰ σταματήσῃ νὰ γελά! Ὁ Δουὲ ἐξακολούθησε.

— Προτιμᾶς τὴν δύναμιν; μπορῶ νὰ σὲ κάνω μὴ μὴ μεγάλη προσοπικότητα.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε σοβαρὰ ὁ Σαῖτάνο, ἂν θέλω μπορῶ νὰ φτιάξω αρκετὸ χρυσάφι γιὰ νὰ ἀγοράσω τὸν θρόνον ποὺ ἐποφθαλμιᾶτε. Μὴ μιλάτε γιὰ δύναμιν ποὺ μπορεῖτε νὰ μοῖ δώσετε. Αὐτὸ μετὰ κάνει νὰ γελάσω περισσότερο καὶ οὐτὸ μοῦ πρὸξενεῖ πολὺ μεγάλο κακόν.

— Τὸ νὰ γελάς σου κάνει κακόν;

— Ναι... σὶτὸ χέρι.

Μὴ παράξενη φρικίασις ἔπιασε τὸν τρομερόν Δουκα, ὁ ὁποῖος ἔλεγε δτι δὲν φ βῶταν κανένα.

— Σὶτὸ χέρι; ἐμουργοῦρε...

Καὶ ὁ Σαῖτάνο ἀπήντησε.

— Ναι, σὶτὸ χέρι... ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ! Στὸ μάγου-

λό μου.

Δὲν βλέπετε δτι πάει νὰ ματώσῃ γιὰτί μετὰ ἐκάνατε νὰ γελάσω;

Μὴ σὶτὸ γόνα οἰματος ἐφάνη στὸ μάγουλο!

Ὁ Σαῖτάνο εἶπε κάτι τι σάν βλαστήμια καὶ ἐσκουπίσε τὸ αἷμα.

— Δὲν ἔνω τὸ δικαίωμα νὰ γελάω! εἶπε... Ὅχι ἀκόμη.

— Τί θέλεις λοιπὸν; εἶπε ὁ Δουὲ. Μήπως πρόκειται νὰ σοῦ πουλήσω τὴν ψυχὴν μου;

— Ὅχι ἐξοχώτατε! Δὲν τὴν θέλω.

— Τί λοιπὸν, θελεῖς;

— Τίποτε.

— Δὲν θέλεις τίποτε;

— Τίποτε.

Ὁ Δουὲ ἐφοκίμασε! Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Σαῖτάνο τοῦ ἐφάνη τρομερώτερος, ὠπλισμένος μετὰ δυνάμει σὶς ὁποῖες τίποτα δὲν μπορούσε νὰ ἀντισταθῇ! Ὁ Σαῖτάνο τὸν μελετοῦσε! Τὸν εἶδε ἐτοιμὸν νὰ παρατηθῇ καὶ τότε μετὰ τὴν σειρὰν τοῦ ἐφοβήθη.

— Μὲ ἐρωτήσατε τί κάνω ἐξοχώτατε!

— Μάλιστα εἶπε ὁ Δουὲ. Προτιμῶ νὰ ξέρω τί εἶσαι ἰκα- νὸς νὰ μοῦ προσφέρῃς.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Σαῖτάνο μετεμορφώθη! Ἐγένινεν ἀνθρωπινώτερη! Δὲν ἦτο ὁ δαίμων ποὺ βῆκε ἀπὸ τὸν Ἄδου! Ἦτο ὁ ἐπιστήμων τοῦ ὁποῖου ἕνα πῦθος ὁδηγεῖ πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἐκθαμβωτικοῦ θαύματος, ὁ μαθηματικὸς ποὺ κυττάζει ἐπὶ τὸν τὸ πρόβλημα τοῦ ὁποῖου θὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν λύσιν. Ἐλεγε.

— Τὸ νὰ φιάξω χρυσάφι εἶναι νὰ δώσω στήν ὕλην μὴ ἄλλον ὄψιν! Τὸ πρόβλημα εἶναι δύσκολο ὅλῃ! Ὅχι ἀλλοῦ! Ὁ Φλαμέλ, τὸ ἔλυσε! Κι' ἐγὼ τὸ ἔλυσα. Καὶ ποῖος ἐξέρει ἂν ὅτῃ ἡ ἀνακάλυψις θὰ διακρινώσῃ; Ὁ Φλαμέλ εἶναι ζηλιάρης! Κρατᾷ τὰ μυστικά του γιὰ τὴν ἐξουσίαν του! Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα θὰ δώσω τὸ μυστικόν μου μὴ βρῶ ἕνα μαθητὴν ἀξίον γιὰ αὐτό.

Ἐκεῖνο ζῶς ποὺ κάνω τώρα εἶναι μυστικόν, εἶναι ὕψιστον, γιὰτί θὰ γινῇ ἴσος μετὰ τὸν θεόν! εἶμαι! Τὸν ἐγγίζω! Ἐπὶ 15 χρόνια οἱ σὺ βλάνομαι οἱ δὲν μετὰ χωρίζε ἀπὸ τὸν θεόν παρὰ μὴ σκία ἕνα τίποτε... Δὲν μοῦ μένει νὰ βρῶ, παρὰ αὐτὸ τὸ τίποτε! Καὶ τότε τὸ πᾶν θὰ ἐχῇ λεχθῇ, τὸ μέγα ἔργον θὰ ἔχῃ τελειώσῃ.

Κάνω ἐγὼ τὸ 1407 ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ κά- νουν οὔτε στὸ 6000 ἢ 7000 χρόνια!

Κάνω ἐξυπνὸν ἢ ἡλίον κατὰ τὴν θέλησιν μου! Κάνω μνήμην! Δίνω ὕπνον! προσφέρω ἔρωτα, πέρνω ἕνα ἐγκέφαλον, τοῦ διδω φῆς ἢ τὸν σβύνω! Τοῦ δίδω σκέ- φες ἢ τοῦ τὴς ἀφαιρῶ! Τὸν μετα- μορφῶν δέκα φορές τὴν ἡμέρα ἂν αὐτὸ μοῦ ἀρέσῃ! Φιάχνω ὅ- ρα καὶ εἶπα τὰ συντρίβω! Ρίχνω σ' αὐτὰ εἰκόνες ζωντανές, ἢ πε-

Ὁ Πισσαβάν ἐφθασε πολὺ ἄργα

θαμένες. Είμαι κύριος τοῦ πεπρωμένου, Νά, τί ἤξεύρω !
Αὐτὸ κάνω ! Λοιπὸν θέλω νὰ κάνω ζώην ! Ὁ θάνατος !
Ἐψάξα τὸν θάνατον ! Τοῦ ζήτησα τὸ μυστικὸ του ! Πό-
σες νύκτες, πόσα χρόνια ὑπομονητικῆς μελέτης καὶ πειρα-
μάτων ! Καὶ ξέρω τώρα ὅτι εἶναι κάποιος ποῦ δημιουργεῖ
τὰ πτώματα ! Εἶναι ἡ καρδιά ! Στὸ πτώμα τὸ αἷμα ἀκι-
νητεῖ. Ἡ καρδιά εἶναι ἀκίνητη, Ἄν ὑποχρεώσω τὸ αἷμα νὰ
κινηθῇ τότε καὶ ἡ καρδιά θὰ κινηθῇ. Αὐτὸ εἶναι. Ἄν κα-
τορθώσω αὐτό, τότε θὰ εἶμαι αἰώνιος ὅπως ὁ θεὸς καὶ ἔ-
χοντας τὴν αἰωνιότητα θὰ τὰ ξέρω ὅλα καὶ θὰ εἴ-
μαι θεός.

Ὁ δοῦξ παρηκολούθει ὅλην αὐτὴν τὴν διαδοχὴν τὴν σκέ-
ψων τοῦ Σαϊτάνο. Ἀπ' αὐτὰ ὅμως ἔνα ἐκράτη. «Κάνω τὸν
ἔρωτα». Ὁ Σαϊτάνο ἀσθμαίνοντας, ἐσταμάτησε. Σιγὰ σιγὰ
τὸ κοκκινὸ χέρι στὸ μάγουλό του ἔχανε τὸ χρῶμά του καὶ
ἔσβυνε.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔτεινε τὸ δάκτυλο καὶ εἶπε.

— Τὸ χέρι !..
— Τὸ χέρι ; εἶπε ὁ Σαϊτάνο ἐκπληκτός.
— Συνήλθε Ἐλπομένησα τὸ ἴχνος τοῦ Ἄδου ποῦ φέρνω
ἐπάνω μου. Καὶ με κάνατε νὰ τὸ σκεφθῶ ! Πρέπει νὰ σβύ-
σω τὸ ἴχνος αὐτοῦ ! Ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχη σβύσει θὰ μοῦ εἴ-
ναι ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσω τὸ μεγάλο ἔργον μου..

— Ἀλλά, ἐφέλλιστε ὁ δοῦξ, ἔσβυσε.
— Ὅχι ! Ἐτοί σὰς φαίνεται ! Ἀλλά ἐγὼ τὸ αἰσθάνο-
μαι γιατί με καλεῖ. Κυττάχτε ποῦ ξαναφαίνεται.

— Ναί. Ναί. Εἶναι παράξενο.

— Καλά, ἐξοχώτατε ! Μὴ σκέπτεσθε πλέον γι' αὐτό. Καὶ
τώρα ποῦ ξέρετε τί κάνω πέστε μου τί θέλετε.
Ὁ δοῦξ ἐκέκθη. Ἦθελε δυὸ πράγματα. Πρῶτον νὰ γί-
νῃ βασιλεὺς. Δεύτερον νὰ ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὴν Ὀδεττὴν Σιαμ-
πιβέρος. Στὸ πρῶτο ζήτημα δὲν εἶχε ἀνάγκη τοῦ μαγού,
εἶχε ὅμως ἀνάγκη τῆς Ἰζαμπῆ. Καὶ ἡ Ἰζαμπῆ ἤθελε τὸν
θάνατον τῆς κόρης αὐτῆς. Τὸ πάθος τοῦ λοιπὸν γιὰ τὴν
Ὀδεττὴν ἦτο ἕνα ἐμπόδιο γιὰ τὸ πάθος τοῦ θρόνου. Ἐ-
πρεπε ὅρα νὰ διαλέξῃ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο ἂν ἤθελε
νὰ βασιλεύσῃ, ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἐκεῖνο ποῦ εἶχε εἰπῇ. «Θὰ
ξεριζώσω τὴν καρδιά μου ἀλλὰ θὰ γίνω βασιλεὺς».

Εἶχε λοιπὸν δυὸ ἐπιθυμίες ποῦ ἐφαίνοντο ἀντίθετες.

Ρώτησε.
— Καυχᾶσθε ὅτι δημιουρ-
γεῖτε μὴν, μπορείτε νὰ δη-
μιουργήσετε τὴν λήθην ;

— Γιατί ὄχι ; εἶπε χαρούμε-
νος ὁ Σαϊτάνο ! Τὸ ἕνα ἰσο-
φαρίζει τὸ ἄλλο. Λοιπὸν ὁ ἐ-
ξοχώτατος θέλει νὰ λησμονή-
σῃ κάποια πράξη ποῦ βαρύν-
ει στὴν ἀνάμνησιν τοῦ καὶ
τοῦ ταρασσεῖ τὸν ὕπνον ; Κά-
ποιο φάσμα ἀνδρὸς ἢ γυναι-
κός ; Τὴν πρῶτην ἴσως γυ-
ναῖκα ποῦ ἀγάπησε ; Νεκρὴ
τώρα, νεκρὴ μετὰ τὸ νὰ ἔχη
πῆλ ἄγρωματιστο ὕγρο ἢ
νὰ σκόνταψε σὲ κάποια ἀ-
στραφτερὴ λάμα ;

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος πε-
λιδνός, διέκοψε τὸν μάγον μετὰ
μιά βίαιη χειρονομία. Ἐβρυ-
χήθη.

— Ξέρεις πολλὰ πράγμα-
τα. Μὴν ἐρεθίζεις τὴν ὑπομο-
νὴν μου.

Τὸ ἂν εἶναι ἡ Ἀωράνης Ἀ-
πρέμ, καὶ ἂν πέθανε μετὰ
δηλητήριον ἢ μετὰ μιά μα-
χαίριαν δὲν τὸ σκέπτομαι οὐ-
τὸ πιά. Τὸ ἐλπομένησα.

— Πέστε μου σεις τότε, ἀ-
φοῦ δὲν θέλετε ἀναζητῶντάς ;

Γιὰ λίγο Γιάννης ὁ Ἀτρό-
μητος ἐδίστασε. Ἐπρόκειτο
ν' ἀποσπᾶσθαι τὴν καρδιά του
ἐδίστασε ναί ! Ἀλλὰ ὑπῆρξε
ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

— Θέλω νὰ λησμονήσω
μιά γυναῖκα ! ὄχι μιά νεκρὴ,
ἀλλὰ μιά ζωντανή, ποῦ μῆλκε

στὴν καρδιά, στὴ σκέψιν μου, στὸ ὄνειρό μου.

— Καὶ θέλετε νὰ τὴν δώσετε ἀπὸ τὴ ζωὴ σας ;
— Μάλιστα, ἀπάντησεν Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἄγρια.
Τὸ μπορεῖς ; Μπορεῖς νὰ κάνῃς ὥστε ἡ κόρη αὐτὴ νὰ μὴν
ὑπάρχει πλέον γιὰ μένα ; Ὡστε ὁ θάνατος ἢ ἡ ζωὴ τῆς
νὰ μοῦ εἶναι ἀδιάφορη ; Νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὴν ξαναδῶ χω-
ρὶς νὰ ταρασσωμαι ; Νὰ μπορῶ νὰ ἀπομακρυνῶμαι ἀπὸ
κοντὰ τῆς, χωρὶς νὰ θέλω νὰ τὴν ἰδῶ τὴν ἄλλην στιγ-
μὴν ἀμέσως ;

— Τὸ μπορῶ ! ἀπάντησε ὁ Σαϊτάνο.
Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος αἰσθάνθη ἕνα κτύπημα στὴν καρ-
διά. Ἦλπεν ὅτι ὁ μάγος θὰ ἔλεγε ὅτι εἶναι ἀνίσχυρος.
Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξακολούθησε.

— Θέλετε νὰ λησμονήσετε τὴν κόρην αὐτὴν γιατί εἰσθε
βέβαιοι ὅτι δὲν θα σὰς ἀγαπήσῃ ποτὲ καὶ αὐτὴ ἢ βεβαιο-
τῆς σὰς προξενεῖ μιά ἀγωνία ποῦ παραλύει τὴν προσπά-
θειά σας.

— Μάλιστα !

— Πρέπει νὰ εἴμεθα πρὸ ἀκριβέστεροι. Λέγω λοιπὸν ὅτι
θέλετε νὰ λησμονήσετε τὴν Ὀδεττὴν τοῦ Σιαμπιβέρος γιὰ-
τί δὲν σὰς ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸ σὰς ἐμποδίζει νὰ κατακτήσετε
τὸν θρόνον.

Ὁ δοῦξ τῆς Βουργώνης ἀνεπήδησεν.
Ἄν ὁ μάγος ἐδίσταζε στὸ δευτερόλεπτον αὐτό, θάπεφτε
νεκρός. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος ἔβγαλε τὸ μαχαίρι τοῦ
καὶ με πύρινον μάτι ἐπροχώρησε κατὰ τοῦ Σαϊτάνο ! Αὐτὸς
ἐξακολούθησε με φωνὴ σταθερή.

— Ἀλλὰ γιὰ νὰ κατακτήσετε τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως,
δὲν ὑπάρχει καμιά ἀνάγκη νὰ λησμονήσετε τὴν Ὀδετ-
την. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ.

Τὸ δῖπλον ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι του ! Ἐγρονάτησε Ἐλαχά-
νιαζε. Τὰ αἵμασταζόντα μάτια του ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.
Εἶπε.

— Ὡ ! ἂν αὐτὸ ἦταν..

— Ἀκούσατε ὅτι δημιουργῶ μνήμην.. Καὶ δὲν ἀκούσατε
ὅτι δημιουργῶ ἔρωτα ; Ἀἰ ἐξοχώτατε, σὰς νόμιζαν γιὰ
ἕνα σκληρὸ μεγασιτάνα, ἀλλὰ σὰς βλέπω ἀδύνατον.. Ποῦ
εἶναι ἡ δύναμή σας.. Τὴν γυρεύω καὶ δὲν τὴν βρίσκω.

— Εἶπα ὅτι ἤθελε νὰ τὴν
λησμονήσω. Ἦταν τρέλλα !
Προτιμῶ νὰ μὴν εἶμαι ποτὲ
ὁ ἰσχυρὸς βασιλεὺς τῶν ὀνεί-
ρων μου, προτιμῶ νὰ μὴν εἴ-
μαι πιά ὁ δοῦξ τῆς Βουργώ-
νης, τὸν ὅποιον τρέμει ἡ εὐ-
ρώπη ! Ἀστὸς, χωρικός, ἀγρό-
της, πτωχός, ταπεινωμένος !
Ὅλα ! Ἀρκεῖ νὰ ἔχω τὸ δικαί-
ωμα νὰ τὴν ἀγαπῶ ! Ἀρκεῖ,
νὰ μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ
κάποια ἡμέρα θὰ εἶναι δι-
κὴ μου.

Ὁ Σαϊτάνο ἐκοκκίνησε
στὸ βῆθος τοῦ ἑαυτοῦ του !

— Ἐπὶ τέλους ! Σὲ κρατῶ ;
Εἶσαι δικός μου. Ἀγαπᾷς τὴν
κόρην σου ; Θὰ στεφᾷ ὡς
τὴν καμαριέρα σου. Φονῆς,
μοιχός, προδότης τῆς ἐρωμέ-
νης σου, προδότης τῆς γυναι-
κας σου, προδότης τοῦ βασι-
λέως σου, τί σοῦ ἔλλειπεν ἀ-
κόμη γιὰ νὰ εἶσαι ἀξίος νὰ
σὲ θυμιάζουν οἱ ἄνθρωποι ;
Ἐσκύψε ἐπάνω του μετὰ ὁ-
φους ολκειότητος καὶ μετὰ
διαβολικὴ ἐκφραση.

— Ἐ ! ἐξοχώτατε δοῦξ, ἂν
ἀγαπᾷτε τὴν κόρην αὐτὴν,
πάρτε τὴν ! Κάνετε τὴν βασι-
λισσαν τοῦ ἔρωτος, τῆς διορ-
φίας καὶ θὰ ὑποχρεώσετε τοὺς
λαοὺς νὰ τὴν προσκυνήσουν.
Πρέπει νὰ τὴν λατρεύσουν ἀ-
φοῦ τὴν ἀγαπᾷτε !

Πότε-τέλος πάντων θὲ νὰ ξεθυμᾷς ;
Πότε πιά τὴ γυνίκα θὰ τὴν βαρεθῇς ;
τὴν ψυχὴ σου γλώσσα πότε θὰ ξεσταῖναι ; ..
Φά τὴν ἐπὶ τέλους, πρὶν νὰ φαγωθῇς.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ ἐγκλήματος

Οἱ ρωμαντικοὶ λησταὶ τῆς ἐποχῆς μας

Μὰ εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ ρωμαντισμὸς ἀπέθανε
καὶ ὅτι ὁ αἰὼν μας καὶ τὸ αἰσθημα δὲν συμφωνοῦν ;
Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ρωμαν-
τισμὸς ἀκόμη καὶ σήμερα, καὶ μάλιστα μερικὰ ἐπει-
σόδια ἀποδεικνύουν πὼς ὑπάρχει ἀκόμη καὶ στὴ ψυ-
χή. γιὰ φαντασθῆτε τίνων ; Ἐκείνων ποῦ φαίνον-
ται λιγότερο κατάλληλοι νὰ αἰσθανθῶν αὐτὸ τὸ αἰ-
σθημα : τῶν ληστῶν, τῶν κακοποιῶν !

Πὼς παντρεύτηκε ἕνας λωποδύτης

Ἴδου ἕνα ἐπεισόδιο. Πρὸ δύο περίπου μηνῶν
μιά ὥραία καὶ πλουσία βερολινέζα, κατοικοῦσε μετὰ
τὴν οἰκογενεῖά της σ' ἕνα κομψὸ διαμέρισμα τῆς
Λουμεισχόλ.

Κατὰ τις πέντε τὸ πρωτὶ, ἡ δεσποινὴς ξύπνησε ξα-
φνικὰ ἀπὸ ἕνα ὑπόκοφο θόρυβον καὶ ὑπὸ τὸ φῶς ἐνὸς
ἡλεκτρικοῦ φανοῦ ποῦ ἔπεφτε στὰ μάτια τῆς εἶδε νὰ
λαμπαλοπαῖ μπροστά της ἕνα νικέλινο πιστόλι.

Ἐκεῖνος ποῦ κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ ἡλεκτρι-
κὸ φανάρι καὶ τὸ πιστόλι ἦταν ἕνας νέος, ἴσως εἴκοσι πέντε χρό-
νων, κομψὸς καὶ εὐπαρουσίαστος ὁ ὁποῖος τὴν διέταξε νὰ τοῦ πα-
ραδώσῃ ἀμέσως τὰ κοσμήματά της. Ἡ δεσποινὴς τότε εἶχε τὴν
ψυχραιμία νὰ πῇ : «Μοῦ κάνετε τὴν χάρι νὰ κλείσετε τὴν πόρτα
γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ὁ ἀδελφός μου ποῦ κοιμᾶται στὸ διπλάνο δω-
μάτιο».

Ὁ κακοποιὸς ἐβιάσθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παράκλησιν καὶ ὕστε-
ρα, βλέποντας πὼς ἡ δεσποινὴς ντρεπόταν νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι, τῆς ἔδωσε μιά ρόμπα ποῦ ἦταν ριγμένη σὲ μιά καρέκλα καὶ
γύρισε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν τοῖχο.

Ὑστερα ἡ δεσποινὴς τοῦ ἐνεχείρισε τὰ κοσμήματά της, τῶν
ὁποίων ἡ ἀξία ἀντιστοιχοῦσε μετὰ 40.000 φράγκα καὶ ὁ κακοποιὸς
ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ ἴδιον παράθυρον ποῦ εἶχε μῆλ.

Αὐτὸς μὲρες ἀργότερα ὅμως ἡ δεσποινὴς ἔλαβε ἕνα κουτί μέσα
στὸ ὁποῖο ὑπῆρχον ὅλα τὰ κοσμήματα ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ
χρυσὸ πλαίσιο στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε ἡ φωτογραφία της.

Μαζὶ μετὰ τὰ τιμαλφῇ βρέθηκε καὶ ἕνα χαρτονόμισμα 20 μάρ-
κων καὶ ἕνα μπιλιέτο ποῦ ἔγραφε :

«Σὰς ἐπιστρέφω τὰ κοσμήματά σας ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποῦ τὸ
κρατῶ γιὰ ἐνθύμιον καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο σὰς ἀποστέλλω 20 μάρκα.
Μοῦ φερθήκατε τόσο εὐγενὴς καὶ εἰσθε τόσο ὥραία καὶ ἀξιολά-
τρευτη, ὥστε δὲν θέλω νὰ κλάψουν τὰ μάτια σας ἐξ αἰτίας μου.
Συγχαρεῖστέ με».

Ἡ δεσποινὴς χρυσόδεσε τὸ νόμισμα τῶν εἴκοσι μάρκων καὶ
εἶπε πὼς προτιμᾷ νὰ χάσῃ ὅλα τὰ κοσμήματα παρὰ νὰ στε-
ρηθῇ τὸ δαῖγμα ἐκεῖνο τῆς χάρις καὶ τῆς ὁμορφίας της.
Σὲ λίγο καιρὸ οἱ δυὸ νέοι... παντρεύτηκαν.

Μιά ἱπποτικὴ χειρονομία τοῦ ἀρχιληστοῦ Καρπενάου

Τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον, ἕνα τραῖνο σταμάτησε στὴ γραμ-
μὴ Μουζέον—Μιζίλ, στὴ Ρουμανία. Τί εἶχε συμβῇ ;
Διεπιστώθη ἀμέσως ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς
ποῦ ἀντήχησαν στὴ σιωπὴ τοῦ κάμπου.

Ἦταν ὁ τρομερὸς ληστὴς Λίβιο Καρπενάου.
ὁ ἐφιάλτης ὅλης τῆς ἀνατολικῆς Ρουμανίας.

Οἱ μηχανοδηγοὶ ἐδέθησαν καὶ οἱ ἐπιβάται ἐλη-
στεύθησαν.

Κι' ἐνῶ οἰλησθαὶ ἀπεκόμίζαν τὶς βαλίτσες τῶν
ἐπιβατῶν, ὁ Καρπενάου—ποῦ ἦταν περίπου τριάν-
τα χρόνων παλληκάρη—εἶδε μιά ὥραία νέα,
ποῦ φοροῦσε τὸ ἐθνικὸ ρουμανικὸ ἐνδυμα, νὰ
κλαίῃ ἀπελπισμένα, πεσμένη χάμω.

Τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ρώτησε τὴν αἰτία τῆς
ἀπαγορευτέας της.

Τοῦ ἀπάντησε πὼς πῆγαινο στὸ Μιζίλ γιὰ νὰ
παντρευθῇ καὶ πὼς μέσα στὴ βαλίτσα της ὑπῆρχαν τὸ
νυφικὸ της φόρεμα, τὰ «χαρτιά» τοῦ γάμου καὶ ἐπὶ
πλέον ἑκατὸ χιλιάδες λεῖ ποῦ ἀποτελοῦσαν τὴν
προίκα της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Καρπενάου ἀνεξήτησε τὴν βα-
λίτσα της, τῆς ἐχάρισε ἄλλες ἑκατὸ χιλιάδες λεῖ, τὴν
ἀνέβασε σ' ἕνα διαμέρισμα πρώτης θέσεως τοῦ
τραίνου καὶ ἄφου ἔλυσε τοὺς μηχανοδηγοὺς τοὺς
διέταξε νὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ τὸ Μιζίλ.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ ληστής

Ἡ Βασίλισσα Μαρία τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὅταν
μιά μέρα πῆγαινε μετὰ τὸ αὐτοκίνητό της ἀπὸ τὸ Βελι-
γράδι στὸ Βελιέβο, τὴν ἐσταμάτησαν ὀκτώ λη-
σταί, μέσα στὸ δάσος Οὐμπ.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ σύνδεός της αὐλικὸς τὰχασαν.
Ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ἀνοίξε καὶ ἕνας ληστής
φώναξε :

— Ψηλά τὰ χέρια !

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ τὸ ἀγριωπὸ ὕψος τοὺς ἄλλαξε, τὸ πρὸ
σωπὸ του χλώμιασε καὶ τὰ χεῖλιά του ψιθύρισαν :

— Μὰ σεις εἰσθε ἡ βασίλισσα !
Ὑστερα, βγάζοντας τὸ καπέλλο του ἔκαμε μίαν βαθειὰ υπό-
κλιση καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου !

Ἡ βασίλισσα δὲν λησμονήσε τὴν ἱπποτικὴν χειρονομία τοῦ
ληστοῦ καὶ ὅταν τὸν συνέλαβαν ὄχι μόνον δὲν ἄφησε νὰ ἐκτελε-
σθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ εἰς τὴν ὁποίαν τὸν κατεδίκασε τὸ δικα-
στήριον, ἀλλὰ ἐφρόντισε νὰ τοῦ περιορισθῇ ἡ ποινὴ σὲ δέκα μό-
νον χρόνια εἰρκτής.

Ἐνα φιλὶ ποῦ σώζει

Τελευταίως στὴ Βουδαπέστη, μιά νέα δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, κα-
τῶρθωσε νὰ συγκινήσῃ τὴν ρωμαντικὴν καρδιά ἐνὸς λωποδύτη,
ὁ ὁποῖος εἶχε τυπώσῃ στὸ διαμέρισμά της. Ἡ νέα βρισκόταν μόνη
στὸ σπίτι ὅταν ὁ λωποδύτης τὴν ξύπνησε καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἐ-
νὸς περιστρόφου, τῆς πῆρε τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματά της.

Ἡ ὁμορφία ὅμως τῆς νέας, καθὼς καὶ ὁ φόβος της, τόσον
συνεκίνησαν τὸν λωποδύτη, ὥστε τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ
φύγῃ τῆς εἶπε :

— Δός μου ἕνα φιλὶ.

Ἡ νέα δὲν ἀνῆλθῃ καὶ ὁ ἄλλοστῆς ἔδωσε ἕνα θερμὸ φιλιόστομα.

Ὑστερα βλέποντας τὸν καρπὸ τῆς «δουλειᾶς» τοῦ συγκινή-
θηκε τόσο ὥστε τὸν ἀφήκε κάτω στὸ πάτωμα, ἐχαίρετῃ τὴν νέα
καὶ ἔφυγε.

Ὁ κακοποιὸς ποῦ μετάνοιωσε

Ἐνα ἄλλο ἐπεισόδιο συνέβη στὴ μοναχικὴ βίλλα τῆς δεσπο-
νίδος Σέλμς στὴ λίμνη τοῦ Μπρέντ. Μια νύχτα ἡ πόρτα τοῦ δωμα-
τίου της ἀνοίξε καὶ μιά σιὰ γλυστρήσε μέσα.

Χωρὶς νὰ φοβηθῇ καθόλου ἡ δεσποινὴς ἔβγαλε τὸ πιστό-
λι της ποῦ τὸ εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της καὶ μ' ἀποφασιστι-
κότητα ἐσκόπευσε κατὰ τῆς σιὰς.

Ἀκούστηκε μιά κραυγὴ πόνου καὶ ὁ δοῦπος
ἐνὸς σώματος ποῦ ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὅταν ἀνα-
ψε τὸ φῶς ἡ ἔβγα, εἶδε ἕνα ἄνθρωπον ἑσπλωμέ-
νον στὸ πάτωμα ποῦ τὸ ποναχμάσιό του ἦταν βου-
τυγμένο στὸ αἷμα.

Τότε ἔσκυψε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε :
— Φύγετε ἀμέσως, ἂν μπορῆτε, πρὶν ἔλθουν νὰ
σὲ πιάσουν οἱ ὑπηρετεῖς μου !

— Ὅχι—εἶπε ὁ λωποδύτης. Σὰς εὐχαριστῶ τοῦ
με χτυπήσατε. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐπεχείρη-
σα νὰ κλέψω. Θέλω νὰ με συλλάβουν καὶ νὰ με τι-
μορροῦν. Γιατί κατ' αὐτὸν τρόπον θὰ γίνω τίμιος
καὶ ξεσπάσω σὲ κλάμματα.

Ὑπάρχει λοιπὸν σήμερα ρωμαντισμὸς ἢ ὄχι ; Τὰ
παραπάνω ἐπεισόδια μᾶς πείθουν ὅτι ὑπάρχει !

ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΚΟΥΡΕΛΙ

Ο Μπενού μ'ας είπε εκείνο το βράδυ άλλη μια φορά την αιώνια ιστορία της κόρης του.

— Όπως σ'ας έλεγα λοιπόν, καλοί μου φίλοι, η γυναίκα μου πέθανε μιά νύχτα ύστερα από τον τοκετό της. Τό πρώτο παιδί που άκουσα από το στομάκι της κόρης μου ήταν σαν γλυκό κελάιδισμα των πουλιών. Τά μικρά χεράκια της πιτνόνταν από τη ρεντιγκότα μου, σαν νάθελε κάπου να πιαστή για να μπορέσει να βασταχτεί στη ζωή. «Α! τό διαβολάκι, τί κέφι που τό είχε και τί θναίδια! Μ'έτι τρόπο άνο γε τό στομάκι του και μου έδωσε: «Μπαμπά, μπαμπά!...» Είχα άρχισει πιά να την αγαπώ!

Τήν πήγα στον καλύτερο φωτογράφο του τόπου, για να της κάνη τή φωτογραφία της.

Νά τήν δήτε! τήν κρατώ ακόμη! Έχει τό χεράκι της άκου πιασμένο έπάνω σ' ένα προσευχητάριο και με τό άλλο βαστάει μιά μεγάλη άσπρη λαμπάδα. Θαρρείς πώς ήταν άγγελοῦδι! Έγώ τήν καμάρωνά σαν νυφούλα. Άλλο πρᾶγ

μα όμως νά σ'ας τό λέω, κι' άλλο νά τό ιδήτε με τά μάτια σας... Δέν κάθουμαι μακριά. Δυό βήματα απ' έδω. Έμείς όμως δέν είχαμε καθόλου διάθεση τέτοιαν ώρα, νά κάνουμε νυχτερινή επίσκεψη στό φτωχικό του ανθρώπου αυτού που τόν είχαμε παρᾶ μόνον για νά τόν κοροϊδεύουμε και νά γελοῦμε μαζί του. Ήταν ένας ξεπεσμένος τύπος έπαρχιώτη, ένας γερομπεκρής. Άμα όμως σου άνοιγε τήν καρδιά του, τότε καταβαίνεις πώς στό πιό γύρευε τώρα τήν παρηγοριά του...

— Άμα μεγάλωσε τό κορίτσι μου, όλα τ' αγόρια, που τήν έβλεπαν τήν έρωτεύονταν. Αυτό όμως ήταν υπερίφανο. Κι' έπειτα σ'α καλά καθούμενα—δέν μπορεί νά τό χωρέση τό κεφάλι μου—μου πέθανε! Είχε βγή περίπατο και δέν ξανάρθε πίσω. Γι'νόταν τότε κάποιο πανηγύρι. Θάπεσε στό ποτάμι και θά πνίγηκε.

Στάθηκε αδύνατο νά βρούμε τό κορμάκι της, οὔτε και τό κορμί του Γιάννη, του γιου του γείτονά μου, που χάθηκε κι' αὐτός...

Φαίνεται πώς θάπεσε κι' εκείνος στό ποτάμι για νά τήν γλυτώσῃ!... Φρίκη! Για συλλογιστέ το! Έγώ τόμαθα ύστερα από δυό μέρες μόνον, γιατί έλειπα σέ κάποιο ταξίδι. Κοάτησα για νά τήν θυμώμαι όλα τά ρουχαλάκια της.

Τάκλεισα μ'εσ' τό σεντοῦκι, μαζί με τά φορέματα της μάννας της. Έγώ τό ξέρω πώς τά φυλάω, για νά μὴν τύχη και μου τά φάει ὁ σκῶρος... Άν μπορούσα νάκανα τό ίδιο και για τό κορμάκι της, για νά μὴ μου τό φάνε τά σκουλίκια. Άχ! καλοί μου κύριοι! ήταν φοβερό!... Δέκα πέντε χρόνων! Άν ζούσε, σήμερα θάταν δέκα έννέα.

Τή στιγμή εκείνη, κάποιος αὐτό μ'ας σηκώθηκε και είπε.

— Έλα, φτάνουν τώρα τά μνημόσυνα μπαμπά—έτσι τόν είχαμε βγάλει.—Δέν πάμε σέ κανένα κέντρο νά διασκεδάσουμε λιγάκι;

Ξεπέσαμε σ' ένα από τά πολυσύχναστα νυχτερινά κέντρα. Οί μαυροί της τζάζ ηλεκτρίζουν τά ζευγάρια που χόρευαν. Καθήσαμε σ' ένα τραπέζακι.

Τό πρόγραμμα του νυχτερινού κέντρου ήταν πλούσιο. Τώρα χόρευαν δυό σπανιόλες. Ή μ'ι' ιδίως ήταν γοητευτική. Είχε μεγάλη, πολύ μεγάλη μαύρα μάτια και χαμόγελο σαγηνευτικό. Έμείς καθόμαστε παράμερα και τηλέπαμε, δίχως νά μ'ας βλέπη. Από πίσω μας, κάποιον νεαρό που έπιναν διαρκώς συμπάνια, χειροκροτούσαν. Ό ένας μάλιστα φώναζε:

—Μπαρμπο, όμορφη Λολίτα!

Ό γέρος της παρέας μας στηρίχτηκε με τούς άγκῶνες στό τραπέζι κι' άνασηκώθηκε λιγάκι για νά κυττάξη, μ'α άμέσως έπεσε σαν μολύβι στη καρέκλα του. Ψέλλισε λόγια ακατάληπτα. Τρέμανε τά χείλη του.

—Δέν, δέν... μπορείτε νά φαντασθήτε! Τί όμοιότης θεέ μου. Θάλεγα πώς είναι τό παιδί μου! Δέν πρέπει νά έπιπρέπη ὁ θεός τέτοια πράγματα! Τέτοια όμοιότητα! Ή δικιά μου κόρη όμως είχε μιά έκφραση άγνή κι' άθωά! Άλλά... άνατριχιάζω που τήν βλέπω.

— Ά! ι μ'α έσύ είσαι φοβερός «μπαμπας». Πάλι άρχισες; ρώτησε κάποιος από τήν παρέα μας.

— Τέτοια όμοιότητα! Ή φωτογραφία... δέν μπορείτε νά φαντασθήτε!

— Άφοῦ έπιμένεις, του είπα, πάω νά στη φέρω... Κύττα όμως νά τήν περιποιηθής.

Είδα τόν φτωχό άνθρωπα νά τρέμη, νά τρέμουν τά χείλη του, νά τρέμη ὁλόκληρος. Σηκώθηκα κι' έτρεξα πίσω

από τόν φίλο μου. Τόν πρόφτασα κοντά στην ὁρχήστρα. Μέσα σ'α πρόχειρα παρασκήνια ἡ «σπανιόλα» μόλις είχε βγάλει τό μαντήλι από τό κεφάλι της και φάνηκαν τά πλούσια μαλλιά της. Ό φίλος μου πήγε σιμά της και τήν προσκάλεσε νά καθήση στό τραπέζι μας.

— Ένας γερομπεκρής θέλει νά με ιδῇ; Τί ιδέα! Ποῦ είναι;

Τῆς τόν δείξαμε στό βάθος της αίθουσής, μπροστά στό τραπέζακι, και μ'ας παρακολουθοῦσε με τό βλέμμα της.

Μόλις τόν είδε ἡ χορεύτρια, έβγαλε μιά πνιγμένη φωνή ένῶ έτρεμε.

— Ό μπαμπάς! ὁ πατέρας μου!

Άκούμπησε έπάνω μου και τό λυγρό σώμα της έγινε μολυβένιο. Ό γέρος μ'ας κυττούσε πάντα από μακριά.

«Υστερα απ' αὐτό, περιττό νά σ'ας πῶ πώς σηκώθηκαμε και φύγαμε. Ή χορεύτρια είχε γίνει άφαντη. Έξω στόν δρόμο, ὁ γέρος έξακολουθοῦσε τόν τραγικό του μόνολογο.

— Τό κορίτσι τό δικό μου! ὄχι, πρέπει νά έλθετε νά σ'ας δείξω τή φωτογραφία του. Καί τότε θά δῆτε με τά μάτια σας! Θά σ'ας φανῇ πώς σ'ας κυττάζει ένας άγγελος! Ένα προσωπάκι παιδικό, άθωο, άγνό!

Δέν θέλαμε νά τόν άφήσουμε μόνάχο. Δέν θέλαμε νά του ποῦμε τήν τοαγικήν αλήθεια. Κι' άναγκασμένοι νά σωπαίνουμε, νοιώθαμε σχεδόν τύψεις μπροστά στό θλιβερό εκείνο ρερίπιο.

Άνεβήκαμε πίσω του μιά στενή ξύλινη σκάλα, που έτριζε κάτω ὑπό τά πόδια μας. Έβγαλε από τήν τσέπη του ένα κλειδί κι' άνοιξε τήν πόρτα. Βρεθήκαμε μέσα σ' ένα δωμάτιο. Άναψε ένα σπέρτο και μ' αὐτό μιά λάμπα και μ'ας πήγε κάτω από μιά φωτογραφία που κρεμόταν στόν τοίχο. Τό πρόσωπό του έλαμπε από χαρά και περιφάνεια.

— Νά ἡ κόρη μου! Όμως τί όμοιότητα! Μόλις τήν είδα, σ'ας τό λέω, άνατριχιάσα! Ήθελα νά μπορούσα νά τῆς έλεγα κάτι: «Όχι, έσύ δέν πρέπει νά χορεύεις, γιατί είσαι ἡ ζωντανή σκιά μ'ας πεθαμένης!» Σ'ας παρακαλώ, καλοί μου φίλοι. Σεις που τήν βλέπετε νά τῆς τό πῆτε. Δέν πρέπει νά χορεύη αφού μοιάζει με μιά πεθαμένη. Αὐτό τό πράγμα είναι άμαρτία...

Πές τε της πώς τῆς τό παραγγέλλει ένας φτωχός πατέρας...

ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

ΥΠΟ Ε. ΜΑΡΙΝΟ

Ίσως κι' οί δύο, ὁ άνθρωπος και τό θηρίο, καιροφυλαχτούσαν νά περάση καβάλα στό λευκό της άλογο ἡ Έρμίνα Ριβέρο ἡ ὁποία σ' αὐτό τό μέρος έκανε τόν τακτικό άπογευματινό της περίπατο. Ό ένας, ὁ δόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ, βρισκόταν εκεί γιατί ὁ τρελλός του έρωτας τόν είχε σπρώξει, και τό άλλο, τό θηρίο, ήταν ἐκεί για νά ικανοποιήση τήν βουλμία του:

Ή Έρμίνα Ριβέρο, ἡ χαριτωμένη είκοσαέτις κόρη του δόν Πακουίτο, πλουσίου κτηματίου της Σονόρας, ήταν χωρίς άλλο έκλεκτή λεία για τά δόντια μιάς πεινασμένης τίγρεως, ὅσο και για τά πάθη ενός νέου «καμπαλλίερος».

Τό θηρίο, άρπαγμένο από ένα χοντρό κλαρί ενός δέντρου καιροφυλακτοῦσε τό θῦμά του και μόλις ἡ ώραία άμαζών βρέθηκε άνάμεσα σ'α χαμόκλαδα, πήδησε έπάνω της μ' άνοιχτά τά δολοφονικά πόδια της, μουγκρίζοντας από τή χαρά του. Τό άλογο, χρεμετίζοντας από τόν πόνο άναποδογυρισμένο στό έδαφος και παρέσυρε στό πέσιμό του τήν ώραία ίππεύτρια, ένῶ τό θηρίο πηδούσε κοντά της:

Ή Έρμίνα Ριβέρο, έξασθενημένη και φοβισμένη άφῆκε μιά κραυγή άγωνίας κι' έκλεισε τά μάτια για νά μὴν βλέπη τό άπαίσιο κεφάλι του θηρίου με άνοιχτό τό φοβερό στόμα του.

Άλλά, για μιά στιγμή άκουσε έναν θόρυβο μέσα σ'α χαμόκλαδα, γοργά βήματα, και μιά γρήγορη και φοβερή πάλη με μουγγρίσματα και φωνές. Κι' ύστερα μιά βαθειά σιωπή. Άνοιξε τά μάτια. Ένας άνθρωπος με κουρελιασμένα φορέματα και βουτηγμένα στό αίμα στεκόταν γονατιστός κοντά της. Λίγο πιό ἐκεῖ, άκίνητο και νεκρό βρισκόταν τό θηρίο. Τότε ἡ Έρμίνα άφῆκε νά φανῇ ένα χαμόγελο σ'α ὡχρά χείλη της κι' είε.

—Εὐχαριστώ, σενιόρ!

—Μέ προλάβετε μόλις για λίγα λεπτά τῆς ώρας, άκούστηκε μιά φωνή άγρια. Θά τήν έσωνα κι' ἐγώ! είπε ὁ δόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ.

Δέν άμφιβάλλω, σενιόρ, άπήνησε ίπποτικά ὁ σωτήρ τῆς Έρμίνας που ήταν ένας εὐσωμος νέος ὡς τριάντα χρόνων. Άλλά τώρα πιά δέν πρόκειται γι' αὐτό αλλά νά δδηγήσουμε στό σπίτι τήν σενιόριττα: Έλθετε έδω νά τήν έλευθερώσουμε από τά λουριά του άλόγου.

Ό δόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ έπλησίασε κι' ὑπάκουσε, κι' ύστερα από λίγο κι' οί τρεῖς πήραν τόν δρόμο για τό χτήμα του δόν Πακουίτο. Ή νέα κοῦτσαινε και στηριζόταν γερά στόν άνθρωπο που τήν έ-

σωσε από τά νύχια και τά δόντια του θηρίου και που δέν είχε πῇ ακόμη οὔτε τόνόμά του.

Από καιροῦ εἰς καιμόν ὁ δόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ κυττούσε με βλέμμα μίσους εκείνον που του δόθηκε εὐκαιρία νά φανῇ ἥρως μέσα σ'α μάτια τῆς γυναίκας που άγαπούσε. Σκεφτόταν τώρα πώς είχε έναν αντίπαλο έναντίον του ὁποίου οὔδέποτε θά μπορούσε νά παλέψη.

Και δέν είχε άδικο.

Ένα μήνα άργότερα ὁ δόν Πακουίτο Ριβέρο άνήγγειλε τόν άρραβῶνα τῆς κόρης του με τόν δόν Λούτσιο Μοντές, τόν άνθρωπο που τῆς είχε σώσει τή ζωή, κι' έδινε πρὸς τιμὴν τῶν δύο νέων μιά γιορτή στην ὁποία είχαν προσκληθῇ δελεσ οί άριστοκρατικές οίκογένειες.

Μετά τῶν τῶν προσκεκλημένων τῆς ώραίης τελετῆς ήταν επίσης κι' ὁ δόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ, ὁ ὁποῖος προσεποιεῖτο τόν εὐθυμο κι' εὐχαριστημένο, ένῶ μέσα του ήταν

έτοιμη νά ξεσπάση μιά θύελλα μίσους, έρωτος και πάθους.

Τό εὐτυχισμένο ζευγάρι δεχόταν τίς εὐχές δλων και με τό χαμόγελο σ'α χεῖλη αλληλοκυττάζοντο βέβαια σ'α πῶς σέ λίγο καιρό θά ζούσαν μέσα σ' ένα όνειρο έρωτος.

Έξαφνα μιά φωνή άντήχησε στίς αίθουσες του πύργου του Ριβέρο, ἡ ὁποία έπροκάλεσε κατάπληξη.

—Μ'έκλεψαν... χάθηκε τό πορτοφόλι μου. Δόν Πακουίτο! Κάποιος κλέφτης υπάρχει μεταξύ τῶν καλεσμένων σας.

Έκείνος που είχε προφέρει αὐτά τά λόγια ήταν ὁ δόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ. Κάθε έρευνα για νά βρεθῇ τό χαμένο πορτοφόλι που περιείχε ένα σεβαστόν χρηματικόν ποσόν, ὑπῆρξε ματαία. Έτσι, ὁ δόν Πακουίτο άναγκάστηκε νά εἰδοποιήση τήν αστυνομία κι' ένας ντεκετίβ μαζί με τρεῖς βοηθούς του έσπευσε στόν πύργο του Ριβέρο, και ύστερα από προσεκτικές έρευνες κατώρθωσε νά βρῇ τά χρήματα κρυμμένα σ'α φόδρα ενός πανωφοριού. Τό ένδυμα αὐτό άνῆκε στόν Λούτσιο Μοντές.

—Μά γιατί νά κλέψῃ τή στιγμή που έκανε έναν πλούσιο άρραβῶνα με τήν πολύφερνο κι' ώραία Έρμίνια; ρώτησε ένας

— Ό δόν Λούτσιο είναι φτωχός—έξηγήσε κάποιος. Άλλά κατώρθωσε νά σκεπάζῃ ὡς τώρα τή φτώχεια του, κι' ίσως σήμερα θέλησε νά προμηθευθῇ χρήματα για νά εξακολουθήση τήν άπάτη. Έτσι έκανε και μιά άλλη φορά.

Επί τῆ βάσει του γεγονότος και τῶν μαρτυριῶν τῶν διαφόρων προσκεκλημένων, ὁ αστυνομικός συνέλαβε τόν νέον, παρά τίς έντονες διαμαρτυρίες του διτ ήταν άθῶος, για νά τόν δδηγήσῃ στην αστυνομία. Άλλά τή στιγμή που διεσκέλιζε τό κατώφλι τῆς έξώθρας του πύργου, ένας ὑπηρετής του δόν Πακουίτο Ριβέρο, προχώρησε μπροστά από τούς αστυνομικούς και τούς έφραξε τό δρόμο.

Δέν πρέπει νά πάτεσθ φυλακή τόν δόν Λούτσιο Μοντές αλλά τόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ! τούς είπε. Ό Μοντές είναι άθῶος!

Οί αστυνομικοί στάθηκαν άκίνητοι κι' έρριξαν μια ματιά γύρω τους. Τά λόγια του ὑπηρετοῦ απέκάλυπταν τήν στιγμήν έκείνην μιά σ'ηνοθετημένη συκοφαντία εἰς βάρος ενός νέου πολυτέλανεθῶς.

—Έξηγήητε καλύτερα, είπε ὁ αστυνομικός στόν ὑπηρετή.

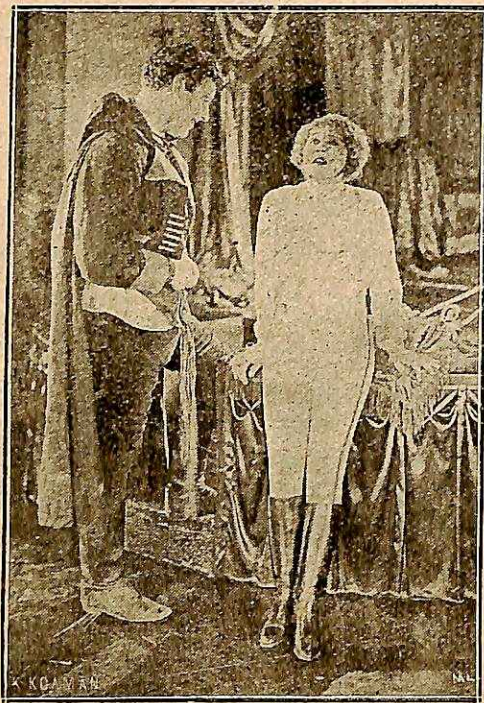
—Ό δόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ, προσφέροντάς μου χρήματα και κανόντας μου χίλιες δυό ὑποσχέσεις κατώρθωσε νά με πείσῃ νά τόν έξυπηρετήσω και νά κρύψω μέσα σ'α φόδρα του πανωφοριού του δόν Λούτσιο Μον-

ντές αρκετά χαρτονομίσματα. Ή γυναίκα μου, μόλις άκουσε πώς θά γινόμεν συνεργός μ'ας τέτοιας τρομερῆς συκοφαντίας για νά καρπωθῶ μερικά χρήματα, με ὕβρισε και με ὑποχρέωσε νά έλθω σέ σ'ας και νά ὁμολογήσω τήν αλήθεια, για νά σώσω τόν νέον και για νά μὴν κηλιδωθῇ τόνόμα του δόν Πακουίτο Ριβέρο. Ίδου και τά χρήματα που μου προσέφερε ὁ δόν Άλμπέρτο Ραμιρέζ, σ'ας τά παραδίδω!

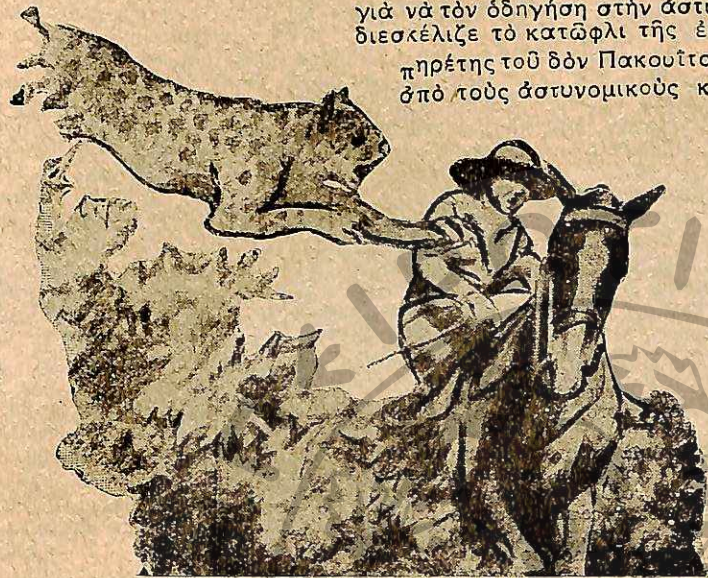
Ό αστυνόμος διέταξε ν' άφήσουν ελεύθερον τόν δόν Λούτσιο Μοντές και νά συλλάβουν άμέσως τόν συκοφάντην.

Ματαία όμως οί αστυνομικοί ζήτησαν νά βροῦν τόν δόν Άλμπέρτο. Ό άπατεών είχε έξηφανισθῇ.

Μετά μίαν έβδομάδα, ὁ δόν Λούτσιο Μοντές παντρεύτηκε τήν Έρμίνια, τήν ώραία και πλούσια άργεντινή, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τό όνειρο τῆς άγάπης του. Ε ΜΑΡΙΝΟ

Τήν προσεκάλεσε νά καθήση στό τραπέζι μας

Τό θηρίο, πήδησε έπάνω της, μουγκρίζοντας.

Ο ντέκτιβ Μπρόσσετ μόλις πλησίασε στο σπίτι του δραπέτου φρενοβλαβούς Μαντουίγ άκουσε έναν πυροβολισμό. Κατόπιν έναν ήχο σαν εκείνο που προξενεί μία πέτρα που πέφτει στο νερό. Με το ρεβόλβερ στο χέρι ανέβηκε στην κουζίνα από το πίσω μέρος, κι είδε έξαλη τη γυναίκα του τρελλού, ή οποία τουπε ότι ο άντρας της σκότωσε τον γιατρό Θόρν. Τους είχε καλέσει εκείνη αυτόν και τον δικηγόρο Τράσεϋ στο σπίτι μάλιστα έμαθε την δραπέτευση του συζύγου της από το Άσυλο.

Ήσαν φίλοι του και θα προλάβαιναν το κακό. Ο ντέκτιβ ανέβηκε στη κρεβατοκάμαρα κι' εκεί είδε τον Θόρν νε-

κρό. Πλησίασε και γονάτισε. Μία απόπνοια ούϊσκου τον χτύπησε στη μύτη. Στο ίδιο δωμάτιο ήταν και δυο άλλοι: ο δικηγόρος Τράσεϋ, κι' ένας άλλος ντέκτιβ πουχε κληθή έπειγόντως από τους ένοίκους του σπιτιού για την ίδια δουλειά: να συλλάβη τον τρελλό Μαντουίγ που θεωρείτο τρομερά επικίνδυνος. Μαζί με τον ντέκτιβ είχε έλθει κι' ένας πόλιςμαν ή όποιος έρευνούσε ένα γύρω στο σπίτι.

Ο δικηγόρος Τράσεϋ διηγήθηκε τα γεγονότα ως έξης: —Βρισκόμαστε όλοι κάτω στο σαλόνι γιατί προτιμούσαμε να είμαστε συγκεντρωμένοι για να μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τον μανιακό Μαντουίγ. Ο γιατρός Θόρν πήρε το πράγμα στο άστειό κι' άρχισε να πίνει. Σε λίγο άδίαθέτηκε και ή κυρία Μαντουίγ προσεφέρθη να τον οδηγήσει στο κρεβάτι να ξεπλύνει. Αυτό κι' έγινε. Τού πήγε μάλιστα και μία κουβέρτα από το ντουλάπι. Σε λίγο έγω κι' ο ντέκτιβ άκούσαμε έναν πυροβολισμό έπειτα την κραυγή της κυρίας Μαντουίγ. Τρέξαμε έπάνω. Στο δωμάτιό της βρήκαμε άναίσθητη την Μαντουίγ, στη κρεβατοκάμαρα νεκρό τον γιατρό Θόρν με μία σφαίρα στη καρδιά, και στο χάλ' αυτή την παντοφλα.

Ο Μπρόσσετ εξέτασε την παντοφλα: Είχε ξερή λάσπη κι' ήταν από κείνες τις παντοφλες που φορούν οι τρελλοί στ' Άσυλα. Επίσης πληροφορήθηκε ότι το δπλο που προκάλεσε τον θάνατο του Θόρν δεν βρέθηκε πουθενά κι' ότι θα το είχε στην κατοχή του ή κρυμμένος κάπου στο σπίτι τρελλός σύζυγος της Μαντουίγ. Έξαφνα άκουσαν έναν γδούπο, κάτω στην είσοδο του σπιτιού. Έτρεξαν εκεί και βρήκαν τον πόλιςμαν Νόλαν βουτηγμένο στο αίμα. Είχε πυροβοληθεί από τον τρελλό δίχως ν' άκουσθι πυροβολισμός. Αυτό το διεπίστωσαν όλοι κι' ο ίδιος ή τραυματίας. Ο ντέκτιβ γύρισε τότε κι' είπε στην κυρία Μαντουίγ να φέρη ζεστό νερό, κομμάτια από πανιά και αντισηπτικά για την επίδεση του τραύματος. Απόρησε όμως που είδε ότι ή δικηγόρος Τράσεϋ δεν ήταν παρών. Τόν φώναξε και τον είδε να έρχεται από την κουζίνα με ένα αναμμένο κερί στο χέρι, λέγοντας ότι έψαχνε να βρη τον τρελλό Μαντουίγ. Ο Μπρόσσετ τον είδε για μία στιγμή να τινάζη το μανίκι του και στο φως του κεριού διέκρινε έπάνω του άφθονα μόρια σκόνης. Διέταξε τον συνάδελφό του ντέκτιβ Μάγκκαν, να μείνη μαζί τους και να τους προσέχη και κείνος ανέβηκε μόνος στο μέρος όπου κοιτόταν νεκρός ή γιατρός Θόρν. Έξέτασε το δωμάτιο προσεκτικά. Πρώτα ζήτησε να βρη τήφονικό όργανο. Δεν υπήρχε πουθενά, πράγμα που έδειχνε ότι το είχε ή τρελλή Μαντουίγ ακόμα. Κατόπιν μπήκε στο διπλανό δωμάτιο της κυρίας Μαντουίγ. Το παράθυρο που έβλεπε σε μία μικρή λίμνη του κήπου ήταν άνοικτο και οι κουρτίνες ανεμίζονταν. Κύτταξε έξω. Έξαφνα όμως κάτι μύρισε. Άρπαξε την κουρτίνα και την έπληρώσε στη μύτη του. Σκίρτησε. Έβγαλε το φανάρι του και την εξέτασε προσεκτικά.

Τό τραύμα του πόλιςμαν Νόλαν ήταν σοβαρό και χρειάζόταν να γίνει κάποια ένεση για να περάσουν οι πόνοι. Ο Μπρόσσετ τότε θυμήθηκε τον γιατρό Θόρν, και σκέφθηκε ότι έφ' όσον είχε έρθει για να κουράρη τον τρελλό, έπρεπε να είχε και τα σύνεργα μαζί του. Ρώτησε γι' αυτό

τον Τράσεϋ, ή όποιος τουπε ότι πράγματι ή γιατρός Θόρν είχε φέρι μαζί του την μικρή βαλίτσα του, κι' ότι βρισκόταν στην καρδαρόμπα του χάλ'. Προθυμοποιήθηκε μάλιστα να την φέρη, αλλά ή Μπρόσσετ θέλησε να πάη ή ίδιας. Στη καρδαρόμπα βρήκε την βαλίτσα, έψαξε όμως και τις τσέπες του κρεμασμένου παλτού του. Πήρε από κεί μερικά χαρτιά και τάβαλε στη δική του τσέπη. Όταν ήρθε κάτω, άνοιξε τη βαλίτσα. Έβγαλε από μέσα ένα μπουκαλάκι που περιείχε μορφίνη, άλλ' όταν ζήτησε την σύριγγα και δεν την βρήκε άπόρησε, και ρώτησε τον Μάγκκαν να τον βοηθήσει. Ο Μάγκκαν ή όποιος ήτο σχετικώς, ή άλλος ντέκτιβ βρήκε το πράγμα

ΑΟΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ρ. ΠΟΟΝΕΡΣ

φυσικό, έφ' όσον ή γιατρός Θόρν ήταν πιωμένος και πιθανόν να την είχε ξεχάσει. Τής ίδιας γνώμης ήσαν κι' ή κυρία Μαντουίγ. Έπρόσθεσε δε ότι τελευταίως δεν έξακούσε το έπάγγελμά του, λεπτομέρεια που έρχόταν σε αντίθεση με όρισμένες δικές του παρατηρήσεις: Στο δάχτυλό του ή Θόρν είχε ένα δαχτυλίδι με μία πέτρα διαμαντένια, ήταν κομψά ντυμένος, και είχε δικό του αυτοκίνητο που στάθμευε έξω από το σπίτι: Άρα ήταν εύπορος. Έξαφνα ή κυρία Μαντουίγ άφησε μία κραυγή. «Κυττάξτε στο παράθυρο! Νάτον! τον είδα! φώναξε.

Ο Μπρόσσετ ώρμησε έξω. Έκαμε δυο τρεις φορές τον γύρω του σπιτιού. Πουθενά δεν άντίκρυσε όμως τον τρελλό. Έξαφνα πήρε το μάτι του μιάν άνοικτη πόρτα κάτω από το παράθυρο του χάλ', που ώδηγούσε εις ένα υπόγειο. Μπήκε μέσα κρατώντας αναμμένο το φανάρι του. Μόλις κατέβηκε τα σκαλιά, ή πόρτα έκλεισε από πίσω του, κι' ένοιωσε να τον σφίγγη στο λαιμό ένα δυνατό μπράτσο. Άγωνίστηκε να χαλαρώση το σφίξιμο. Έπακολούθησε πάλη σώμα με σώμα, κατά την διάρκειαν της οποίας έπεσε κάτω στο λιθόστρωτο ένα μεταλλικό άντικείμενο. Γονάτισε και παρά λίγο να λιποθυμήση. Ο τρελλός τουσφιγγε γερά τον λαιμό. Στο τέλος τον άφησε. Άκούστηκε ένας πυροβολισμός, ένα ούρλιαχτό, μία βλαστήμια. Κατόπιν ήσυχία. Σε λίγο εισερχόταν στο υπόγειο ή συνάδελφός του Μαγκκάν. Ο Μπρόσσετ μόλις είχε συνέλθει από την ξαφνική επίθεση του τρελλού. Και ψάχνοντας στο λιθόστρωτο μαζί με τον Μάγκκαν βρήκαν ένα άνοικτο τενεκεδάνιο κουτάκι γεράτο σιγάχη, κι' ανάμεσα στη σιγάχη την σύριγγα.

—Ωστε ή Θόρν βρισκόταν έδω, είπε μ' έκπληξη ή Μαγκκάν. Μα που να πήγε τώρα ή τρελλή Μαντουίγ; Από που να έφυγε; Έγω δεν τον είδα να βγαίνει απ' την πόρτα.

—Ασφαλώς θα ύπάρχη καμιά μυστική είσοδος που θα οδηγη στην κουζίνα του σπιτιού. Τώρα κατάλαβα περί τίνος πρόκειται. Έλα μαζί μου Μάγκκαν. Ο δολοφόνος βρίσκεται στα χέρια μας.

—Πάρτε αυτό το ρεβόλβερ, Τράσεϋ, είπε ή Μπρόσσετ στον δικηγόρο μόλις έφθασαν στο σαλόνι. Θα ψάξουμε μαζί όλο το σπίτι να βρούμε το άντρον του παράφρονος Μαντουίγ.

Ο Τράσεϋ πήρε το ρεβόλβερ δίχως να φέρη αντίρρηση. Είχε το σχέδιό του. Έτσι άφοϋ έψαξαν όλο το σπίτι και βρέθηκαν μπρός στο μεγάλο τζάκι του χάλ', γύρισε και είπε στον Μπρόσσετ ότι «κάτι κοινώταν» κάτι δίχως να περιμένη άπάντηση έσπρωξε το τζάκι με το χέρι του και κείνο άνοιξε σαν μία πόρτα. Ήταν ή μυστική είσοδος που ώδηγούσε στο δωμάτιο του υπογείου. Πρώτος κατέβηκε ή Τράσεϋ: Άκολουθούσε ή Μπρόσσετ. Κι' οι δυο είχαν στα χέρια τα ρεβόλβερ τους. Έξαφνα ή Τράσεϋ στάθηκε κι' άφουγκράστηκε.

—Άκουσα κάτι, ψιθύρισε. Έδω είναι! Νάτον, Μπρόσσετ, Κρατά και το ρεβόλβερ!

Ο ντέκτιβ είδε τον Τράσεϋ να ύψωνη το δπλο του, με σκοπό να πυροβολήση. Πίεσε την σκανδάλη αλλά δεν ά-

κούστηκε τίποτα. Άφησε να του ξεφύγη μία βλαστήμια. Όπισθοχώρησε και γυρίζοντας κίτταξε στο πρόσωπο τον Τζιμ Μπρόσσετ. Μία οίμωγή άντήχησε. Από το σκοτάδι του υπογείου βγήκε ένας άνθρωπος και σωριάσθη στα πόδια του, άφροντας να πέση από τα δάχτυλά του έπάνω στο βρώμικο λιθόστρωτο ένα ρεβόλβερ. Ήταν ή Μαντουίγ. Ο Μπρόσσετ κύτταξε άγνοια τον άφωνον Τράσεϋ.

—Τράσεϋ! του βροντοφώνησε. Το δπλο σου είναι άδειο. Πήρα τις σφαίρες πριν στο δώσω.

Επειτα από λίγο όλοι είχαν συγκεντρωθι στο σαλόνι. Και οι δυο ντέκτιβ τους κρατούσαν άκίνητους υπό την άπειλή των ρεβόλβερ τους: τον Τράσεϋ, τον τρελλό Μαντουίγ και τη γυναίκα του. Και οι τρεις ήσαν σε κακά χαλια. Ο πόλιςμαν Νόλαν είχε μεταφερθι στο νοσοκομείο.

—Τόν Θόρν τόν σκότωσε ή Τράσεϋ, είπε με βαρεία φωνή ή Μπρόσσετ, μ' ένα άδόρυβο ρεβόλβερ. Έσείς κυρία Μαντουίγ την στιγμή του φόνου βρισκόσαστε στο δωμάτιό σας. Πυροβολήσατε από το παράθυρο για να δώσετε καιρό στον Τράσεϋ να κατεβη κάτω, μετά το έγκλημά του. Είχατε όμως την κάννη του ρεβόλβερ κοντά στις κουρτίνες, κι' έτσι είναι καπνισμένες από το μπαρούτι. Επίσης στο μανίκι του Τράσεϋ την ώρα που κράταγε το κερί παρατα-

τήρησα ίχνη σκόνης. Ήταν ποϋδρα γιατί μύριζε. Ποϋδρα που μεταχειρίζοτε έσείς, κυρία Μαντουίγ. Από αυτό κρίνω ότι είσθε περισσότερο από φίλος με τον δικηγόρο Τράσεϋ... Ο Νόλαν δέχθηκε τη σφαίρα την ώρα που βρισκόταν έξω στον κήπο. Ήταν ένας τυχαίος αλλά ένοχοποιήτικος τραυματισμός που ώφειλόταν στην άδελφότητάς σας την ώρα που πυροβολήσατε από το παράθυρο έξω. Κατόπιν, Τράσεϋ... έσ' άφοϋ σκότωσε τον Θόρν πέταξε το ρεβόλβερ σου από το παράθυρο στη λίμνη, και κράτησε την παντοφλα για να ένοχοποιήσης τον Μαντουίγ. Δεν είναι έτσι κυρία Μαντουίγ;

Ο άτυχος σύζυγός της παρακολουθούσε τη σκηνή σαν χαμένος. Κατόπιν είπε με φωνή οβυσμένη από τη συγκίνηση.

—Όταν δραπέτευσα από το Άσυλο κι' ήρθα στο σπίτι μου άπόψε, ή γιατρός Θόρν και ή Τράσεϋ βρισκόνταν έδω. Με άρπαξαν και μ' έκλεισαν μέσα στο υπόγειο λέγοντάς μου ότι είμαι ένας επικίνδυνος τρελλός. Στο υπόγειο που με πήγαν έφερα αντίσταση. Ο γιατρός τότε μούκαμε μία ένεση μορφίνης. Από τότε δεν θυμάμαι τίποτα. Μόνον όταν συνήλθα κρατούσα στο χέρι μου ένα ρεβόλβερ.

—Άκριβώς, είπε ή Μπρόσσετ Κρατούσες το δπλο με το όποιο οι κύριοι αυτοί θέλησαν να μ' άσ πείσουν, ότι σκότωσε τον γιατρό Θόρν. Αυτό ήταν ή αίτια που φώναξε, κυρία Μαντουίγ, ότι είδατε από το παράθυρο τον τρελλό σύζυγό σας. Επιδιώκατε ν' άποσπάσετε την προσοχή μας, ώστε να μπορέση ή Τράσεϋ να κατεβη στο υπόγειο από την μυστική είσοδο και ν' άφιση το ένοχοποιητικό ρεβόλβερ στο χέρι του άναισθήτου Μαντουίγ. Έσείς, Τράσεϋ, άνοιξατε την πόρτα και με παρσούρατε μέσα στο ύ-

πόγειο. Τράσεϋ! είσαι ή έραστής της κυρίας Μαντουίγ γι' αυτό φροντίσατε να κλείσατε τον Μαντουίγ σ' ένα Άσυλο. Ο Θόρν όμως που ήταν συνέννοχος στην άισοχη αυτή πράξη και γνώριζε το μυστικό, σ' έξεβίαζε. Έτσι δεν είναι κυρία Μαντουίγ; Σας ζητούσε λεφτά για να μ' άς προδώση. Κι' όταν ήρθε άπόψε να σ' άς συναντήση έδω, άποφασίσατε να θέσετε σ' έφαρμογή το διαβολικό σας σχέδιο. Ο γιατρός Θόρν θα σκοτωνόταν ήθελαν από τον μανιακό Μαντουίγ. Και θα βεβαίωναν το έγκλημα αυτό δυο ντέκτιβ τους όποιους είχατε έπίτηδες καλέσει. Έτσι θα γλυτώνατε και από τους δυο. Και από τον ήθελαν δολοφόνον, τον όποιον θα έκλειναν για πάντα στο Άσυλο—άν δεν πρόφθανες να τον σκοτώσης έσ' Τράσεϋ, με την δική μου άνοχη—και από το θύμα, τον Θόρν.

Η κυρία Μαντουίγ ήταν κάτωχρη. Τρόμος, φόβος, ταπείνωση, της έσφιγγε το στήθος και τον λαιμό.

—Μέσα στο παλτό του Θόρν, συνέχισε ή Μπρόσσετ, μεταξ' των άλλων βρήκα κι' ένα καρνέ. Σε μία του σελίδα διάβασα: «Από την κυρία Μαντουίγ, δολάρια 300.» Φυσικά, ή Θόρν έπρεπε να φύγη από τη μέση. Επίσης ή Τράσεϋ δοκίμασε να ξεπαστρέψη και μένα. Εύτυχώς όμως πρόφθαε και κατέβηκε ή Μάγκκαν κάτω στο υπόγειο. Άλλοιώς έγω τώρα θα ήμουνα πνιγμένος και το έγκλημα-

τικό ζευγάρι θα συνέχιζε τον άνομο έρωτάτου. Δεν παραλείπω να σ' άς πω ότι τομπράτσοέκεί

νο που μούσφιξε τον λαιμό, παρ' όλη την τραγική μου θέση, μούφερε σ' έναν νοϋ το άρωμα της ποϋδρας που μεταχειρίζεται ή κυρία Μαντουίγ.

Τό άρωμα αυτό πρόδωσε τον ή Τράσεϋ. Έτσι από την πρώτη στιγμή άντελήφθηκα ότι ή άγνωστος που με πρόβαλε δεν ήταν ή καυμένη ή Μαντουίγ, αλλά ή σ' Τράσεϋ. Ή

υπόνοιά μου αυτή έγινε πεποίθηση όταν στο μέρος εκείνο μετά την πάλη μου άνακαλώσαμε την σύριγγα. Και είχαν σκοπό να ξεκάνουν και τον ήθελαν τρελλό, πράγμα που θα καναν άν δεν τύχαινε να έλθω έγκαίρως.

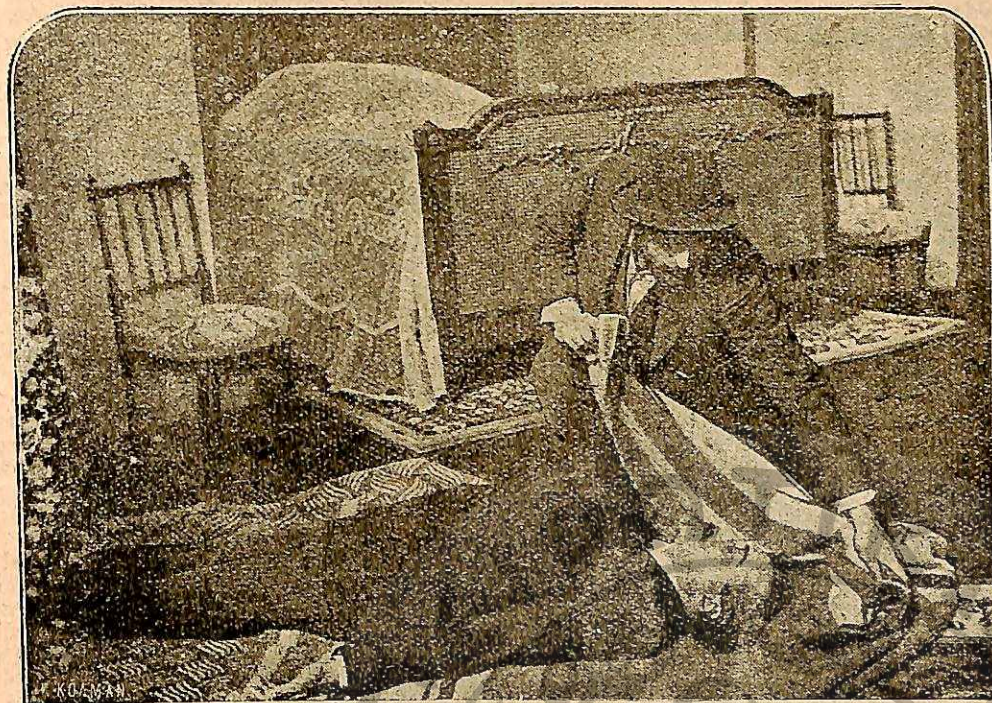
Η κυρία Μαντουίγ έπυροβόλησε άσκόπως για να παραπλανήση τους ντέκτιβ κι' έκτόπησε τυχαίως τον πόλιςμαν. Μόνον, κ. Τράσεϋ, δεν υπολογίσατε ότι έμεσολάβησιν λίγες στιγμές από τους δυο πυροβολισμούς, κι' αυτό... δεν σ' άς βγήκε σε καλό γιατί μούβαλε υποψίες.

Κατόπιν τούτου ή κυρία Μαντουίγ, τα άπεκάλυψε όλα κι' έρριξε τις εϋθύνες στον έραστή της, ή όποιος πάλι κα' τηγορούσε εκείνη.

—Μην άνησυχήτε τους είπε ή ντέκτιβ. Το ρεβόλβερ θα βρεθι στη λίμνη. Θ' άποτελέση το άδιάσειστο πειστήριο που θα σ' άς οδηγήση και τους δυο στην ήλεκτρική καρέκλα.

Μάλιστα! Το δπλο αυτό, οι μπαρουτοκαπνισμένες κουρτίνες, το φανταστικό πρόσωπο του παραθύρου, ή ποϋδρα, ή σύριγγα και έγκληματική διαστροφή και των δυο σας.

ΡΑΛΦ ΠΟΟΝΕΡ

Έπλησίασε τον σκοτωμένο και έγονάτισε.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ.. ΑΟΡΑΤΗ

Ο Οδύγρος μηχανικός Γκιγιάση Κόκτσις κατάρθωσε να κατασκευάσει μίαν μικροσκοπικήν ατμομηχανήν, ή οποία είναι όσον μιά συνήθης πέννα. Η ύπομονετική αυτή εργασία άπότησε τέσσαρας μήνας.

Η μικροσκοπική ατμομηχανή αποτελείται από δεκαοκτώ χαλύβδινα ή άργυρά τεμάχια. Ο αϊμολέβης δέν ήμπορεί να περιλάβη παρά μισήν σταγόνα ύδατος, ως καύσιμος ύλη δέ χρησιμοποιείται οινόπνευμα.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ — ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Ο καθένας θά νομίζη διτι μιά πεταλούδα πού δέν άντέχει ούτε στο έλαφροτερο φύσημα του άνέμου δέν μπορεί να πετάξη παρά ένα έλάχιστο διάστημα.

Και όμως.. Πρό τινων έβδομάδων, ένας Άγγλος έντομολόγος συνέλαβεν εις τό Κάϊρον χίλιες περίπου πεταλούδες, τας όποιας, έφού έσημάδευσεν με ένα χρωματιστόν δακτύλιον, άφηκεν έπειτα έλευθέρας, διά να εξακριβώση πόσον μακράν ήμπορούν να πετάξουν ή πεταλούδες.

Πρό τινων ήμερών, μιά από τας χρυσαλλίδας αυτές συνελήφθη από ένα μαθητήν εις την Καίηπταουν, παρεδόθη δέ από τόν μαθητήν εις ένα διδάσκαλον, όπως την άποστείλη όπως εις τόν έντομολόγον.

Με την πεταλούδα αυτήν, άποδεικνύεται, διτι τά έν λόγω πτερωτά έντομα, ήμπορούν κάποτε να διανύσουν τεραστίας άποστάσεις, άφού έντός όλίγων έβδομάδων, κατορθώνουν να διασχίσουν όλόκληρον την Άμερικανικήν Ηπειρον.

ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο Τζέφφ Γκόνταρ, πρώην έπιθεωρητής δασών εις την Βόρειον Ροδεσίαν, άπέθανε κατά τόν πλέον τραγικόν τρόπον, άναρπαγείς ύπό ένός λέοντος ένω εύρίσκετο εις περιόδειαν εις τά χρυσωρυχεία του Τζέσου.

Ο άτυχής μαζί με έναν σύντροφόν του, είχε καταφύγει εις μίαν καλύβην διά να περάση την νύκτα. Την ώραν πού, έκοιμάτο, ένας λέων ώρμησεν έναντίον του, τόν άνήρπασε και τόν μετέφερεν εις τόν παρακείμενον δάσος.

Ο σύντροφός του, όταν άντελήφθη τό δράμα έσπευσεν εις βοήθειαν του Γκόνταρ, αλλά τό θηρίον έν τώ μεταξύ είχε εξαφανισθή. Την πρώτην της επομένης εύρεθη άκφαλον τό σώμα του Γκόνταρ.

ΠΕΝΘΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Τό πιστότερο και νοσημονέστερο ζώον, είναι ο σκύλος

και υπάρχουν πλείστα όσα παραδείγματα πού τό άποδεικνύουν.

Έξ άφορμής του θανάτου του Βασιλέως Γεωργίου του Ε' της Άγγλιας, έσημειώθη μία άκόμη περίπτωση, άποδεικνύουσα την θαυμαστήν άφοσίωσιν των σκύλων προς τούς νεκρούς κυρίους των.

Ο έκλιπών μονάρχης, είχε ένα ύπέροχον λαγωνικό, πού ήκουεν εις τό όνομα «Σούζαν» και τό όποιον από έπτά έτών τόν συνόδευεν εις όλους τούς περιπάτους του.

Οι χωρικοί του Σάνδριγγαμ είχαν ιδή συχνά την έξαιρετικήν σπουδήν, με την όποιαν ο σκύλλος αυτός έσπευδε να πλησιάση τόν κύριόν του, μόλις τον έφώνωζεν αυτός με τό όνομά του.

Άγγέλλεται τώρα, διτι από του θανάτου του Βασιλέως ο «Σούζαν» άρνείται έπιμόνως να δεχθή οίανδήποτε τροφήν και έχει ήδη αδυνατίσει έπικινδύνως.

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Αι Κινεζικαί άρχαί έφήρμοσαν, τελευταίως, μίαν καινοφανή τιμωρίαν κατά των χαρτοπαικτών και των ιδιοκτητών χαρτοποιηρίων.

Οδοί, μετά την καταδίκη των, από τά δικαστήρια δεμένοι διά σχοινίων έξηναγκάσθησαν να παρελάσουν εις τάς όδους της πόλεως, πού τό χιόνι έπεφτε πυκνόν.

Οι κατάδικοι έφεραν επί του στήθους και τά νώτα πινακίδας, αι όποιαι άνέφερον τό όνομα, την διεύθυνσιν και τούς λόγους, διά τούς όποιους έτιμωρήθησαν.

Η όλη «πομπή» συνωδευέτο από χιλιάδες λαού και έκλείετο από ποδηλάτας άστυνομικούς.

Κατό την διάρκειαν της διαδρομής, ή πομπή έστάθμευε πρό των γνωστοτέρων χαρτοπαικτικών κέντρων και οι κατάδικοι έξώρκιζαν τά πλήθη να ακολουθήσουν την ευθείαν όδον, διά να μη πάθουν διτι αυτοί οι ίδιοι.

Αι παρελάσεις διήρκεσαν επί τριήμερον, φαίνεται δέ διτι ήρχισαν να άποδίδουν καρπούς, διότι ένα των γνωστοτέρων χαρτοπαικτικών

κέντρων έκλεισε.

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΝΕΚΡΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ

Εις την Καλκούτταν έλαβε χώραν μία οικογενειακή τραγωδία ή οποία έπροκάλεσε βαθυτάτην συγκίνησιν μεταξύ του Ινδικού πληθυσμού της πόλεως. Συμφώνως προς τά Ινδικά έθιμα κάθε πατήρ όφείλει ναπρονοήση διά την πρόϊκα των θυγατέρων του. Ένας συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος, πατήρ έπτά θυγατέρων, κατάρθωσε να συγκεντρώση προίκα μόνον διά τας τρεις έξ αυτών, αι όποιαι είναι ήδη έγγαμοι. Αι άλλαι τέσσερες άντελήφθησαν διτι τό πρόβλημα της άποκαταστάσεώς των άπετέλει πραγματικών μαρτύριον διά τόν πατέρα των και διά τά άπαλλάξουν από τόν έφιάλτην αυτόν ήτοκτόνησαν λαβούσαι ισχυράν δόσιν όπλου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΘΑ ΝΙΚΗΘΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ;

Πόσα πειράματα δέν γίνονται διαρκώς προς κατασκευήν τεχνητής καρδιάς και γενικώς διά να επιτύχουν την κίνησιν της. Τελευταίως ο γνωστός Άγγλος χειρουργός Λώρενς Ο' Σώνεσσου, εύρηκεν ένα νέον τρόπον έγχειρήσεως, επιτρέποντα την θεράπειαν των άσθενων πού πάσχουν έξ έμφυσήματος και κινδυνεύουν να άποθάνουν από άξείαν διάτασιν της καρδιάς.

Η άρχικη ιδέα, όφείλεται εις ένα διάσημον... κτηνίατρον, τόν καθηγητήν Μάκ—Κάνν, του Βασιλικού Κτηνιατρικού Κολλεγίου, ο όποιος έφήρμοσε την έγγείρησιν επί σειφας όλοκλήρου των περιφρήμων «λεβριέ», πού τρέχουν εις τός Άγγλικάς κυνοδρομίας και άχρηστεύονται τάχιστα από την διάτασιν της καρδιάς.

Εις τά πειράματα του αυτά ο καθηγητής Μάκ—Κάνν έβοηθεύτο τελευταίως και από τόν κ. Ο' Σώνεσσου, ο όποιος έσκέφθη, διτι ή νέα μέθοδος θα ήδύνατο να εφαρμοσθή και επί ανθρώπων.

Πράγματι δέ, πρό ήμερών, άνέλαβε να έγχειρήση ένα 64ετη άσθενή. Και ή έγγείρησις, διαρκέσασα επί 25 λεπτά, είχεν ως αποτέλεσμα να ένδυναμώση, με νέον αίμα, την καρδίαν του άσθενούς.

Ο καθηγητής Μάκ—Κάνν, εις σχετικήν συνέντευξιν του, έξηγεί, διτι όταν ή καρδιά των σκύλων των κυνοδρομιών καθίσταται άσθενική, ή νέα έγγείρησις θεράπειει την διάτασιν και επιτρέπει εις την καρδίαν να λειτουργή τόσο κανονικώς, ώστε οι σκύλοι να επιτυχάνουν τά παλαιά των ρεκόρ.

Εάν δέ ή έγγείρησις εφαρμοσθή επιτυχώς επί άρκετού αριθμού ανθρώπων, ώστε να έπικρατήση έπιστημονικώς, δέν ύπoχει άμφιβολία, διτι θα έπιμηκύνησιν ντικώς την ανθρωπίνην ζωήν εις τας περιπτώσεις, καθ' ός ή καρδιά έχει έξασθενήσει από γήρας, άσθενείαν ή ύπερβολικήν τινα προσπάθειαν.

ΨΥΧΙΚΗ ΟΔΥΝΗ... ΑΠΟ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Άγωγή άποζημιώσεως έξ 100.000 δολλαρίων διά την

δημοσίευσιν μιάς άπλης φωτογραφίας, ύπερβαίνει δλα τά συνήθη όρια ευθιξίας.

Η άγωγή ύπεβλήθη πρό έβδομάδος ύπό του γνωστού Άγγλου ήθοποιού και χορευτού Φρέδ Άσταιρ έναντίον του Άμερικανικού περιοδικού «Εσκουάιρ» και μιάς Εταιρείας άδαμαντοπωλών.

Η τελευταία είχε δημοσιεύσει εις τό περιοδικόν αυτό μίαν φωτογραφίαν του κ. Άσταιρ με φράκo και με εύχερως διακρινόμενα πολυτελή κουμπιά εις τά μανικέτια και τό κολλαριστό ύποκάμισο.

Ο Άγγλος ήθοποιός, όμως, επιμένει, διτι ούδέποτε έδωκεν εις τό περιοδικόν ή τούς άδαμαντοπώλας την άδειαν όπως δημοσιεύσουν την φωτογραφίαν του.

Και με αυτό ζητεί διά την «στενοχωρίαν», την όποian έδοκίμασεν έκ της δημοσίευσως, τό κολοσσιαίον ποσόν των 100 χιλιάδων δολλαρίων.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΕΝΟΣ... ΞΕΘΑΜΕΝΟΥ

Αι Γαλλικαί άστυνομικαί άρχαί, κατόπιν συντόνων προσπαθειών, κατάρθωσαν να ανακαλύψουν και να συλλάβουν τόν δράστην μιάς θρασυτάτης άπάτης, ο όποιος είχεν άκολουθήσει την... κηδείαν του.

Ο τυχοδιώκτης Λουδοβίκος Ντυράν είχε συνόψει εις τό Άλγέριον μίαν ασφάλειαν ζωής δι' άρκετά μεγάλο ποσόν. Έπειτα δέ από μερικούς μήνας, με την βοήθειαν μιάς φίλης του, έπεισεν ένα Ιατρόν να εκδώση ένα πιστοποιητικόν θανάτου, εις τό όνομα του Λουδοβίκου Ντυράν.

Ο ύποτιθέμενος Ντυράν, έτάφη με την συνήθη πομπήν εις τό Άλγέριον, άκολουθούντος με βαρύτατον πένθος και του πραγματικού Ντυράν.

Ο κηδευθής ήτο, άπλούστατα, ένας θετός του Ντυράν, και τό ζεύγος των άπατεώνων, άφού εισέπραξε τό ποσόν της ασφάλειας, έσπευσε, φυσικά, να εξαφανισθή από τό Άλγέριον.

Αλλά ή Άσφαλιστική Εταιρεία συνέλαβεν, από διάφορα ύποπτα στοιχεία, ύπονοίας και έζητήσε την διενέργειαν άνακρίσεων, οι όποιαι έφεραν τέλος εις φώς την άπάτην.

Ο ψευδονεκρός είχεν έπιστρέψει εις την Γαλλίαν με πλαστόν όνομα, συλληφθείς έν τέλει εις την Λυών, όπου ώυολόγησε την άπάτην, πού είχε διαπράξει.

Κατ' αυτός έγινε η δίκη της ύποθέσεως αυτής : ο Ντυράν κατεδικάσθη εις πενταετή έρ- κτήν, ή δέ φίλη και συνένοχός του εις τριετή φυλάκισιν.

Ο Ιατρός πού είχεν εκδώσει τό πιστοποιητικόν του θανάτου, ήθώθη, διότι, ως άπεδειχθη, είχε πέσει θύμα των θεληήτρων της φίλης του Ντυράν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΣΤΑ ΤΙΣΤΙΚΑΙ

Παρ' όλας τας προόδους της Ιατρικής έπιστήμης, τό άπλούστατον φαινομενικώς πρόβλημα της προφυλάξεως από τά κοινά κρυολογή-

ματα, εμφανίζεται ακόμη άλυτον.

Μία ένωσις Άμερικανών λαρυγγολόγων, προσπαθεί τώρα να λύση τό πρόβλημα με την βοήθειαν της στατιστικής και με την καθιέρωσιν ενός ήμερολογίου των κρυολογημάτων, τό όποιον θα δείχνη εις τόν καθένα πότε εινε περισσότερο ευπρόσβλητος και συνεπώς πρέπει να προφυλάσσεται περισσότερο.

Πράγματι, με τόν τρόπον αυτόν, φαίνεται άποδεικνύομενον, διτι οι έπιδημιαί της Ινφλουέντζας επανέρχονται κατά κανονικά διαστήματα 33 περίπου έβδομάδων, ένω τά κύματα του συναχίου εινε πολύ συχνότερα.

Φυσικά, οι περιοδικαί αυτά εκδηλώσεις των νόσων έχουν άμεσον σχέση με την καιρικήν κατάστασιν και θα ήτο ίσως δυνατόν, επί τη βάσει των μετεωρολογικών προγνύσεων, να καθορισθουν και τά επιβαλλόμενα προφυλακτικά κατά των κρυολογημάτων μέτρα.

717

ΕΓΩ, Ο ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΡΑΤΙΟΣ

Εργάζομαι ως εκπαιδευτής σ' ένα αεροδρόμιο είμαι έρωτευμένος με τη Διάνα και συγχρόνως είμαι δυστυχής. Αιτία ή... μη συγκατάθεση του πατρός. Τό αιώνιο ανυπέροβλο εμπόδιο για ένα πρωτό νεό, από μέρους ενός πλουσίου αλλά μέλλοντα—φεν!—πεθερού. Όσοσο ή Διάνα είναι πρώτης τάξεως κοπέλλα «Φεύγα—μου είπε—έπί ένα χρόνο. Κάνε λεφτά, κι έλα να δής ξανά τόν μπαμπά. Αν πάλι σου πη όχι, άρπαξέ με και πήγαινε με όπου θέλεις.

Έτσι κι έκαμα. Ως τώρα έχουν περάσει οι δέκα μήνες. Έχω εκατό λίρες κι' εργάζομαι σ' ένα αεροδρόμιο κλπ.

Μιά μέρα, λοιπόν, πού ήμουνα έτοιμος να πετάξω έρχεται ένας υπάλληλος της αεροπορικής λέσχης και μου φέρνει ένα ευχάριστο νέο. Ένας πλούσιος δίνει 200 λίρες στον άνθρωπο πού θα τόν μάθη να πετά. Πρώτος, πέταξα εγώ από την χαράν μου κι' έτρεξα να τόν συναντήσω. Καρμπόλα! Ήταν ο παλιός μου συμμαθητής Κλαύδιος Καντάρα: κεφάλι τ' τράγωνο ύψος 1.50, μάτια σαν χάντρες, και μαλλιά σαν αγκαθισκατόχοιρο. Έ'λοιπόε αυτός ο άνθρωπος μου είπε ότι έπρεπε οποσδήποτε να μάθω να πετάω γιατί αυτή ήταν ή άπαιτηση του μέλλοντος πεθερού του.

—Ο γέρω-Τζώρτζ Ουίγκαμ—μου είπε, πρόκειται να εγκαινιάση ένα ιδιωτικό αεροδρόμιο στο μεγάλο πάρκο του. Τα εγκαινία θα γίνουν στις 23 Οκτωβρίου, ή μέρα των γενεθλίων της κόρης του Διάνας—μάλιστα Διάνας—και για να γίνουν συγχρόνως οι άρραβώνες πρέπει έκτός από τα εκατομμύριά μου να έχω και δίπλωμα πιλότου.

Η κεραμίδα αυτή μου έφερε ζαλάδες, και τού απάντησα ότι για να μάθω να πετά πρέπει να περάσουν δέκα χρόνια! Ο Κλαύδιος όμως Καντάρα με τ' τεράγωνο κεφάλι ήταν ανεξάντλητος από λαμπρές ιδέες έτσι μου πρότεινε ο άθλιος την εξής λύση: Να πετάξουμε κι' οι δυο μαζί την ώριστη μέρα, να προσγειωθούμε στο αεροδρόμιο του πάρκου, και μόλις ο αγαπητός του πεθερός και ή Διάνα μ' υποδεχθούν, να πω ότι ο πιλότος ήταν αυτός κι' εγώ ο παρατηρητής.

—Έτσι θα έπακολουθήσουν οι άρραβώνες, μου είπε ο άθλιος. Σε λίγες μέρες οι γάμοι, και κατά την διάρκεια του μηνός του μέλιτος θ' αποκαλύψω στην γυναικούλά μου την Διάνα τ' κόλπο πού είχα παίξει στον μπαμπά της.

Νόμιζα πως ανέβαινα στο ικρίωμα να με κρεμάσουν.

—Όχι, τού απάντησα. Οι 200 λίρες σου είναι για μένα μιά περιουσία επιθυμητή. Αλλά αυτή την ιδέα δεν την βρίσκω σωστή: Είμαι τρομερά άφηρημένος και γκαφατζής, και πιθανόν να επιβεβαιώσω τα λεγόμενά σου... ανάποδο. Βρες καμιά άλλη ιδέα.

Είπαμε ότι ο Καντάρα ήταν ανεξάντλητος από ιδέες. Βρήκε λοιπόν και την τρίτη όταν ήρθε να με βρή μετά 15 μέρες.

—Θα πάσω με αλεξιπτωτο, μου είπε σοβαρά και θα τούς κάμω να τρελλαθούν από θαυμασμό.

—Κοιμένο! τόν διέκοψα γεμάτος χαρά, πρέπει γι' αυτή την δουλειά να έχω σχετική άδεια από τ' Υπουργείο Αεροπορίας.

—Θα παραβούμε τη σχετική απαγόρευση, μου είπε. Είμαι άποφασισμένος να κάμω κάποιο «έμφε» στην γυναίκα πού αγαπώ. Θα πάσω με αλεξιπτωτο από τ' αεροπλάνο πού θα οδηγής εσύ, μπροστά στα πόδια της Διάνας. Και γονατιστός θα της εκφράσω τόν έρωτά μου.

—Αφού επιμένεις, τού πρότεινα μπορούμε να κάνουμε μιά δοκιμή.

Τόν έφωδιασα μ' ένα αλεξιπτωτο, ανεβήκαμε και οι δυο στο αεροπλάνο μου και φτάσαμε σ' ένα ύψος 1000 μέτρων.

Προηγούμενος φυσικά τού είχα εξηγήσει πως θα περφε για να μην μπλεχθώ τ' αλεξιπτωτο στα σύρματα τού αεροπλάνου και κρεμασστή σαν σφαχτό από τ' τσιγκέλι.

—Πέσε! τού είπα μόλις επισήμανα τ' κατάλληλο έδαφος. Ο Καντάρα όμως αναμέτρησης τ' ύψος της.. βλακείας του και λούφαξε στην θέση του. Πού να τολμήση την επικίνδυνη πτώση! Χαρ ύμενος τότε προσγειώθηκα και τού συνέστησα να βρή καμιά άλλη ιδέα.

Τη βρήκε!

Ήταν πρωί Δευτέρας, της 23 Οκτωβρίου: Δηλαδή ή μέρα των γενεθλίων της Διάνας. Ο Καντάρα ήρθε έπειγόντως στο αεροδρόμιο και μου είπε ότι έχει έτοιμο ένα ανδρείκελο, εν συνεχεία δέ μου διευτύωσε και την ιδέα του:

—Θα πετάξουμε κι' οι τρεις—εσύ, εγώ και τ' ανδρείκελο—πάνω από τ' ιδιόκτητο αεροδρόμιο τού μέλλοντος πεθερού μου. Την ώριστη μέρα πού θ' αναμένουν την έξ αυρανού άφιξή μου. Θα πετάξω τόν Όρατιο—Όρατιο ώνόμασα τ' ανδρείκελο—με τ' αλεξιπτωτο πού θα έχω στη ράχη του, από τ' αεροπλάνο, και θα πέσω στο παρακείμενο δάσος. Κατόπιν θα προσγειωθούμε σ' ένα άνοιχτό και ίσοπεδο χώρο πού υπάρχει πίσω από τ' δάσος, θα κατεβώ από τ' αεροπλάνο, θα πάω να βρω τόν Όρατιο, και βγάζοντάς του τ' αλεξιπτωτο θα τ' φορέσω εγώ. Στο μεταξύ εκείνο εσύ θ' απογειωθείς, θα προσγειωθείς κατόπιν στο αεροδρόμιο τού πάρκου θα πάρης μαζί τόν πατέρα της Διάνας και θα έλθετε προς ανάληψή μου στο δάσος. Πώς σου φαίνεται ή ιδέα μου αυτή; Δεν είναι έξωτική;

Εμπήξα τ' γέλια, και δέχθηκα την πρόταση.

Σε μιά ώρα, όλα ήσαν έτοιμα. Ο Καντάρα τηλεγράφησε την ώρα της άφιξέως του στο αεροδρόμιο τού Ουίγκαμ, και έγραψε στην Διάνα να παρακολουθήση με τόν πατέρα της την ώριστη μέρα τ' πέσιμο του από τ' αεροπλάνο.

Επειτα από τρεις ώρες βρισκόμαστε πάνω από τ' αεροδρόμιο τού.. μέλλοντος πεθερού μας.

—Έτοιμος; φώναξα στον Καντάρα.

—Έτοιμος.

—Ένα, δύο, τρία..

Τ' ανδρείκελο έξεσπενδονίστηκε από τ' αεροπλάνο αλλά δεν είδα ν' ανοίξη τ' αλεξιπτωτο. Σε λίγο χάθηκε στο κενό.

—Χίλιοι Διαβόλοι! Βουχήθηκε ο Κλαύδιος. Έχασα τ' αλεξιπτωτο. Αντί να τ' βάλω στη ράχη τού Όρατιού, τ' έβαλα στη δική μου!

Κάτω στο αεροδρόμιο μόλις είδαν την ανθρώπινη σιλουέτα να πέφτει από τ' αεροπλάνο δίχως ν' ανοίξη τ' αλεξιπτωτο, άρχισαν όλοι να φωνάζουν σαν τρελοί, και να τρέχουν πανικόβλητοι προς τ' δάσος.

Τους έβλεπα από τη θέση μου και με κόπο κρατούσα τ' γέλια μου. Όσο για τόν Καντάρα, τ' είχε χαμένα.

Σε λίγο προσγειώθηκα στον χώρο πού είχαμε πη.

—Κατέβα, βλάκα, γρήγορα και τρέξε να βρής τόν Όρατιο, πριν προφθάσουν και τόν βρουν οι άλλοι. Στην ανάγκη αυτοτραυματίσου, για να πιστέψουν ότι έπεσες εσύ από τ' αεροπλάνο.

—Ναι, ναι, καλό λές: θα πάω.. Μόλις τόν βρω θα τόν κρύψω θ' ανοίξω τ' αλεξιπτωτο και θα κρεμασθώ από ένα δέντρο.

—Αυτό σου πρέπει, είπα από μέσα μου.

Σε λίγο απογειώθηκα κι' έτρεξα να προσγειωθώ στο αεροδρόμιο τού πάρκου.

Όλοι με υποδέχθησαν έχθρικά, θεωρόντας με υπεύθυνο για ό,τι είχε συμβη. Με πλησίασε ή Διάνα μούκανε φριχτά παράπονα, και μου είπε ότι εγώ τόν δολοφόνησα, από τη ζήλεια μου.

Με κλάματα στα μάτια μπήκα στο αεροπλάνο μου και με ιζέτευε να ξερευνήσουμε τ' δάσος, Δέν συγκατήθηκα τότε. Μόλις βρεθήκαμε 500 μέτρα ψηλά τις θράδια τις ιδέες τού παμπόνηρου Καντάρα και της θύμισα ότι σήμερα είναι ακριβώς ένας χρόνος από τότε πού έχουμε να ιδωθούμε.

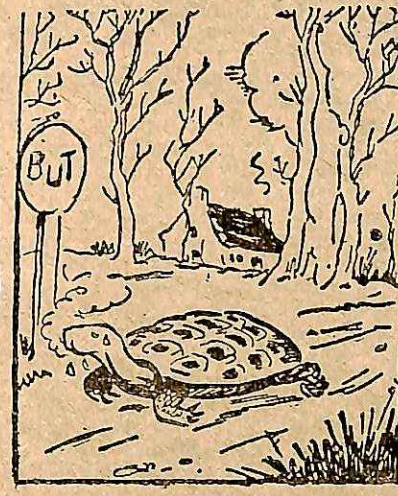
Με τ' αεροπλάνο προσγειώθηκα στο προαύλιο μιάς.. εκκλησίας!

ΤΖΩΝ ΝΤΟΎΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Δύο περιηγηται θέλουν να περάσουν στην άπέναντι όχθη τού ποταμού αλλά δεν μπορούν γιατί λείπει ο βαρκάρης πού θα τούς περάση με τη βάρκα του. Πού είναι λοιπόν αυτός; Μήπως τόν βλέπετε;

Έδώ πρόκειται να γίνουν αγώνες δρόμου μεταξύ μιάς χελώνας και ενός λαγού. Η χελώνα παρευρέθη στον τόπον της έκκινήσεως αλλά ο λαγός όμως δεν παρουσιάσθη. Ασφαλώς κάπου θα είναι κρυμμένος. Μήπως κατά τύχην τόν βλέπετε πουθενά;

Η άστειρευτη βρύση.

Ένα παιχνίδι πολύ εύκολο όσον και διασκεδαστικό πού μπορεί να τ' κάνη ο καθένας είναι τ' εξής:

Παίρνουμε ένα δοχείο μεγαλούτσικο και βαθύ τ' όποιο γεμίζουμε με νερό ως επάνω. Κατόπιν έχουμε έναν έλαστικόν σωλήνα τού όπολου τοποθετούμε τ' ένα άκρον μέσα στο νερό και τ' άλλο τ' αφίνουμε ελεύθερον και κυρτωμένον σε σχήμα ανάποδου U (Λ) πράγμα πού κατορθώνουμε αν δέσουμε έλαφρά μ' ένα σπάγγο σχεδόν στα άκρα τού σωλήνος κατά τρόπον ώστε τ' ένα άκρον να είναι κοντότερο από τ' άλλο και να μη βυθίζεται στο νερό.

Τότε ρουφάμε τ' ελεύθερον άκρον τού σωλήνος ώσπου να έλθη τ' νερό στο στόμα μας. Θα δούμε τότε πως άπ' εκεί θ' άρχιση να τρέχη τ' νερό σαν βρύση, χωρίς καμιά διακοπή. Κι' αν προσέξουμε να μην χύνεται τ' νερό έξω από τ' δοχείο, μπορούμε να επιτύχωμε να μην σταματήση ποτέ να τρέχη ή βρύση πού δημιουργήσαμε και συνεπώς θα έχωμε μιον άστειρευτη βρύση. Τό διασκεδαστικό αυτό παιχνίδι στηρίζεται σ' ένα πείραμα της Φυσικής τ' όπολον στηρίζεται την άρχή τού Πασκάλ.

Η άσβεστη φλόγα.

Υπάρχει τρόπος να φουάτε μιά φλόγα κηρίου και να μην σβύνη; Πολλοί θ' απαντήσουν πως είναι φυσικώς αδύνατον. Κι' εντούτοις όμως μπορείτε να τ' επιτύχετε μ' ένα απλούστατο μέσον. Παίρνετε ένα κερί και τ' ανάβετε. Μετά φτιάχνετε ένα χωνί φαρδύ άρκετ' από χαρτί ή άλλο πράγμα και τ' τοποθετείτε μπροστά στο κερί κατά τρόπον ώστε ή φλόγα του να έρχεται στο κέντρον του. Ύστερα φουάτε όσο θέλετε δυνατά, ή φλόγα του δεν θ' σβύνη.

Πώς γίνεται αυτό; Απλούστατα ο άέρας πού φουούμε διασκορπίζεται και άκολουθεί την διεύθυνσιν των τοιχωμάτων τού χωνιού και συνεπώς απλώνεται γύρω από τη φλόγα χωρίς να την σβύνη.

Ένα παιχνίδι με την τράπουλαν

Βγάζετε από μιά τράπουλα τ' όκτώ, ένένα και τ' δέκα, και από τ' υπόλοιπα 40 χαρτιά δίδετε εις ένα από τούς παρισταμένους να πάρη τρία κουφά. Μπορείτε να βρήτε ποιά είναι αυτά τ' τρία ως εξής: Απλώνετε κάτω μερικά χαρτιά και έπειτα από τ' υπόλοιπα τραβάτε ένα τ' όποιον τοποθετείτε επάνω σ' εκείνο από τ' άραδιασμένα χαρτιά, μαζί με τ' όποιο αποτελεί άθροισμα επτά. Δηλαδή αν τραβήξετε ένα 2 θ' ατ' βάλετε επάνω στο 5 καπάκι, έτσι ώστε να τ' κρύψετε. Αν τραβήξετε 3 θ' ατ' βάλετε στο 4 κι' ούτωκαθεξής. Αν δεν ταιριάζημε κανένα από τ' κάτω, ώστε ν' άποτελέση τόν άρ. 7, τ' αφήνετε κι' αυτό χάμω. Αν είναι φιγούρα τήβάζομε στις άλλες φιγούρες (οι 3 φιγούρες άπο τελούν τ' 7). Τό 7 δεν τ' σκεπάσετε καθόλου. Έτσι στο τέλος θα σ' άς μένουν 3 χαρτιά κάτω. Αυτά πού θα μένουν θ' άειναι τ' συμπλήρωμα εκείνων πού έχει πάρει ο φίλος σας. Δηλαδή τ' καθένα από τ' αυτά κι' ένα από κείνα πού έχει ο φίλος κάνουν τ' 7. (Π.χ. αν μένουν στο τέλος τ' 2, 4, 6 ο φίλος θ' έχει τ' 5 (5+2=7) 3 (3+4=7) και 1 (6+1=7). Αν μείνη μιά φιγούρα θ' έχει εκείνος τις άλλες δυο. Αν μένουν μόνον 2 χαρτιά, τ' ένα τών όποιων δεν είναι φιγούρα, ώρισμένως έχει εκείνος και ένα 7 και ούτω καθεξής.

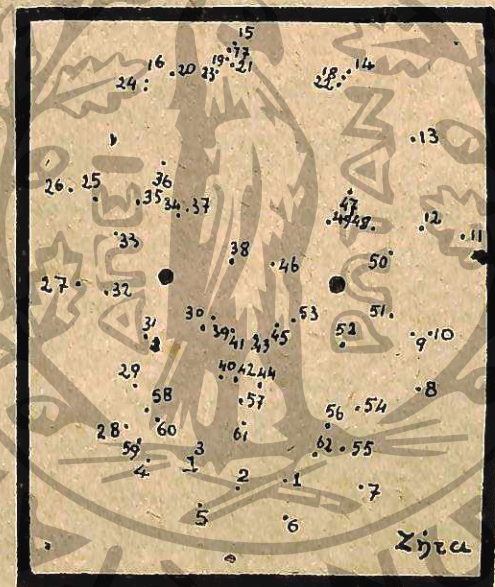
ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΧΑΝ.—Η ιστορία τού αγάλματος τού φαραώ Χάν δεν είναι πραγματική γιατί πούδς έλεπε στον γλύπτη πως ύστερα από 1549 χρόνια θ' άγεννιόταν ο Χριστός;

ΤΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ ΕΙΧΕ; Ο άνθρωπος αυτός πού παντρεύτηκε την χήρα με την κόρη κι' έμπλεξε μέσα σ' ένα άτέλειωτο και περίεργο συγγενολόγ. έγινε.. παππούς τού έαυτού του!

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ.—Τό σκίτσο τού έλληνος πολιτικού πού σχηματίζετε ενώνοντας τούς αριθμούς κατά σειράν, παρουσιάζει τόν κ. Π. Τσαλδάρην.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ενώνοντας τούς αριθμούς από 1-56 (άπο τελεία σ' τελεία) θ' ά σχηματίσετε τ' όμοιο τού πορτραίτου Έλληνος πολιτικού.

— Μπα! Είπεν· εκείνη. Δεν έχω να φοβηθώ κανέναν, κι' ούτε περιμένω ειδήσεις από πουθενά. Θάκανε λάθος ο χρισιανός.

— Να τοῦ εἰπῶ νὰ φύγῃ λοιπόν;

— "Οχι! Νὰ τοῦ εἰπῇς νὰ ῥθῇ. Τὶ ἔχω νὰ φοβηθῶ ἐγώ, ὅποιος κι' ἂν εἶναι, κ' ἂν ποῦ κι' ἂν ἔρχεται; Πήγαινε νὰ τὸν φέρῃς. Τὸν περιμένω. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο ὁ Μειντάνης, ἐλαφρῶς ταραγμένος καὶ κατακίτρινος, βιασκόταν μπροστὰ στὴ μητέρα του.

Γιὰ μιὰ στιγμή καὶ οἱ δύο τοὺς στάθηκαν κι' ἐκύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ μιλάνε, κι' ἐφαίνοντο ὅτι ἀναζητοῦσαν στὴ μνήμη τους νὰ θυμηθοῦν ποῦ εἶχαν γνωρισθῇ.

Πρώτῃ ἡ Μάρω ἐρώτησε.

— Ποιὸς εἶσαι ἡ ἀφεντιά σου καὶ τί μέθελεις;

— Γιάννο Μειντάνη μέ λένε...

— Εἶσαι τὸ περίφημο ἐκεῖνα παλληκάρι, ποῦ τῶνομά του τὸ προσφέρουν οἱ Τοῦρκοι μὲ τρόμο; Σὺ εἶσαι ὁ λεβέντης ποῦ σὲ καμαρώνουμε ὅλοι χωρὶς νὰ σὲ ξέρουμε; "Α, εἰμαι εὐχαριστημένη ποῦ κάνω τὴ γνωριμία σου. Μὰ δὲν φοβήθηκες ὅμως νάρθης ἐδῶ, ὅπου μποροῦνε νὰ σὲ γνωρίσουν;

Μὲ προφανῇ τὴν ταραχὴ του, καὶ μὲ φωνὴ ποῦτρεμε ἐλαφρά, ὁ Μειντάνης ἀπήντησε.

— Ἦταν ἀνάγκη. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ σὲ βρῶ, καὶ νὰ σοῦ φέρω τὰ μηνύματα ποῦ μοῦ δώσανε.

— Κάθησε. Μά... δὲν ἔχω συγγενεῖς ἐγώ. Ἀπὸ ποιὸν μοῦ φέρνεις εἰδήσεις;

— Ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου.

Ἡ Μάρω συγκλονίσθη δλόκληρη, σὰν νὰ δέχθηκε ἐπάνω της τὴν ἐκκένωση ἑνὸς κεραυνοῦ, καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθά-νοικτα στάθηκε καὶ τὸν ἐκύτταζε χωρὶς νὰ μιλάῃ.

— Εἰπτα, μὲ φωνὴ ὑπόκοφῃ ρώτησε.

— Τὸν ἄνδρα μου; Δὲν ἔχω ἄντρα ἐγώ.

Μὲ κομμένη φωνή, προσπαθώντας πάντοτε νὰ φαίνεται ψυχραιμος, ὁ Μειντάνης ἀπήντησε.

— Πέθανε, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Να!

— "Ε, λοιπόν, αὐτὸ εἶναι. Σοῦ φέρνω μηνύματα, ἀπὸ τὸν ἄντρα σου...

Ὁ τρόμος ποῦ τὴν ἔπιασε τὴν πρώτη στιγμή, μεγάλωσε μὲ τὴ σκέψη ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦταν τρελλός.

Τὶ ζητοῦσε ὅμως ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος ἀπ' αὐτὴν, καὶ γιατί δὲν ἐφρόντιζε νὰ τὸν διώξῃ ἀμέσως;

— "Α, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω ὅτι εἶναι τρελλός! σκέφθηκε. Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω ἀπὸ τότε ποῦ μοῦεἶπε πὼς τάχα αὐτὸς εἶναι ὁ Μειντάνης.

Προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Φαίνεται, παιδί μου, τοῦ εἶπε, πὼς ἔκανες λάθος. Παιάνε ζητᾶς;

— Τὴν Μάρω! Τὴν γυναῖκα τοῦ καπετάν Ζαχαριά!

Τοῦρκοι τὴν ἄρπαξαν τὴν Δάφνη κι' ἔφυγαν. Τὸ ἄλλο πρωῒ, ἐνὼ ἐπῆγαινε νὰ ἰδῇ ὁ καπετάν Μειντάνης, τὸν ἐσταμάτησε κάποιος Νικόλας Πάντος καὶ τοῦεἶπε ὅτι ἦταν φυλακισμένος μὲ τὸν Ζαχαριά ποῦῆταν ὁ πραγματικὸς του πατέρας καὶ τοῦεἶχε ἐμπιστευθῇ ἕνα γράμμα, ὅπου τοῦδινε τὴν κατὰρα του, ἂν δὲν ἐσκότωνε τὴν μάννα του ποῦ τὸν εἶχε προδώσει. Ὁ νέος ἐτρόμαξε καὶ γύρεψε περισσότερες πληροφορίες, καὶ συμφώνησε μὲ τὸν μυστηριώδη ἀπεσταλμένο νὰ συναντηθοῦν στὴν Ἀθήνα στὸ γάνι τοῦ Δεληβορᾶ. Ὄταν ὁ Πάντος τὸν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ σπῆτι τῆς Δάφνης, ἐφροκίσσε γιατί σκέφθηκε ὅτι μπορεῖ ὁ Μειντάνης νὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸ φαίνεται πὼς ἦταν τρομερό. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι κάποιος τοὺς παραφύλαγε καὶ τοὺς ἄκουσε ποῦεἶπαν νὰ συναντηθοῦν στὴν Ἀθήνα. Ὄταν ὁ Μειντάνης ἔμαθε τὴν ἀρπαγὴ τῆς Δάφνης, κι' ὅτι τὴν ἐπῆραν ἄνθρωποι τοῦ τοποτηρητῆ τῆς Ἐλευσίνος Γουσσούφ Μπαρρη, ἔξω φρενῶν ἐκαβαλίσσε τὸ ἀλόγῳ του καὶ πῆγε σ' αὐτὸν ποῦ νόμιζε πατέρα του. Ἐκεῖνος ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια. Κι' ὁ Μειντάνης, ἀποφασισμένος νὰ σκοτώσῃ τὴν μητέρα του γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν πατρικὴν κατὰρα, φεύγει καὶ πηγαίνει στὴν Ἐλευσίνα, κι' ἐκεῖ ἐσκότωσε τὸν τοποτηρητὴ καὶ πηγαίνοντας στὴν Ἀθήνα εἶδε τρεῖς Τοῦρκους ληστές νὰ πιάνουν τὴν Ἀἰσὲ χανούμ, μιὰ ὁμορφὴ κόρη τὸ νόθο παιδί τοῦ Μπαρρη ποῦεἶχε ὀρκισθῇ νὰ ἐκδιζηθῇ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της—κι' ἐπενέβη νὰ τὴν σώσῃ. Τὴν συνόδευσε ἕως τὸ σπῆτι της, καὶ μὲ δύο ἡμέρες συνεννοήθη μὲ κάποιον ἀνθρώπο του καὶ μετεμφισμένος σὲ γέρο Ἀνατολίτη ἔμπορο ἐπῆγε μὲ ἕνα κλεφτόποῦλο στὸ σεράϊ τοῦ Χασεκῆ, ὅπου ἀνεκαλύφθη ἄλλ' ἐσώθη ἀπὸ τὴν Λαμὰ χανούμ ἡ ὁποία τὸν ἔντυσε γυναικεῖα καὶ τὸν ἐφυγάδεψε μὲ συνοδεία τὴν σκλάβα της, ἡ ὁποία ὅταν ἐγύρισε ἀντελήφθη ἐξαιρετικὴ κίνηση, σὰ διαμερῆσματος τῆς κυρίας της. Ὁ Χασεκῆς ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴν Λαμὰ, εἶχε ἰδῇ τὸν μικρὸν, ποῦ τὸν νόμιζε χορῖτσι, κι' εἶπε νὰ πᾶν στὸ γραφεῖο του κι' ἐπειδὴ ἀγοῦσε ἔστειλε ἕναν εὐνοῦχο νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἐφθάσε ὁ ἀρχηγὸς τῶν κατασκόπων Ὁσμάν κι' ἀπ' οὗ εἶπε στὸν Χασεκῆ ὅτι τοῦφερνε εὐχάριστα νέα γιὰ τὸν Μειντάνη τὸν πῆρε νὰ κουβεντιάσουν ἄλλοῦ. Κι' ὁ Μάνος τρομαγμένος ἀπεφάσισε νὰ δραπέτευσῃ. Ὁ Μειντάνης γύρισε σπῆτι τοῦ, ἔμαθε ἀπὸ ἕναν ἀνθρώπο του ποῦ ἔμενε ἡ μητέρα του, πῆγε στὸ σπῆτι της καὶ ζήτησε νὰ τὴν ἰδῇ.

σπῆτι καὶ σ' ἄλλην σ' ἔστειλαν νὰ εἰπῇς τὰ χαιρετήσματα;

— Σοῦεἶπα ποιὰν ζητάω, σὲ ρωτᾶου καὶ πάλι. Δὲν εἶσαι ἡ Μάρω ἡ γυναῖκα τοῦ Ζαχαριά;

Ἡ Μάρω ἐσκίρτησε καὶ ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου της ἔγινε μεγαλύτερη. Δὲν ἀπήντησε. Κι' ὁ Μειντάνης ἐξακολούθησε.

— Εἶσαι ἡ γυναῖκα τοῦ ἐνδόξου καπετάνιου ποῦ χάθηκε ἀπὸ προδοσίαν, κι' εἰμαι ὁ ἀποσταλμένος του.

— Ἀποσταλμένος ἐνὸς πεθαμένου; τραύλισε ἡ Μάρω χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί ἔλεγε.

— Ναί! Μέσα ἀπὸ τὸν τάφο μ' ἔστειλε νὰ σὲ βρῶ. Γιὰ νὰ μὲ γνωρίσῃς καὶ νὰ μὲ πιστέψῃς μοῦδωσε αὐτὸ ἐδῶ.

— Μιὰ βέρα!

— Τὴ βέρα ποῦ φόρεσε ὅταν σὲ παντρεύτηκε. Ἀκόμα κι' αὐτό;

— "Ενα ξεραμένο τριαντάφυλλο!

—... Αὐτὸ ποῦ τοῦδωσες ὅταν πρωτογνωριστήκατε καὶ τῶχει μαζί μὲ τὸ φυλαχτὸ ποῦεἶχε κρεμασμένο στὸ λαιμό του. Πιστεύεις τώρα πὼς ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε;

Μὲ φωνὴ ποῦ μόλις ἀκούστηκε, ἡ Μάρω ψιθύρισε.

— Πιστεύω... Μά... τί σ' ἔστειλε νὰ μοῦ εἰπῇς;

Προκειμένου ν' ἀπαντήσῃ ὁ Μειντάνης ἐδίστασε.

Ἐνὼ τόσο καιρὸ ἐσχεδιάζε τί θὰ τώρα ἔλεγε ποῦ ἐπρόκειτο νὰ μιλήσῃ, δὲν ἤξερε πὼς ν' ἀρχίσῃ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπε τέλος, σ' ἀγάπησε καὶ σὲ λάτρεψε.

— Τὸ ξέρω. Ὅσω τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ.

Ἐκεῖνη ἐστάθη καὶ τὸν ἐκύταξε χωρὶς νὰ μιλάῃ.

Ἐκρυβε τὸ ὄνομά της καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὰ πραγματικῶς ἦταν. Πὼς ὁ νέος ἐκεῖνος κατάρθηκε νὰ τὸ μάθῃ καὶ τί ἐσήμαιναν ἐκεῖνα ποῦ ἔλεγε;

Τὸ ὄφος τοῦ ἀγνώστου νέου ἡ ὀχράδα τοῦ προσώπου του, τὰ παράδοξα λόγια του, ὅλα ἐδείχνναν μιὰ τρομερὴ ἀπειλή, τῆς ὁποίας τὴν αἰτία δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ἀπὸ τὴν τρομαγμένη σκέψη τῆς ἐπέρασαν ὁλόκληρο τὸ δράμα τῆς ζωῆς της, καὶ παρουσιάσθη ζωντανὸ μπροστὰ της τὸ φρικτὸ βασανιστήριο μέσα στὸ ὁποῖο σπαρτάριζε ἐπὶ τόσα χρόνια.

Τὶ ἤθελε νὰ εἰπῇ, μ' ἐκεῖνα τὰ παράδοξα λόγια του, καὶ ποιὰ νέα συμφορὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐξαπλῇ στὸ κεφάλι της;

Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ τὸν ἐκύτταξε ὀφθαλμοῦ. Ἀλλὰ γιατί ἐταράχθη; Ὁρισμένως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν τρελλός. Ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε κρεμασθῇ γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιη. Τὸν εἶχε κλάψῃ τόσα ἡμερόνυχτα, κάθε φορὰ τοῦκανε τὸ μνημόσυνό του. Χωρὶς ἄλλο ὁ νέος ἐκεῖνος θάῆταν τρελλός.

— Χριστιανέ μου! τοῦ εἶπε. Μήπως ἔκανες λάθος; Μήπως γυρεύεις κάποιο ἄλλο

— Ὅσο ἐσύ; "Α, κακιά γυναῖκα, ποῦ πρόδωσες τὴν ἀγάπη του, αὐτὸ ποῦεἶναι ἡ μεγαλύτερη προδοσία ἀπὸ ὅλες τῆς ἄλλες σου. Τὸν ἀγάπησες λές;

— Τὸν ἀγάπησα ζωντανό, τὸν ἐλάτρεψα πεθαμένο. Ποιὸς σοῦδωσε τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβάλλῃς;

— Ἡ προδοσία σου!

Τώρα τὰ μάτια τῆς Μάρως ἄστραψαν. Μιὰ κοκκινίλλα, πορφύρωσε τὰ ὄχρα μάγουλά της καὶ τὸ κίρτωμένο της σῶμα τεντώθηκε ὑπερήφανα.

— Φτάνει πιά! τοῦ ἐφώνασε. Ἀνθρώπε ποῦρθε ἐδῶ νὰ μὲ βρῖσῃς καὶ νὰ ταράξῃς τὴν μεγάλη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ λάτρεψα, δὲν σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα νὰ βρίζῃς κι' ἐμένα, νὰ βλαστημάς κι' ἐκείνον. Ποιὸς σ' ἔμαθε νὰ λές αὐτὲς τῆς συκοφαντίες;

Οἱ πράξεις σου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ καπετάν Ζαχαριάς, σ' ἀγαποῦσε καὶ σ' ἐμπιστευότανε. Τὸν ἐπρόδωσες καὶ τὸν ἔπιασαν.

— "Α, συμφορὰ μου! "Α, τί μοῦ μέλλεται ἀκόμη ν' ἀκούσω τῆς κακομοίρας. Τὸν ἐπρόδωσα λήη;

— Ναί! Γιὰ νὰ μείνῃς ἐλεύθερη.

— Εἶχα ἀκούσῃ τόσα ἄλλα. Αὐτὰ ὅμως τ' ἀκούω γιὰ πρώτη φορὰ. Ποιὸ φαρμακερὸ φεῖδι τὸ ξεστόμησε αὐτό;

— Ὁ πεθαμένος.

— Ψέμμα! Λές ψέμμα! Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ εἶπε αὐτός.. Μά... καὶ πὼς μποροῦσε νὰ σοῦ τὸ εἰπῇ; Ὄταν ἐπέθανε αὐτός, ἐσὺ θάῆταν μικρὸ παιδί. Πὼς μποροῦσε νὰ σὲ ἰδῇ καὶ πὼς ἦταν δυνατό νὰ κουβεντιάσῃ μαζί σου;

— Σοῦεἶπα. Ὁ καπετάν Ζαχαριάς, μέσα ἀπὸ τὸ μνημὶ τοῦ μοῦστειλε μῆνυμα καὶ θὰ σ' ἀποδείξω σὲ λίγο. Ἦξερε πὼς τὸν ἐπρόδωσες γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μέση καὶ νὰ ζῇσῃς μὲ τὸν ἀγαπητικὸ σου, μ' ἕναν Τοῦρκο ποῦῆταν ἐρωμένη του.

— Τόμαθε αὐτό;

— Ὁ Γιάννης Μειντάνης ἀνεπήδησε.

— "Α, ὁμολογεῖς λοιπόν;

— Τὶ νὰ ὁμολογήσω ἡ αἰτυχὴ; Ναί, κάποιος Τοῦρκος ἦρθε καὶ μ' ἄρπαξε, ἦλθε καὶ μὲ πῆρε καὶ μ' ἔκρυψε σὲ μέρη ἀγνωστά, ποῦτε ἀκόμα καὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποῦ βρίσκονται. Τόμαθε λοιπόν!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Τὸ δυνατότερον ἀριστούργημα τοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ (Χρυσοῦν βραβεῖον τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας)

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Μὲ τὴν ἀφθαστὴ γλαφυρότητά του ὁ μέγας Ὀνὲ περιγράφει τὸν παράφορον ἔρωτα δύο ἀδελφῶν (ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μιὰ ἦταν υἱοθετημένη) ποῦ ἀγάπησαν τὸν ἴδιον ἄνδρα· τὴν αὐτοθυσίαν τοῦ συζύγου τῆς μιανῆς καὶ τὴν τραγικὴ θυσία ποῦκανε ἡ μάννα τῆς ἄλλης γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ κορίτσι τῆς ποῦχανε.

ΕΠΙΣΗΣ

Ἡ ἀσύγκριτη κοινωνικὴ σάτυρα τοῦ ΜΩΡΑ·Ι·ΤΙΝΗ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: Ἀκαδημαϊκοῦ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ, ΜΩΡΑ·Ι·ΤΙΝΗ, ΠΩΠ, ΧΟΡΝ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ, ΠΩΛ ΝΟΡ, ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ, ΑΓΓΕΛΟΥ—ΔΟΞΑ, ΒΟΥΤΥΡΑ, ΠΑΠΑΔΗΜΑ, ΜΠΟΥΦΙΔΗ κ. λ. π.

ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ΘΑ ΜΕ ΘΥΜΗΘΗΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ 60

— Ἐμαθε πὼς ζοῦσατε μαζί. Πὼς γιὰ νὰ μὴν φοβᾶσαι τὴν ἐκδίκησή του, τὸν ἐπρόδωσες. Τοῦστησαν παγίδα καὶ τὸν ἔπιασαν.

— Ψέμμα! Φρικτὸ ψέμμα!

— Ἄν εἶναι ψέμμα γιατί οὔτε στὴ φυλακὴ πῆγες νὰ τὸν ἰδῇς, οὔτε κανένα σου μῆνυμα τοῦστειλες;

— Φυλακισμένη ἐκεῖ ὅπου μὲ εἶχανε πᾶσι πὼς ἤθελες νὰ φύγω καὶ νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ;

— Δικαιολογεῖς... Ψευτιές... Πὼς μποροῦσε νὰ πιστεῦῃ ἐκεῖνος ἕνα πρᾶγμα ποῦ ἦταν ψέμματα;

— Μέσα στὴ φυλακὴ τοῦ ἄκουγε τὸν καθένα κακοῦργο ποῦ πῆγαινε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ στῆς τελευταῖες στιγμὲς του. Ἀντὶ νὰ μὲ συμπονέσουνε, μὲ κατηγοροῦσαν. Ἀντὶ νὰ τοῦ εἰποῦν τὴν ἀλήθεια, πῆγαν καὶ μ' ἐσυκοφάντησαν. Ὁ τοὺς κακοὺς ποῦ τοῦκαναν μαῦρες τῆς τελευταῖς στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Αὐτοὶ σοῦ τὰ εἶπαν καὶ σένα;

— Μοῦ τὰ εἶπε ὁ ἴδιος.

Τὰ ὁ θάνοικτα μάτια τῆς Μάρως ἀγρίεψαν.

Πὼς ἦταν δυνατόν νὰ ἰδῇ ὁ νέος ἐκεῖνος ἕναν πεθαμένο, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συνήντησε ὅταν ζοῦσε;

— Ἀκουσε παιδί μου! τοῦ εἶπε. Ἄν ἦρθες νὰ παίξῃς μαζί μου, ἔκανες ὄσχημα, ἔπρεπε νὰ σεβασθῇς τὴν ἡλικία μου, κι' ἔπρεπε νὰ σεβόσουνα τὴ μνήμη του περισσότερο.

— Θυμῶνεις βλέπω. Γυρεύεις καὶ ρέσια.

— Πῆγαινε στὸ καλὸ, καὶ δὲν γυρεύω τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ ἀφήσῃς ἐπὶ τέλους ἡσυχῳ. Ἀρκετὰ ἔκλαψω, ἀρκετὰ ἐτυραννήθηκα.

— Ὁ καθένας μας πληρώνει τῆς πράξεις του. Ἐχεις ἕναν ἑακουσμένον ἄνδρα καὶ τὸν πρόδωσες. Πρόδωσες αὐτόν, πρόδωσες τὴν ἀγάπη του. ἐπρόδωσες τὴν πατρίδα καὶ τὴν τὴν θρησκεία σου. Ὅλα πληρώνονται ἐδῶ. Θὰ πληρώσῃς καὶ σὺ, θὰ πληρώσῃς μὲ τὸ αἷμα σου, γιατί αὐτὸ θέλησε ἐκεῖνος. Καὶ ὅτι παρήγγειλε αὐτός, εἰμαι ὑποχρεωμένος ἐγὼ νὰ τὸ ἐκτελέσω. Ὅα τῶκα ἀλλῶς τε ἐγώ, κι' ἂν ἀκόμα στὸ συγχωροῦσε ἐκεῖνος.

(Ἄκο' οὐθεῖ)

723

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«ΛΟΥΛΟΥΔΙ». Ένταυθα. Δεν υπάρχει δυστυχώς αποτελεσματική θεραπεία της παθήσεως που μου γράφετε. Μπορείτε όμως να περιορίσετε το κακόν εμφα- μόζουσα κάθε δύο μήνες την εξής θερα- πείαν: Θα λούξεσθε δηλαδή δύο φορές την εβδομάδα με σαπούνι λευκό Μασσα- λίας και αφού περάσουν δυο ώρες θα κά- νετε εντριβήν του δέρματος της κεφαλής (όχι δλοκλήρων των τριχών) με το κάτω- θι φάρμακον:

Teint de quillaya 20 gr.
de romarin)
de yab randi) àà 10 gr
Sulfate de quinine 1 gr.
Alcool à 60° 140
Eau de cologne 20

Στην άλλην ερώτησιν θα απαντήσω στο επόμενον. Πάντως διακόψατε από τώρα κάθε εμπειρική θεραπεία γιατί κιν- δυνεύετε να πάθετε ανεπανόρθωτον κα- ταστροφήν.

«ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥ- ΛΑ». Έουθραϊαν. Χαριτωμένο το γράμμα σας και σας παρακαλώ να μου γράψετε συ- χνά όσάκις έχετε ανάγκην ής συμβουλής μου. Λοιπόν σας απαντώ. Κάθε βράδυ αφού πλυθήτε και σκουπισθήτε καλά θα τρίβετε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι που θα έχετε βουτήξην στην κάτωθι λοσιόν:

Sublimé 0,10 cent.
Resorcine 1 gr.
Chloral 2
A'cool 100

Έπειτα από 20 λεπτά της ώρας μ' ένα σπιρτόξυλο τυλιγμένο με βαμβάκι θα βάζε- τε επάνω σε κάθε σπυράκι ή μπιμπίκι την εξής αλοιφήν:

Camphre 0,10 cent.
Acide Salicylique 0,10
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline 4
Lanoline 4

Ακόμη σας συμβουλεύω να παίρνετε μπουρνούτσιον όλον τον χειμώνα. Έπειτα από 15 ημέρες θα περιμένω γράμμα σας εις το οποίον να μου γράψετε εάν το δέρ- μα σας είναι λιπαρό ή ξηρόν για να σας δώσω μία κρέμα που θα κλείση τους πό- ρους και θα σας κάμη το δέρμα βελούδινο.

«ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ». Αντίσαν. Για να σας δώσω συμβουλήν για το δέρμα σας πρέπει να μου γράψετε τα εξής:

1) Πόσων ετών είσθε
2) Έγγαμος ή άγαμος και
3) Τι ζώην κάνετε υπαίθρου ή γρα- φείου. Όσον αφορά το δεύτερον ερώτημά σας (για τα μολλιά δηλ) θα κάνετε το εξής:

Θα λούξεσθε δύο τουλάχιστον φορές την εβδομάδα με σαπούνι μαύρο κατράμμου, την παραμονήν δε έκαστου λουσίματος θα τρίβετε τις ρίζες με το κάτωθι φάρμακον:

Teint de quillaya 20 gr.
de romarin)
de jaborandi) àà 10
Sulfate de quinine 1
Alcool à 60° 140
Eau de Cologne 20

P. A. Σύρον. Διά να εξαλειφθούν αυτά που έχετε στο πρόσωπο υπάρχει ένα μί- γμα από μισό κουταλάκι του καφέ άουζε- νέ, μισό κουταλάκι χυμόν λεμονιού και ένα κουταλάκι γάλα άβραστό. Θα κάμετε επάλειψη πρωί και βράδυ. Εάν όμως θέ- λετε φαρμακευτικό μέσον πιδ αποτελεσμα- τικό γράψτε στην αποθήκην καλλυντικών

της οδού Κάνιγγος 12 να σας αποστείλη την κρέμα Roston 9 της οποίας ή τιμή είναι 50 δρχ.

«ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ». Ένταυθα. Κάνε- τε πολύ άσχημα να μεταχειρίζεσθε αυτά τα μέσα για να εξαλείψετε αυτά τα έλα- τώματα του δέρματός σας. Εάν θέλετε να σταματήση το κακόν στο σημείον που έ- φθασε μεταχειρίζεσθε μόνον την παρα- κάτω κρέμα

Bisulfate de chaux 2 gr.
Glycerole d' amidon 1
Amidon 1
Σε ένα μίγμα μου γράφετε τα άποτε- λέσματα.

«ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΝ». Τρίπολιν. Τα γράμ- ματα που λαμβάνω από τας αναγνωστρί- ας μου δεν με κουράζουν. Απ' εναντίας μ' ευ- χαριστούν. Στην περίπτωσηί σας θή με- ταχειρισθήτε την κάτωτέρω συνταγήν:

Bichlorure de mercure 0 25 cent.
Ess. de Térébenthine 30 gr.
Glycerine 40
Alcool camphrée 175

Πρώτα θα κάμετε αποτρίχωσιν και μετά πλύσεις με το άνωτέρω φάρμακον.

«ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΚΟΡΗ». Κάλ- αμας. Δυστυχώς, άγαπητή μου κανένα φαρ- μακευτικό μέσον δεν υπάρχει που να δίδη ύψος. Μήν απελπίσεσθε όμως γιατί είσθε μόλις 19 ετών και έως ότου να γίνετε 25 μπορείτε να ψηλώσετε φυσιολογικώς γιατί ο άνθρωπος μέχρι της ηλικίας εκείνης αυ- ξάνει κατ' ύψος. Πάντως υπάρχει ένα γαλ- λικό βιβλίο που γράφει πώς πρέπει να γίνε- ται ή γυμναστική εκείνων που θέλουν νάψη- λώσουν αν και εγώ θα σας συνιστούσα να μείνετε όση είσθε διά να σας τραγουδούν το γνωστό τραγουδάκι: «Κάτω στο γυαλό κον» τη Νεραντζούλα φουντοτή...

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ο διάλογος πριν από τον περίπατο.

...Ναί, άγαπητέ μου φίλε, και όμως ήσυχασα...
"Αλλοτε το δέρμα μου ήτο τεττωμένο και έ- γυάλιζε, σαν να το ήχα περάσει ειδικό βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δεν ήδύνατο να συγ- κρατήση την πούδρα και δεν έκαμα άλλο από το να πουδρά- ρωμαι συνεχώς.
Σήμερα όμως που χρη- σιμοποιώ την πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη με υλικά τα όποια, όχι μόνον δεν προκαλούν γυαλάδα, αλλά σχημα- τίζουν στο δέρμα μίαν επιφάνεια μάτ, έχω πιά ήσυχάσει. Καμιά άλ- λη πούδρα έως σήμε- ρα δεν μου έδωκε τα καλά αποτελέσματα της πούδρας ΡΕΑ.

Η πούδρα ΡΕΑ, προϊόν της Αρωματοποιίας Cana, εύρίσκεται εις 9 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις, όλα τα καλά Καταστήματα.

ΟΙ 15.000 απόγονοι του Γιούγκ

Είναι γνωστό πώς ή θρησκεία των Μορμόνων—λίαν διαδεδομένης γύρω από την άλμυρά λίμνη της Αμερικής— επέτρεπε μέχρι τέλους του παρελθόν- τος αιώνος την πολυγαμία, σύμφωνα με την αρχήν ότι ή άποστολή του άν- δρος και της γυναίκος είναι το «αυξά- νεσθε και πληθθαίνεσθε».

Μετά την κατάργησιν της πολυγα- μίας, οι Μορμόνοι έμειναν μεταξύ των πλέον γονίμων θντων του κόσμου.

Ένας άνταποκριτής της «Βίνερ Ζουρνάλ» έπηρε συνέντευξιν με έναν

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

νέον Μορμόνον κληρικόν ο οποίος ευ- ρίσκεται εις την Ευρώπην.

Ο κληρικός, Βρίγκσμ, Στέρνερ Γιούνκ που στα 1884 μετά τον θάνα- τον του Έμιθ, ιδρυτού της έταιρείας ανέλαβεν την διεύθυνσιν ταύτης, έκανε σημαντικές δηλώσεις επί των ήθων και έθίμων των όμοθησκείων του.

Ο κληρικός έίπε:

—?Ω! μην πιστεύεται πώς είμαι ο μόνος έγώ που φέρω αυτό το ένδοξο

όνομο. Είμαστε πολύ που το διεκδικου- με. Ο προσπάπος μου, Πατριάρχης της άλμυρας λίμνης, έπηρε 19 γυναίκες και ο παππούς μου όκτώ. Κι' οι δυο λοιπόν έκαναν πολλά παιδιά τα ό- ποια επίσης δεν έγκατέλειψαν την γο- νιμότητά τους, και σήμερα εύρίσκον- ται έν ζωή πλέον των 15.000 απογόνων του Βρίγκαν Γιούνγκ.

—?Ωστε ή οικογένειά σας είναι ό- λόκληρον Κράτος.

—Μάλιστα με την διαφοράν όμως που δεν ξέρουμε ακόμη ποιός θα το κυβερνήση. Απήντησε ο Ίερίεστατος κληρικός,

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όπως πάντοτε σε κάθε έποχή- το Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σας παρουσιάζει τα καλύτερα και μοντέρνα ύ- φάσματα έτσι και διά την χειμερι- νήν σαιζόν παρέλαβε μεγάλας πο- σότητας και πωλεί με μεγάλας έκ- πτώσεις:

Η τ ο ι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ > 50
Φορέματα Μπουκλέ > 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ > 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ > 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα > 120
Παλτά Σπόρ χιονέ > 130
Παλτά Σπόρ έξιστρα > 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ < 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ > 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό > 200
Παλτά Τουαλέττας Νιτρά > 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μετα- ξωτά εις πλουσίαν συλλογήν κα- θώς και μεγάλη ποικιλία εις λευ- κά διά Νυφικός Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαί Έργο στασίου). Κάλτσα μεταξωτή από Δρ. 58—65—80—90—100—125, Ίδια- τέρως σας συνιστώμεν την λεπτήν και στερεάν μεταξωτήν κάλτσα ΑΛ- ΜΑ των 195 με Δρ. 150 της οποίας είμεθα Γενικοί Αντιπρόσωποι.

Έπίσης Κάλτσες βαμβακερές από Δρ. 20—25—40—50— κτλ. Προς το συμφέρον σας έπισκεφθήτε την Έκ- θεσίμ μας.

Προσχή ακριβή διεύθυνσιν μας. Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18Α

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑ-ΙΔΟΣ

Παθαλόγος— Παιδιάτρος

Όρφews 47— Τηλ. 26,569

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα έπιστήμη απέδειξεν ότι έκα- τομύρια μικρών μορίων έπικαλύ- πτουν την επιφάνειαν των οδόντων και προκαλούν το κτρινίσμα αυτών, το όποιον καμία συνήθης οδοντό- κρεμα δεν μπορεί να εξαλείψη. Δι' αυτό «συνιστώμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηρής ψήκτρας». Με το πρώτο βούρτσισμα τα δόντια σας γίνονται άπιαστώς λευκά και στιλπνά τα δε ούλα σας έξυγιαίνονται τελείως.

Τ' αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ όφειλονται εις δύο παράγοντας:

1) Πρώτον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ- βάνει τα καλύτερα άγνωρισμένα

παρά της έπιστήμης συστατικά του καθαρίσματος και στιλβώματος. Δεύτερον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ δεν χρη- σιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης ποιότητος μη λαμβάνουσα υπ' όψιν την τιμήν αυτών.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο γρήγορα γυαλιστερά τα θμπα και αποχρωματισμένα δόντια.

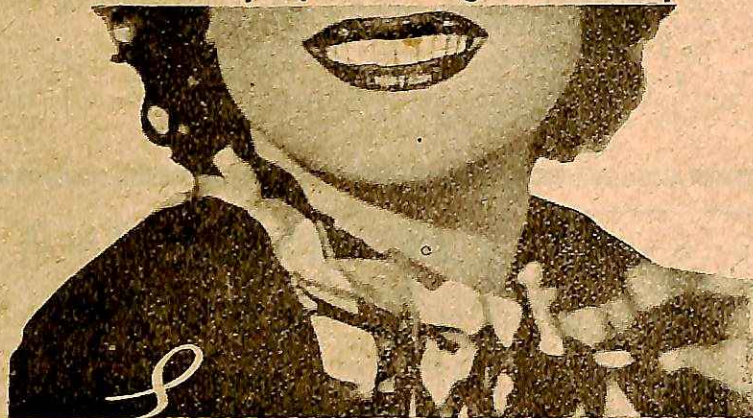
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

Κόκκινα λέπια στα χείλη.

Γιατί το κραγιόν σας δεν στρώνει.

Εντός 10 ημερών

1220 επιστολαί μᾶς ἤλθον βεβαιώνουσαι τὰ καλὰ ἀποτελέσματα

Εἶχαμε ζητήσει ἀπὸ τίς κυρίες, ποῦ χρησιμοποιοῦν τὸ κραγιόν μας, νὰ μᾶς ἀπαντήσουν κατὰ πόσον τὸ κραγιόν ΡΕΑ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κατασκευὴν του οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ κραγιὸν τοῦ ἐμπορίου, τίς ἱκανοποιεῖ.

Καὶ μᾶς ἀπαντοῦν ὅλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ἴδού γιατί τὸ κραγιόν ΡΕΑ θριαμβεῖ: Τὸ νέον μας σύστημα κατασκευῆς ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν ὕδατος καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν σταθερὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τελείως ἐλαστικόν. Ἡ σύνθεσις μας ἀνθίσταται ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐπαφήν.

Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε στὰ χείλη σας τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, διὰ νὰ μὴ φθάνετε εἰς τὴν κατάστασιν νὰ ἔχετε κόκκινα λέπια ἐπὶ τῶν χειλέων σας.

Τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana, εὑρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ

ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αἱ γνήσαι ἐκ φυσικῆς μετάξης Κάλτσαι ELBEO, ἐκτὸς τῆς Κορώνας, φέρουν ἐπ' αὐτῶν καὶ τὴν μάρκαν ELBEO κεντητήν. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα Καταστήματα εἰς τιμὰς ὠρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21—318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

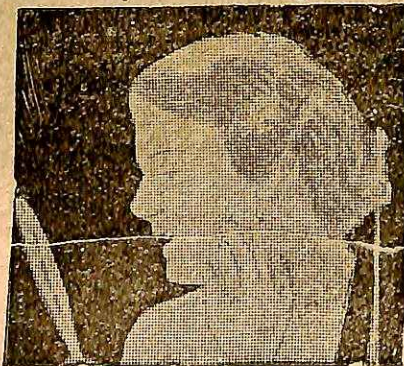
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιήσατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPIDENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντός μετὰ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τὴν ἀπαλότητά βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ERMAN MARX

22, Ὁδὸς Μέρη 59 Ἀθῆναι
(Πρώτος ὄροφος)

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενή

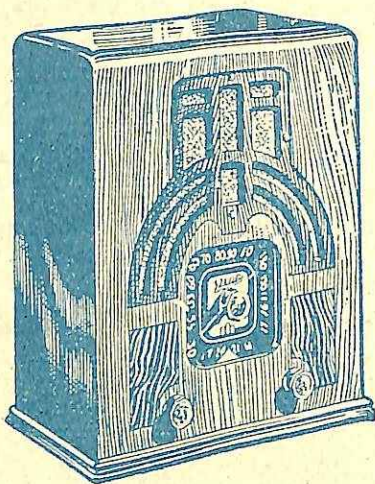
ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 33
20 Φεβρουαρίου 1936

ΔΡΧ. 4.500

ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις άνω των 40 σταθμών (187-2000 μέτρα). Με τα όνόματα των σταθμών επί του φωτεινού πίνακος.

ZENITH
TRADE MARK REG.
→ LONG DISTANCE ← **RADIO**

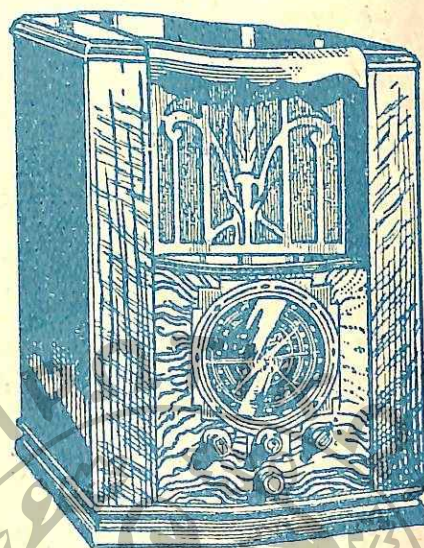
“Ολοι αί τελευταίαι τελειοποιήσεις.--
Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ή ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
(κατ' έκλογήν).

Τά μοναδικά άμερικανικά ραδιόφωνα
με κολοσσιαίον φωτεινόν πίνακα (Magnu-
vision) 18 έκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρι-
στόν χρώμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Ολα τά μοντέλα είναι έφωδιασμένα
με λεπτοδείκτην άπαραίτητον διά τόν
άκριβή προσδιορισμόν των σταθμών
βραχέων κυμάτων.

Διά μέρη χωρίς ρεύμα, τελευταίου
τύπου ραδιόφωνα λειτουργούντα ΜΟ-
ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις όλων των κυμάτων
13-2100 μέτρα). Ειδικώς κατα-
σκευασθέν διά την Ελλάδα και
με τα όνόματα των σταθμών
επί του φωτεινού πίνακος.

Γεν. Άντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58. Άθηναι